

ที่ระลึก
เนื่องในโอกาสครบ 80 ปี
คณะอัครสุลินในประเทศไทย

มาร์ธา บุษอร์ OSU.
ถอดความโดย
ช.รวงกาญจนา ชินะผา OSU.

บทที่ 1

อัญญา : กลุ่มเพื่อนสตรี และความมีน้ำใจกว้างขวางต้อนรับทุกคน

นักบุญอัญญา เมริซี มีชีวิตอยู่ในช่วงศตวรรษที่ 16 แต่จิตตารมณ์ของท่านยังคงดำรงอยู่อย่างเข้มข้นจนถึงปัจจุบัน เรื่องราวต่าง ๆ ในหนังสือเล่มนี้เป็นการพูดคุยกันถึงจิตตารมณ์ของอัญญา รวมทั้งเรียนรู้จากแบบอย่างการดำรงชีวิตของท่านในยุคนั้น เพื่อนำมาปรับใช้ให้เข้ากับยุคสมัยของเรา มีผู้รู้มากมายหลายคนเคยเขียนชีวประวัติของนักบุญอัญญาไว้แล้วในทุกยุคทุกสมัยตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา หนังสือเล่มนี้จึงมิได้มุ่งไปที่ประวัติของท่านอีก แต่จะเน้นหนักไปเฉพาะในบางเรื่องที่มีคุณค่าสำคัญทั้งสำหรับท่านนักบุญอัญญาเอง และสำหรับพวกเราด้วย

เนื้อหาทั้งหมดในหนังสือเล่มนี้รวบรวมมาจากบทเทศน์การเข้าเฝ้าสำหรับอัครทูตกลุ่มต่าง ๆ ทั่วไปในอเมริกาเหนือ ประสบการณ์ดังกล่าวช่วยให้ดิฉันเชื่อมั่นมากขึ้นว่า จิตตารมณ์ของอัญญา ยังคงมีชีวิตชีวาอยู่ในหมู่คริสตชนมากมายไม่ว่าจะเป็นนักบวชหรือฆราวาส ทั้งผู้หญิงและผู้ชาย ดิฉันหวังว่าบทพิจารณาบททวนต่าง ๆ ของหนังสือเล่มนี้จะมีประโยชน์บ้างสำหรับทุกคนที่รู้สึกมีส่วนเกี่ยวข้องกับผูกพันกับอัญญา และจิตตารมณ์ของท่าน

ดิฉันเป็นคนไม่ชอบหมิ่นประมาทความรู้ของผู้คนในเรื่องเกี่ยวกับบรรดานักบุญทั้งหลาย แต่ในที่นี้ก็จะเป็นการดี ถ้าเราจะเริ่มกับการพิจารณาชีวิตอัญญาในกรอบแห่งประวัติศาสตร์เสียก่อน แล้วจึงค่อยต่อไปในเรื่องอื่น ๆ ให้เรามาลองย้อนอดีตดูกระแสชีวิตของท่านว่าเป็นอย่างไรกันบ้าง

อัญญา เมริซี เกิดที่ เดอเซนซาโน เมืองเล็ก ๆ ริมหะเลสาบการ์ดีอา ทางตอนเหนือของอิตาลี ประมาณปี ค.ศ. 1470 หรือ 1474 ไม่มีใครรู้วันเดือนปีที่แน่นอนของท่าน รู้แต่ที่ท่านเกิดมาในช่วงที่ศิลปวัฒนธรรมของทวีปยุโรปกำลังเฟื่องฟูสูงสุด และเป็นจุดที่กำลังจะเกิดการแตกแยกอย่างรุนแรงในหมู่คริสตชนด้วยกัน เพราะขณะนั้นเอง เจ้าชายผู้ครองรัฐหลายพระองค์ของเยอรมันกำลังพยายามแผ่อำนาจครอบครองพระศาสนจักรอยู่ทั่วไปทางตอนเหนือของยุโรป

ช่วงเวลาดังกล่าวเต็มไปด้วยความฟุ้งเฟ้อของระบบวัตถุนิยม ผู้คนส่วนใหญ่จึงไม่ค่อยได้ใส่ใจที่จะฟังเสียงขององค์พระจิต มีคนมากมายที่ถูกกดขี่ข่มเหงยากจนคั่นแค้น แต่ก็ยังมีบางคนที่ร่ำรวยล้นฟ้าโดยเฉพาะบรรดาขุนนาง เจ้าชาย และสังฆราชทั้งหลาย ล้วนมีชีวิตอยู่บนกองเงิน

กองทอง รอบล้อมไปด้วยข้าวของเครื่องใช้ศิลปวัตถุหรรหาคาราคามหาศาล ยุคสมัยนั้นมีความแตกต่างระหว่างชนชั้นอย่างร้ายกาจสุดประมาณ

อัญจลา เริ่มต้นชีวิตในช่วง **20** ปีก่อนที่โคลัมบัสค้นพบโลกใหม่ เราคงตระหนักดีว่าประวัติศาสตร์ระยะนั้นเป็นเวลาแห่งความสับสนวุ่นวาย การกล้าเสี่ยงผจญภัย การค้นพบสิ่งแปลกใหม่ และการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่

ตามตำนานเล่าว่า อัญจลาเกิดมาในครอบครัวชาวไร่ชาวนา ที่บ้านหลังเล็ก ๆ บริเวณเชิงเขา ถ้ามองออกไปจากห้องชั้นสอง - ซึ่งเชื่อกันว่าเป็นห้องที่ท่านเกิด - ก็จะเห็นทัศนียภาพอันสวยงามของเมืองเคอเซนซาโน และทะเลสาบการ์ดำ อันที่จริงเราไม่แน่ใจว่าท่านเกิดที่บ้านหลังนี้จริงหรือไม่ แม้แต่ป้ายที่ตั้งอยู่ริมถนนหน้าบ้านก็ยังเขียนว่า “นี่คือสถานที่ที่เล่าลือกันว่าเป็นบ้านเกิดของอัญจลา เมริซี”

หลายคนรู้สึกผิดหวังเมื่อได้มาถึงถิ่นกำเนิดของท่าน เพราะไม่ได้เป็นอะไรที่ยิ่งใหญ่อย่างที่เคยคิดไว้!

จอห์น เมริซี บิดาของอัญจลาเป็นชาวไร่ชาวนามีฐานะดีพอสมควรคนหนึ่ง ซึ่งเห็นได้จากที่ดินที่ท่านมีที่ดินทำกินเป็นของตัวเอง

อัญจลาได้รับศีลล้างบาปที่วัดใหญ่ใจกลางเมืองเคอเซนซาโน ศาสนิกชนถูกทำลายไปในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 คงเหลืออยู่แต่อ่างน้ำที่ใช้ประกอบพิธี ถ้าใครที่ชอบของจริง - จริง ๆ ก็สามารไปสัมผัสอ่างน้ำนั้นได้ในวัดใหญ่ที่สร้างขึ้นใหม่ ณ จุดเดิมใจกลางเมือง

ไม่ไกลจากตัวเมืองเท่าใดนักเป็นพื้นที่ทำไร่นานาเรียกว่า ลาเกรซเซ ซึ่งยังคงสภาพเดิมเหมือนเมื่อครั้งอัญจลายังมีชีวิตอยู่ พืชที่ปลูกกันก็จะเป็นพวกข้าวสาลี และพวกถั่วต่าง ๆ รวมทั้งมีการเลี้ยงวัวด้วย เนื่องจากรัฐบาลมีกฎหมายห้ามการรื้อถอนทำลายอาคารบ้านเรือนของโบราณ เราจึงยังคงเห็นบ้านไร่-ปลายนา ลักษณะเก่าแก่ของยุคศตวรรษที่ 14-15 ได้อย่างชัดเจนทั่วไปในบริเวณนี้ แต่ถ้าเราเข้าไปดูภายในบ้านเรือนดังกล่าว เราก็จะแปลกใจกับการตกแต่งสวยงามทันสมัยพร้อมเครื่องอำนวยความสะดวกสบายหลายชนิดของยุคปัจจุบัน

มีหลักฐานเป็นที่ปรากฏชัดว่า บิดาของอัญจลาเป็นเจ้าของที่ดินบางส่วนใน ลาเกรซเซ และมีโรงนาใหญ่หลังหนึ่งตั้งอยู่ในที่ดินนั้นด้วย ซึ่งชาวบ้านแถบนั้นเชื่อกันว่าเป็นบ้านของครอบครัว อัญจลา ทุกอย่างในบ้านยังคงสภาพเดิมไว้ได้อย่างดี ไม่ว่าจะเป็น บ่อน้ำ เตาผิง หรือพื้นบ้านชั้นล่างที่เป็นดินธรรมดา ๆ ส่วนชั้นบน เป็นห้องนอนที่มีเสื่อและหมอนนอนไม้ ซึ่งอัญจลา และคนทั่วไปในยุคนี้ใช้เป็นเครื่องนอน ผ่ากันห้องเป็นหिनก้อน ๆ ซ้อน ๆ ปะติดปะต่อกัน พื้นห้องเป็นพื้นไม้ มีหน้าต่างอยู่ 2-3 บาน

จากบ้านนี้ไปอีกไม่กี่กิโลเมตรเป็นท้องทุ่งกว้าง เรียกกันว่า บรูคซ์โซ ที่ซึ่งอัญจลาเห็นภาพนิมิต ในขณะที่กำลังเดินไปตามลำพังเพื่อจะนำอาหารไปให้คนที่กำลังช่วยทำงานอยู่ในไร่

พี่สาวอัญจลาเสียชีวิตก่อนหน้าเหตุการณ์เกี่ยวกับภาพนิมิตนี้ไม่นานนัก และอีกไม่กี่ปีหลังจากประสบการณ์การเห็นภาพนิมิต บิดามารดาของท่านก็เสียชีวิตด้วย

เราไม่แน่ใจว่าช่วงที่อัญจลาเห็นภาพนิมิตนั้นท่านมีอายุเท่าไร แต่คาดกันว่าคงอยู่ในช่วงวัยแรกรุ่น อีกไม่นานต่อมาท่านย้ายจาก บรูคซ์โซ - เคอเซนซาโน ไปอยู่ที่เมืองเล็ก ๆ อีกแห่งหนึ่งชื่อ ซาโล ทะเลสาบการ์ดำมีรูปร่างลักษณะคล้ายช้อน เคอเซนซาโนอยู่จุดปลายช้อน ส่วนที่เป็นด้ามช้อนจะยาวขึ้นไปถึงเทือกเขาแอลป์ในออสเตรีย เมืองซาโลตั้งอยู่ที่ระยะกึ่งกลางช่วงเว้าโค้งของช้อนซึ่งไม่ไกลจากเคอเซนซาโนเท่าใดนัก ที่เมืองซาโลแห่งนี้ อัญจลาอาศัยอยู่กับลุงและป้าตระกูลเบียงโคซี

พวกคนในตระกูลเบียงโคซีนับได้ว่าเป็นชนชั้นมีระดับสูงกว่าพวกเมริซี คุณป้าของอัญจลาสืบเชื้อสายมาจากพวกผู้ดีชั้นกลาง ซึ่งเทียบเท่าระดับขุนนางชั้นต้น เป็นคุณป้าคนนี้นี่เองที่สอนให้ อัญจลารู้จักดูแลรักษาบ้านเรือน รู้จักเย็บปักถักร้อย และการวางตัวด้วยท่าทีกิริยามารยาทงดงามในการเข้าสังคม โดยเฉพาะวิธีที่จะทำให้ผู้คนได้สนุกสนานสำราญบานใจ บิดาของอัญจลาคงจะเคยสอนให้ท่านรู้จักอ่านหนังสือแต่ท่านคงไม่เคยมีโอกาที่จะฝึกเขียน

สำหรับคนที่ใส่ใจติดตามในเรื่องจิตตารมณ์ของท่านก็ควรจะต้องจำไว้ให้ดี ด้วยว่า ณ เมืองซาโล อัญจลาได้เข้าเป็นสมาชิกชั้นที่ 3 ของคณะฟรังซิสกัน เรื่องนี้นับว่าเป็นสาระสำคัญมากทีเดียวซึ่งดิฉันจะขยายความในบทต่อไป

อัญจลาไปเบรเซียก็เพราะคณะฟรังซิสกันนี้เอง เนื่องจากมีสมาชิกบางคนของคณะต้องการให้ท่านไปช่วยผู้คนที่นั่นจึงส่งท่านไปดูแลเอาใจใส่ครอบครัวบางครอบครัว และโดยเฉพาะครอบครัวของแคธริน พาเทน โกลา แคธรินเป็นหญิงหม้ายที่ต้องสูญเสียสามีและลูกชาย 2 คน ไปในสงคราม ดังนั้นอัญจลาจึงไปอยู่เป็นเพื่อนเธอที่นั่น เหตุการณ์นี้นับได้ว่าเป็นการเปิดโลกทัศน์อีกแง่มุมหนึ่งให้กับท่านเกี่ยวกับงานบริการรับใช้ช่วยเหลือ อาจกล่าวได้ว่า เบรเซียคือจุดเริ่มต้นแห่งภารกิจตลอด 20 ปีต่อมาของท่าน

แปลกแต่จริง - “ชีวิตเริ่มต้นเมื่ออายุ 40” - อัญจลาก็เริ่มต้นช่วงสำคัญของชีวิตเมื่ออายุประมาณ 40 กว่า ๆ เหมือนกัน ถ้าดูจากหลักฐานที่เราพอจะเชื่อได้ท่านเกิดในปี ค.ศ. 1470 หรือ 1474 และไปเบรเซียปี 1516 ฉะนั้นเมื่อท่านเริ่มภารกิจรับใช้ช่วยเหลือสังคมอย่างเปิดเผยจริงจัง ก็คงจะอายุได้ประมาณ 46 ปี

พวกเราหลายคนคงรู้สึกสบายใจขึ้นเมื่อได้เห็นว่าคุณภาพชีวิตของตัวเองก็ค่อย ๆ เป็นค่อย ๆ ไป โดยที่เจ้าตัวก็ไม่แน่ใจนักว่าจะต้องทำอะไรบ้าง และจะทำอย่างไรดี ท่านก็เหมือนกับคนทั่วไป ที่ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นหน้า เดือนหน้า หรือ สิบปีข้างหน้า เรามักจะพูดกันถึงการวางแผนระยะยาว แต่ที่จริงเราไม่รู้ด้วยซ้ำว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเราในชั่วโมงถัดไป คุณภาพชีวิตก็เหมือนกัน ท่านมีอายุได้สี่สิบกว่าปีแล้วเมื่อเริ่มภารกิจจริงจังครั้งที่ย้ายไปอยู่เบอร์เซีย

งานที่ท่านทำในเบอร์เซียก็คือ ฝึกเมตตาหรืองานกุศลต่าง ๆ ของเราคาซอลิกในปัจจุบัน เช่น งานช่วยเหลือผู้ป่วยในโรงพยาบาล เด็กกำพร้า สังกมสงเคราะห์ และอื่น ๆ ที่จำเป็นต้องได้รับการช่วยเหลือ

ต่อมาไม่นานท่านก็เริ่มเดินทางแสวงบุญ สถานที่แห่งแรกๆ ที่ไปคือ ดินแดนศักดิ์สิทธิ์โดยใช้เส้นทางผ่านเมืองเวนิซ จากกลับเมื่อแวะพักที่เวนิซ ผู้คนกักตัวท่านไว้ให้อยู่ต่อเพราะต้องการให้เป็นหัวหน้าดำเนินการกุศลต่าง ๆ ของที่นั่น แต่ในที่สุดท่านก็กลับเบอร์เซียจนได้ ปีศักดิ์สิทธิ์ ค.ศ. 1525 เดินทางแสวงบุญไปกรุงโรม พระสันตะปาปา เคลเมนต์ที่ 7 ทรงพอพระทัยงานที่อัญญาทำในเบอร์เซีย และปรารถนาจะให้ท่านอยู่ต่อ ณ กรุงโรม เพื่อจะได้เริ่มงานกุศลต่าง ๆ ที่นั่นบ้าง แต่เมื่ออัญญาเห็นว่าพระสันตะปาปาจะขอร้องอะไร ท่านจึงรีบหนีกลับเบอร์เซียในคำคืนนั่นเอง

จากนั้นอีกระยะหนึ่ง อัญญาไปที่วาราลโลซึ่งเป็นปูชนียสถานในเทือกเขาแอลป์ของอิตาลี ที่นั่น ท่านได้มีประสบการณ์อันลึกซึ้งกับพระเจ้า และได้เห็นภาพนิมิตอีกภาพหนึ่ง หลังจากนั้นได้กลับไปเบอร์เซีย และในช่วงตลอด 8 ปีต่อมาท่านก็ได้ทุ่มเทชีวิตทั้งหมดกับการก่อตั้งกลุ่มสตรีคณะนักบุญอูร์สุลา อัญญาเสียชีวิตในปี ค.ศ. 1540

ในช่วงมรณกรรมของท่านนั้นสังคายนามืองเตรนที่ กำลังจะเริ่มต้นพอดิ ดังนั้นช่วงชีวิตของอัญญาจึงเท่ากับอยู่ระหว่างปลายยุคหนึ่งกับการเริ่มต้นของอีกยุคหนึ่ง สิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับกลุ่มสตรีคณะนักบุญอูร์สุลา ย่อมต้องเป็นผลมาจากแหล่งกำเนิดทางประวัติศาสตร์ด้วยอย่างเลี่ยงไม่ได้

เราจะเห็นได้ว่าแรกเริ่มเดิมทีกลุ่มที่อัญญาก่อตั้งขึ้นนั้นมิได้มีลักษณะของสถาบันคณะนักบวชแต่อย่างใด เป็นเพียงกลุ่มสตรีที่ได้รับการเชิญชวนให้มาร่วมกันดำรงชีวิตอุทิศถวายแด่พระเจ้าอยู่ในท่ามกลางสังคมโลก ปัจจุบันเราเรียกกลุ่มลักษณะดังกล่าวนี้ว่า กลุ่มสตรีใจศรัทธาที่มีการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับโรมตามกฎหมายพระศาสนจักร เมื่อกลุ่มสตรีคณะนักบุญอูร์สุลา มีจำนวนสมาชิกเพิ่มมากขึ้นก็ได้มีการขยายตัวแยกออกเป็นกลุ่มย่อยเล็ก ๆ กระจายอยู่ทั่วไป มีหลายกลุ่มที่ได้รับการยอมรับการดำรงชีวิตแบบอารามนักพรตเป็นหลัก และที่สุดก็

จัดลำดับตัวเองให้กลายเป็นสถาบันนักบวชคณะนักบุญออร์สุลา ซึ่งใช้ชื่อเรียกสมาชิกคณะว่า ออร์สุลิน

ปัจจุบันมีกลุ่มต่าง ๆ แยกสาขาจากต้นตระกูลอัญจลา เมริซีมากมายหลายกลุ่ม เช่น ออร์สุลินซึ่งเป็นคณะนักบวชนานาชาติที่อยู่กันทั่วทุกมุมโลก บางกลุ่มมีสมาชิกเพียง **18**คน บางกลุ่มก็มีถึง **2-3** พันคน อัญเจลินเป็นกลุ่มฆราวาสนานาชาติ ธิดาอัญจลาเป็นกลุ่มสตรีใจศรัทธาที่ทำงานอยู่ทางเหนือของอิตาลี นอกจากนั้นยังมีหญิงชายอีกมากมายที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์ในลักษณะหลากหลายกับกลุ่มต่างๆ ในตระกูลอัญจลา

ทั้งหมดนี้เป็นการนำเสนอขอบเขตคร่าว ๆ ของชีวิตอัญจลาอย่างกว้าง ๆ อย่างไรก็ตาม ดิฉันจะกล่าวในรายละเอียดเพิ่มเติมถึงบางส่วนที่สำคัญ ๆ ในบทต่อ ๆ ไป

จากนี้จะขอพูดถึงกลุ่มเพื่อนสตรีของท่าน และความมีน้ำใจกว้างขวางต้อนรับทุกคน ในบทเขียนทั้งสามคือ พระวินัย คำแนะนำ และพินัยกรรม ที่ท่านฝากไว้ให้กับกลุ่มผู้ติดตาม เราจะเห็นว่ามีการอ้างถึงสตรีในพระคัมภีร์หลายคน เช่น ยูดิธ อันนา และมารีอา

เมื่อท่านขอให้เพื่อนช่วยสร้างห้องสวดภาวนาสำหรับกลุ่มผู้ติดตาม ท่านก็ได้ขอให้วาดภาพสตรีอีกหลายคนไว้ที่ผนังห้องซึ่งล้วนแต่เป็นนักบุญทั้งนั้น เช่น ออร์สุลา แคธรินแห่งอเล็กซานเดรีย เอลิซาเบธแห่งฮังการี พอลล่า และยูดาสเซียแห่งโรม

บรรดาสตรีศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้แม้ว่าแต่ละคนจะมีภูมิหลังแตกต่างหลากหลายมากมาย แต่ทุกคนมีคุณลักษณะบางอย่างที่เหมือนกัน นั่นคือ ความเป็นสตรีฆราวาสธรรมดา..ที่กล้าหาญ..ที่ยอมให้พระจิตนำชีวิต (ไม่มีใครเป็นสมาชิกของคณะนักบวชใด ๆ ทั้งสิ้น) ความแตกต่างของสตรีศักดิ์สิทธิ์กลุ่มนี้มีมากมายหลายระดับ บางคนเป็นพระราชินี บางคนร่ำรวย บางคนยากจน บางคนมีความรู้สูงฉลาดปราชญ์เปรี๊ยะ บางคนไม่เคยเรียนหนังสือเลย บางคนก็เป็นแม่ และมีบางคนเป็นสาวพรหมจารี

เราจะเห็นได้ว่า รสนิยมของอัญจลาเกี่ยวกับนักบุญเป็นอะไรที่หลายหลากมากที่สุดทีเดียว

นอกจากบรรดานักบุญเหล่านี้ ยังมีผู้หญิงอีกหลายคนที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับอัญจลา เริ่มกับมารดาของท่านเองเป็นคนแรก ท่านรักคุณแม่มาก และมักจะพูดชื่นชมบรรดาคุณแม่ทั้งหลายทั่ว ๆ ไปอยู่เสมอ ต่อมาคือพี่สาวของท่านซึ่งเสียชีวิตตั้งแต่เมื่อท่านยังเด็กอยู่ และอาจเป็นเพราะมรณกรรมของพี่สาวคนนี้เองที่ทำให้อัญจลาได้มีประสบการณ์อันลึกซึ้งกับพระเจ้า

อัญจลามีเพื่อนหลายคนที่เป็นสมาชิกชั้นที่สามของคณะดอมินิกัน เช่นเดียวกับที่ท่านเองเป็นสมาชิกชั้นที่ **3** ของฟรังซิสกัน สายใยแห่งความเป็นเพื่อนทำให้ท่านสามารถเดินทางไกลผ่านเส้นทางทุรกันดาร ไปเยี่ยมเยียนสตรีศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้ได้โดยไม่รู้สึกลำบากยากเย็นเท่าใดนัก

เพื่อน ๆ ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับท่านมากที่สุดคงจะเป็นสตรีกลุ่มผู้ติดตามรวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องในลักษณะต่าง ๆ กับกลุ่มสตรีคณะนักบุญอูร์สุลาที่อัญญาลาก่อตั้งขึ้น ตามประวัติเราจะคุ้นเคยกับเรื่องของบางคนในกลุ่มนี้เช่น ลอรา กัมบารา;บาร์บารา ฟอนตานา;เอลิซาเบ็ช พรราโต ; สำหรับเพื่อนสนิทกลุ่มนี้ อัญญาลาเป็นทั้งเพื่อนคู่คิดมิตรคู่ใจ เป็นเสมือนมารดาผู้จุดประกายแรงบันดาลใจอันยิ่งใหญ่ทรงพลัง

การพิจารณาทบทวนถึงอัญญาลา และเพื่อน ๆ ของท่านทำให้เราได้เห็นลักษณะเด่นประการหนึ่งของอัญญาลา คือ การมีใจเปิดกว้างรับผู้อื่น ดิฉันเชื่อว่าความรู้สึกนึกคิดจิตใจดังกล่าวนี้เองที่ช่วยให้ท่านเข้าใจความรักแบบเพ่งพิศพระเจ้า ซึ่งส่งผลให้เปิดกว้างในการรับใช้ช่วยเหลือผู้อื่น หรือจะเรียกว่าเป็นความมีน้ำใจกว้างขวางต้อนรับทุกคนก็ได้

ความมีน้ำใจกว้างขวางต้อนรับทุกคนดังกล่าวนี้ นอกจากจะหมายถึงการเปิดกว้างรับผู้อื่นแล้ว ยังรวมถึงความเต็มใจที่จะจดจ่อใส่ใจในเขาผู้นั้นด้วย ภาษาอิตาเลียนมีวลีหนึ่งที่แสดงถึงความหมายนี้ได้เป็นอย่างดี คือ **Siate piavevole** อัญญาลาใช้ข้อความนี้ในบทเขียนของท่านหลายครั้งด้วยกันซึ่งถ้าจะแปลกันอย่างคร่าว ๆ ก็คงหมายถึงว่า “ให้มีใจดี ใจเมตตากรุณา” เพื่อนอิตาเลียนของดิฉันคนหนึ่งบอกว่า “ให้เป็นเหมือน **piazza**”

เบรเซีย - เมืองที่อัญญาลาเคยอยู่นานหลายปี - เป็นเมืองที่มีน้ำพุมากที่สุดในอิตาลี และบริเวณน้ำพุทุกแห่งจะมี **piazza** เสมอ ที่จริงอาจกล่าวได้ว่า **piazza** มีอยู่ดาษดื่นเต็มไปหมดในเบรเซีย บางแห่งก็เล็ก ๆ ล้อมรอบน้ำพุเท่านั้น บางแห่งก็กว้างใหญ่เหมือนสวนสาธารณะซึ่งจะมีผู้คนมากหน้าหลายตาพากันพักผ่อน ไม่ว่าจะเป็เด็กเล็ก หนุ่มสาว คนเฒ่า-คนแก่ แบบเพื่อนฝูงมิตรสหาย แบบครอบครัว รวมทั้งแบบคู่รักด้วย

บริเวณหน้าวัดทั่ว ๆ ไปก็จะมี **piazza** อยู่เสมอ แม้แต่ตามแยกต่าง ๆ ที่ถนนตัดผ่านกันก็จะเป็น **piazza** ขึ้นโดยปริยาย ทุกหนทุกแห่งทั่วไปในเบรเซีย **piazza** ก็คือ **piazza..เปิดกว้าง..** ใครจะผ่านไปผ่านมาอย่างไรก็ได้ตามสบาย..จะหยุดพักผ่อนนั่งเล่นนอนเล่นหย่อนใจได้เสมอ..ทุกคนเป็นตัวของตัวเองได้อย่างเต็มที่..ที่ **piazza!**

เมื่ออัญญาลาบอกให้เป็นเหมือน **piazza** ท่านได้มอบมรดกล้ำค่าแห่งวิถีดำรงชีวิตไว้กับเราด้วย นั่นคือ ความมีน้ำใจกว้าง เมตตากรุณา ต้อนรับทุกคนด้วยความยินดี “เป็นเหมือน **piazza**” คือ เคลือบลับแห่งชีวิตจิตของอัญญาลา และคงจะเป็นเพราะเหตุนี้เองที่ทำให้ท่านทันสมัยอยู่เสมอ ลักษณะความมีน้ำใจกว้างขวางต้อนรับทุกคนของอัญญาลาไม่ใช่อะไรที่จะแยกเป็นส่วนๆ ได้แบบคำกับขาวชัดเจน แต่เป็นสภาวะแห่งความกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกันได้ทั้งหมด

ดิฉันชอบใจเรื่องในพระวรสารอยู่เรื่องหนึ่งซึ่งจะช่วยให้เข้าใจคำอธิบายดังกล่าวข้างต้น ได้ดีขึ้น คือ เรื่องพระเยซูเจ้าไปเยี่ยมมารีธากับมารีเพื่อนผู้หญิงคนสนิทสองคน..ที่รู้จัก และรู้จัก พระองค์ดี และได้จัดการต้อนรับอย่างเต็มที่

แต่น่าเสียดายที่การตีความหมายของเรื่องนี้ตามประเพณีนิยมเดิม ๆ ได้เน้นไปที่การ แบ่งแยกลักษณะสองแบบของพี่น้องสองคนคือ การทำงาน และการเพ่งพิศภavana ที่จริงพระเยซู เจ้ากับมารีธาและมารีคงไม่มีความคิดในลักษณะแยกส่วนเป็นสองเรื่องต่างกันเช่นนั้นแน่ เพราะ ความรู้สึกนึกคิดจิตใจของคนยิวไม่ใช่ลักษณะที่จะชอบแบ่งแยกชีวิตออกเป็น ส่วน ๆ พวกกรีก ต่างหากที่สอนเราให้แยกส่วนของชีวิต

พระเยซูเจ้าว่ามารีธาไม่ใช่เพราะเธอยังอยู่กับการจัดโน่นทำนี่เพื่อต้อนรับอย่างเต็มที่ แต่ เป็นเพราะเธอวิตกกังวลเป็นทุกข์ร้อนใจ ความกระวนกระวายใจตัวนี้แหละที่แบ่งแยกหัวใจของ เรา ไม่ใช่การทำงาน ถ้าเราจะกลับไปดูชีวิตของพระเยซูเจ้าในพระวรสารนักบุญมารีโกสองบท แรก เราก็จะเห็นว่า วิถีชีวิตแต่ละวันของพระองค์นั้นทำโน่นทำนี่สารพัดไม่ได้หยุดหย่อน

ความกระวนกระวายวิตกกังวล นอกจากจะแบ่งแยกหัวใจของเราแล้ว ยังทำให้ใจเราไม่มี ที่ว่าง..ไม่สามารถเปิดกว้าง และใส่ใจ-จดจ่ออยู่กับคนอื่น ชีวิตจิตของอัญจลาเป็นสภาวะแห่ง ความมีน้ำใจกว้างขวางต้อนรับทุกคนได้ในความกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกันทั้งหมดโดยไม่ แบ่งแยกแตกเป็นสองส่วนระหว่างภารกิจการทำงานกับการภาวนาเพ่งพิศ

จิตตารมณ์ของอัญจลาช่วยให้เราเห็นแนวทางการดำเนินชีวิตแบบกลมกลืนเป็นหนึ่ง เดียวกันได้ทั้งหมดทุกส่วน สภาวะจิตของท่านที่สามารถเพ่งพิศพระเจ้าได้อย่างลึกซึ้งมิได้ทำให้ ท่านต้องแยกตัวออกจากสังคมโลกไปอยู่ในเขตพรตของอาราม แต่กลับเป็นบ่อเกิดแห่งพลังที่ ช่วยให้ท่านอุทิศชีวิตเพื่อผู้คนทั่วไปได้ในท่ามกลางสังคมโลกอันสับสน เหมือนกับ **piazza** ที่ ยังคงเป็นแหล่งพักพิงของทุกคนได้อยู่จนถึงปัจจุบัน

ขณะที่เราจะดำเนินเรื่องต่อไปในแต่ละหน้าแต่ละบท ดิฉันมั่นใจว่าเราจะค่อย ๆ เข้าใจ มากขึ้นถึงจิตตารมณ์แห่งการเพ่งพิศพระเจ้าอย่างลึกซึ้ง การมีใจเปิดกว้างต้อนรับผู้อื่น และความ ไว้วางใจมั่นคงในองค์พระผู้เป็นเจ้า

บทที่ 2

ภาพนิมิต ที่บรรลุโชค

ในกระบวนการพิจารณาชีวิตของอัญญา เราต้องระมัดระวังไม่ปล่อยตัวปล่อยใจให้ลุ่มหลงพะวงอยู่แต่กับอดีตเท่านั้น เราไม่ต้องการย้อนยุคกลับไปอยู่ในสมัยของท่าน แต่เราต้องการจะติดต่อสัมพันธ์เรียนรู้จักวัฒนธรรมในยุคสมัยนั้น

ช่วง **2-3** ปีที่ผ่านมาดิฉันได้เรียนรู้อะไรบางอย่างเกี่ยวกับการอ่านชีวประวัตินักบุญ มีผู้รู้หลายท่านเคยกล่าวไว้ว่าการที่จะรู้จักชีวิตของบรรดานักบุญทั้งหลายได้อย่างถูกต้อง สมเหตุสมผลจริง ๆ เราจำเป็นต้องรู้มากกว่าเพียงแค่ข้อเท็จจริงต่าง ๆ ในชีวิตของท่านเหล่านั้น เราต้องสามารถเสวนากับบุคคลเหล่านั้นได้ นำข้อเขียนของท่านมาศึกษาพิจารณาแล้วถามท่านว่า “ทำไมจึงกล่าวเช่นนั้น” “คนที่จะพูดได้ในลักษณะเช่นนี้น่าจะเป็นคนแบบไหน” “ทำไมท่านจึงต้องทำแบบนั้น” ทั้งหมดที่เราพูดจะต้องไม่ใช่มาจากความโกรธเกลียดมุ่งร้ายหาเรื่อง แต่ต้องเป็นการแสวงหาด้วยใจเปิดกว้าง

ด้วยเหตุนี้เองดิฉันจึงจะไม่เขียนแบบที่ผู้รอบรู้เขียนกัน ดิฉันไม่เคยมองตัวเองว่าเป็นผู้รอบรู้เรื่องอัญญา เพียงแต่เป็นคนที่เคยพูดคุยเสวนากับท่านในการภาวนา ดิฉันเคยถามท่านอยู่บ่อย ๆ ว่า “ทำไมพูดแบบนี้” “มีอะไรอยากจะบอกดิฉันหรือไม่”!

นี่คือสิ่งที่ดิฉันทำอยู่เสมอ ๆ และดิฉันก็เชื่อว่าทุกคนทำได้ การเสวนาพูดคุยดังกล่าวนี้ไม่จำเป็นต้องใช้ความรู้เชี่ยวชาญพิเศษใด ๆ ทั้งสิ้น เพียงแต่ต้องใช้เวลากับการภาวนาเพื่อจะได้ตระหนักรู้ว่าจิตวิญญาณของท่านยังคงดำรงอยู่อย่างมีชีวิตชีวา และช่วยให้ความสว่างกับเราเสมอ ณ สถานะที่เราเป็นอยู่ขณะนั้น ถึงแม้ว่าเราไม่อาจประพฤติปฏิบัติตามแบบท่านได้ทุกอย่างในยุคปัจจุบันเนื่องจากความไม่เหมาะสมบางประการ แต่เราก็สามารถเรียนรู้ได้ถึงสิ่งที่สัมผัสจิตวิญญาณของท่าน และหล่อหลอมชีวิตจิตของท่านด้วย เราสามารถติดต่อสัมพันธ์กับจิตวิญญาณของท่านในตัวตนของเราได้เสมอ

อัญญาให้สัญญากับเราไว้หลายครั้งว่าท่านจะอยู่กับเราตลอดไป ท่านเคยพูดไว้ว่าเมื่อท่านไปอยู่ในสวรรค์แล้วก็จะยังสามารถช่วยเราได้ และปรารถนาจะช่วยเหลือเราให้ได้มากกว่า ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่เสียอีก ท่านสัญญาว่าจะอยู่กับเราเสมอแม้กระทั่งทุกวันนี้ สิ่งที่เราน่าจะเรียนรู้ และติดต่อสัมพันธ์คือจิตวิญญาณของท่านและคำสัญญาดังกล่าวซึ่งดิฉันเองก็พยายามทำอยู่ในการพิจารณาทบทวนทุกครั้ง

บทที่ 2 นี้เราจะพูดถึงภาพนิมิตที่บรูซโซ และสาระสำคัญร่วมสมัยของเหตุการณ์นั้น ดิฉันต้องเน้นย้ำถึงประสบการณ์ดังกล่าว เพราะนี่คือประสบการณ์แก่นสำคัญอย่างหนึ่งซึ่งเจริญงอกงามขึ้นถึงขั้นเป็นเหตุการณ์หัวใจสำคัญของชีวิตท่านที่ว่าได้ ดิฉันเจาะจงใส่ใจในเรื่องนี้ เพราะเราทุกคนต่างก็มีประสบการณ์แก่นสำคัญของชีวิตเช่นกัน ถ้าเราใช้เวลาทำความรู้จักคุ้นเคย และสัจย์ซื่อต่อประสบการณ์แก่นสำคัญของชีวิตเราเอง ประสบการณ์นั้น ๆ ก็จะเจริญงอกงามขึ้น และส่งผลให้เห็นถึงพระสิริของพระเจ้าได้

เรื่องราวเกี่ยวกับภาพนิมิตของอัญจลาค่อนข้างจะคลุมเครือไม่แน่นอนชัดเจน เราไม่รู้ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นจริง ๆ หรือว่าภาพนิมิตนั้นเป็นอย่างไรกันแน่ ที่เห็นมีอยู่มักจะเป็นภาพศิลปะในลักษณะของชั้นบันไดพร้อมกับหมู่เทวดาซึ่งคอยพิทักษ์รักษาบรรดาหญิงสาวที่กำลังเดินขึ้นลงบันไดนั้นอยู่

ให้เรามาดูกันว่าอัญจลาอยู่ในสภาพอย่างไรขณะที่มีประสบการณ์กับพระเจ้าครั้งนี้ ก่อนหน้าเหตุการณ์ภาพนิมิตไม่นานนักพี่สาวของท่านก็ได้เสียชีวิตลง คนที่เคยสูญเสียบุคคลที่ตนเคารพ-รัก-มากคงเข้าใจดีถึงช่วงเวลาแห่งความทุกข์ระทมขมขื่น และในช่วงเวลาแห่งความเศร้าโศกเพราะการสูญเสียนี้เองสภาวะแห่งความรู้สึกนึกคิดจิตใจของเราจะอ่อนแอ เปราะบางตามไปด้วย แต่ขณะเดียวกันก็เป็นช่วงชีวิตที่มีความหมายสำคัญอันลึกซึ้งมากเนื่องจากระยะแห่งความโศกเศร้าระทมทุกข์นี้ถือได้ว่าเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการ “ปล่อยวาง..ตัวกู-ของกู” อันเข้มข้นจริงจัง เป็นประสบการณ์ตรงแห่งการปล่อยวางสิ่งที่เคยมี-เคยเป็น และค่อย ๆ เรียนรู้จัก..คุ้นเคยกับสิ่งที่อาจมีได้-อาจเป็นได้ ช่วงแห่งความโศกเศร้าทุกข์ระทม และจุดเปลี่ยนแห่งการ “ปล่อยวาง” จึงเป็นระยะเวลาของความเป็นไปได้อันยิ่งใหญ่..เป็นกิจการอันทรงพลังขององค์พระเจ้า

ในสภาวะแห่งความเปราะบาง..อ่อนแอ..นี้เอง อัญจลาได้เห็นภาพนิมิต! เราไม่แน่ใจว่าท่านเห็นอะไรในภาพนิมิตนั้น แต่ประสบการณ์ดังกล่าวทำให้ท่านเชื่อมั่นมากกว่าพี่สาวได้รับความรอดแล้ว และยังได้ช่วยให้ท่านตระหนักชัดถึงความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่เป็นจริงในชีวิต..รู้ว่าพระองค์มีแผนการอันยอดเยี่ยมเตรียมไว้ และปรารถนาจะเข้ามามีส่วนร่วมในชีวิตของท่าน..ได้เข้ามาจริง ๆ ในชีวิตท่านตามวิถีทางของพระองค์ และท่านเองก็ยินดีพร้อมรับ

ช่วงเป็นช่วงเวลาพิเศษเยี่ยมยอดสุดประมาสำหรับอัญจลา และเรารู้ว่าต่อจากนั้นท่านทำอะไร สภาพแวดล้อมที่แปรเปลี่ยนในชีวิตช่วยนำท่านไปสู่เมืองซาโล คณะฟรังซิสกัน และเกือบ 20 ปีแห่งการพิจารณาไตร่ตรองทบทวน ประสบการณ์แก่นสำคัญค่อย ๆ ซึมลึกลงไป ในจิตใจที่พร้อมรับ ท่านใช้เวลายาวนานสำหรับการไตร่ตรองพิจารณาเพื่อให้เกิดการตระหนักรู้ถึง

ความหมายของการเป็นคนที่พระเจ้ารัก.. คนที่ยอมสลาย “ตัวกู-ของกู” เพื่อให้พระเจ้าได้เข้ามาแทนที่.. คนที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพระพรพิเศษแห่งความรักสุดคณาขององค์พระจิตเจ้า

ประสบการณ์ของอัญจลาไม่ใช่เรื่องลึกลับแปลกประหลาดที่ไม่อาจเข้าใจได้ แต่เป็นอะไรที่เราารู้จักคุ้นเคยกันดี ไม่ว่าจะเป็นประสบการณ์ของความอ่อนแอ-เปราะบางในยามเจ็บปวดครวคร่า โศกเศร้าทุกข์ระทม ความอัปจนหม่นหมองไร้ที่พึ่ง จิตใจที่ถูกเหยียบย่ำบดขยี้ชีวิตที่ต้องยอมแตกสลาย ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวเดียวดายไม่มีอะไรหลงเหลือ...! ทั้งหมดนี้คือประสบการณ์ชีวิตของอัญจลา และของพวกเราด้วย

พระวรสาร น.มัทธิว กล่าวไว้ในอีกรูปแบบหนึ่งว่า “บุคคลที่มีจิตใจยากจนยอมเป็นสุข เพราะพระอาณาจักรสวรรค์เป็นของเรา...บุคคลที่โศกเศร้าทุกข์ระทมยอมเป็นสุขเพราะเขาจะได้รับการปลอบประโลม” (มธ.5:35) บุคคลที่เป็นสุขเหล่านี้คือผู้คนที่หลายซึ่งพระเจ้าเตรียมที่ว่างไว้พร้อมต้อนรับเสมอ และพวกเขาคือคนที่พระเจ้ารักเป็นพิเศษ

สาระสำคัญสำหรับพวกเรายังคงเป็นเรื่องเดียวกันเหมือนกันเสมอ.. “เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์” “เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา” (ยรม.31:3 อสย.43:1) อัญจลาเข้าใจดีถึงสาระสำคัญนี้ ไม่ว่าจะปรากฏออกมาในรูปลักษณะใดในภาพนิมิต ท่านตระหนักชัดกับสาระสำคัญนั้น..รับไว้ด้วยใจเปิดกว้าง..ปล่อยให้ซึมลึกลงไปในตัวตน! นี่คือความหมายของการเพ่งพิศรำพึง การภาวนาแบบพิศเพ่งรำพึงที่แท้จริงจะต้องก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงมุมมองของชีวิต พุดง่าย ๆ เพ่งพิศรำพึงหมายถึงการมองบางสิ่งบางอย่างในลักษณะเฉพาะพิเศษ

เมื่อพระเจ้าสัมผัสเรา เมื่อเรารับรู้และตระหนักชัดถึงตัวตนอันเป็นอนิจจังรวมทั้งความบกพร่องของชีวิต เราก็จะเริ่มมองสิ่งต่าง ๆ ในมุมมองใหม่ เรื่องนี้เรารู้ได้จากประสบการณ์ตรงของเราเอง เมื่อใดที่เราอ่อนแอมากที่สุดเมื่อนั้นพระเจ้าก็จะเข้ามาช่วยชุบชูจิตวิญญาณ แล้วการมองชีวิตก็จะเปลี่ยนแปลงไป คล้ายกับว่าทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนไปหมด แต่ที่จริงไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนไปเลยนอกจากมุมมองของเราเท่านั้น อาจกล่าวได้ว่า ประสบการณ์โดยเนื้อแท้ของตัวมันเอง ไม่สำคัญเท่ากับการที่เราจะเลือกประพฤติปฏิบัติแบบใดกับประสบการณ์นั้น ๆ

การที่อัญจลาย้ายไปอยู่ซาโล และได้รับอิทธิพลจากคณะฟรังซิสกันนั้นนับว่าเป็นเรื่องสำคัญที่เราจะต้องเข้าใจ และตระหนักไว้ให้ดี ท่านได้รับการอบรมสั่งสอนหล่อหลอมตามแนวทางของฟรังซิสกันซึ่งเป็นกลุ่มขับเคลื่อนทรงพลังในการกระตุ้นให้เกิดการปฏิรูปของพระศาสนจักร คณะฟรังซิสกัน โดยเฉพาะพวกคาปูชิน เป็นผู้ดำเนินการปฏิรูปพระศาสนจักรคาทอลิกก่อนหน้าสังคายนาแห่งเมืองเตรนต์เสียอีก และถือได้ว่าเป็นกลุ่มแกนนำแนวหน้าเรื่องการฟื้นฟูเปลี่ยนแปลง

เนื่องจากการเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์ในฐานะสมาชิกชั้นที่ 3 ของฟรังซิสกันนี้เอง อัญญาจึงมีความรู้ความเข้าใจในพระศาสนจักรอย่างลึกซึ้ง และกว้างไกลเกินกว่าผู้หญิงธรรมดา ๆ ทั่วไปของอิตาลีทางเหนือในศตวรรษที่ 16 จะเป็นกัน นอกจากนั้นท่านยังมีมุมมองแบบของมิชชันนารี (ผู้ที่ไปได้ทั่วสารทิศเพื่อเป็นประจักษ์พยานถึงข่าวดีของพระคริสต์) ตั้งแต่เริ่มแรก เพราะจิตตารมณ์นี้ถือเป็นหลักสำคัญของคณะฟรังซิสกันด้วย

ฉะนั้น อัญญาจึงเป็นสตรีสากลที่วิสาสะกับคนทั่วไปได้เสมอ ท่านเดินทางไปทุกหนทุกแห่งเท่าที่จะไปได้ซึ่งนับเป็นเรื่องประหลาดมหัศจรรย์พอสมควรสำหรับผู้หญิงตัวเล็กๆ ธรรมดาๆ คนหนึ่งในยุคสมัยนั้น ท่านเดินทางไปแสวงบุญทั้งแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ วาราลโล โรม และเยี่ยมเมืองมานตูอา เครโมนา และอาจจะเคยไปที่อัสนีชีด้วย นอกจากนั้นยังไปที่มิลาน และเวนิซ การเดินทางในสมัยของท่านมีอยู่ไม่กี่วิธีคือ เดิน นั่งเกวียน และขี่ม้า เราจะเห็นได้ว่าอัญญาไม่ใช่ผู้หญิงที่ชอบนั่งเฉย ๆ อยู่กับบ้านอย่างแน่นอน

คณะฟรังซิสกันยังได้ช่วยให้ท่านเกิดความกระจำจัดกับวิถีแห่งความรักที่เรียบง่ายในแบบเฉพาะพิเศษของท่านเองด้วย ข้อคำสอน และคำแนะนำของ น.ฟรังซิสคือแก่นนำสำคัญซึ่งทำให้ท่านค้นพบวิถีทางเฉพาะพิเศษที่จะรักคนแต่ละคน ท่านส่งเสริมสนับสนุนให้บรรดาลูกสาว (ผู้ติดตาม)ทั้งหลายของท่านปฏิบัติตามแนวทางดังกล่าวโดยสอนว่า “ความรักที่แท้จริงย่อมสัมผัสได้จากการใส่ใจ..จดจ่อ..แต่ละคนในแบบที่เขาเป็น และจาร์ึกเขาแต่ละคนนั้นไว้ได้ในส่วนลึกของจิตใจเรา”

พูดง่าย ๆ ก็คือ คุณให้รู้ว่าอะไรจะเหมาะกับใคร เราอาจใช้วิธีการนี้กับคนนี้แล้วเกิดผลดี แต่กับอีกคนหนึ่งเราอาจต้องปฏิบัติแบบอื่น ไม่ใช่ว่า “อะไรที่ดีสำหรับท่านตัวเมียก็จะดีสำหรับท่านตัวผู้ด้วยเสมอไป” แต่อัญญาสอนไว้ว่า “เมื่อท่านเห็นบางคนอ่อนแอ ท้อแท้ สิ้นหวัง หมดกำลังใจ ท่านต้องช่วยชุบชูชีวิตจิตใจของเขาคนนั้นให้สดใสมีชีวิตชีวาเข้มแข็งขึ้น แต่เมื่อท่านเห็นบางคนที่ชอบทำตัวอยู่เหนือคนอื่น และคิดว่ามีแต่กันเท่านั้นที่ ‘แน่’! ท่านก็ต้องรู้จักปรามคุณเธอคนนั้นให้เลิกสำคัญตัวผิเคเสียที” ความรักแบบนี้จึงเป็นความปรารถนาดีต่อทุกคนเท่าเทียมกันแต่ประพฤติปฏิบัติต่างกันไปตามลักษณะของแต่ละคน

ใครก็ตามที่เคยอ่านข้อกำหนดกฎเกณฑ์ของ น.ฟรังซิส สำหรับสมาชิกชั้นที่สามของคณะ ย่อมเข้าใจได้ถึงวิธีการอันยอดเยี่ยมในการตั้งกฎเกณฑ์พร้อมกับกำหนดข้อยกเว้นไว้ด้วยเสมอ ท่านจะตั้งเป็นกฎไว้ว่าสมาชิกชั้นที่ 3 งดรับประทานอาหาร ไม่ควรรับประทานสิ่งนี้สิ่งนั้น ยกเว้นสมาชิกบางคนที่มีความต้องการอันจำเป็น ท่านบอกว่าไม่ควรจะขี่ม้า ยกเว้น ในสภาวะการณ์อัน

จำเป็น ท่านจะเตือนว่า ห้ามใส่เสื้อผ้าบางชนิด ยกเว้น เมื่ออากาศหนาวจัด และมีความต้องการอันจำเป็น

เราจะเห็นได้ว่าฟรังซิสใส่ใจดูแลความต้องการอันจำเป็นของพี่น้องสมาชิกในกรณีที่ต้องมีการยกเว้นเป็นพิเศษเสมอ ลักษณะการมองโลกในความเป็นจริงด้วยความเข้าใจของฟรังซิสดังกล่าวนี้คือสิ่งที่อัญจลาได้เรียนรู้อย่างลึกซึ้งตลอดระยะเวลาแห่งการอบรมในฐานะสมาชิกชั้นที่ 3 ของฟรังซิสกัน ดังนั้นอัญจลาจึงเป็นคนที่ตระหนักถึงความต้องการอันจำเป็นของผู้อื่นอยู่เสมอ ซึ่งก็ตรงกับธรรมชาติพื้นฐานของท่านอยู่แล้ว

พระเจ้าทรงเฝ้าดูแลหล่อเลี้ยงประสบการณ์ภาพนิมิตของท่านไว้ตลอดเวลา พระองค์ไม่เคยทอดทิ้งพระพรที่ได้ฝากไว้ให้ นั่นเลย ไม่ว่าอัญจลาจะไปไหน พระเจ้าก็ยังคงเผยแสดงความสัตย์ซื่อต่อวิถีทางของพระองค์ที่ยังคงซึมลึกอยู่ในชีวิตของท่าน ทุก ๆ คนที่อัญจลาได้พบเห็นพูดคุย ทุกเหตุการณ์ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต พระเจ้าอยู่ด้วย..ที่นั่น..ณ ตรงนั้น..เสมอ !

ต่อจากนี้ให้เราพิจารณาชีวิตของพระเยซูเจ้ากันบ้าง เนื่องจากเหตุการณ์ต่างๆ ในชีวิตของอัญจลาดูเหมือนจะถ่วงนานไปกับของพระองค์โดยเฉพาะช่วงระยะท้าย ๆ ของชีวิตส่วนตัวและการเผยแสดงองค์ของพระเจ้าในพิธีรับศีลล้าง สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อพระเยซูเจ้ารับศีลล้างจากยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดนนับได้ว่าเป็นเหตุการณ์วิเศษสุดยอดเยี่ยม เพราะพระองค์ได้ตระหนักอย่างแจ่มชัดจริงจางว่าพระบิดาทรงปีติยินดีพอใจในตัวพระองค์เองมากมายเพียงใด และยิ่งกว่านั้นยังได้รับพระพรจากองค์พระจิตเจ้าอย่างท่วมท้นล้นเหลืออีกด้วย แต่หลังจากเหตุการณ์นี้พระเยซูเจ้าทำอะไรต่อ... พระองค์ปลีกวิเวกเข้าไปอยู่ในทะเลทราย..ในที่เปลี่ยว-คนเดียว! ณ ที่นั่น อิสระเสรีแห่งการตัดสินใจเลือกได้รับการทดสอบพิสูจน์แบบพิเศษ ภาพลักษณ์ต่าง ๆ หลากรูปแบบของความเป็น ‘พระเจ้าผู้ช่วยให้รอด’ ได้ปรากฏขึ้นเป็นตัวเลือกมากมายเรียงรายอยู่ตรงหน้า

พวกเขิวหวังว่า ‘พระเจ้าผู้ไถ่’ จะเสด็จมาอย่างเอิกเกริกหรือยิ่งใหญ่แล้วก็จะกำจัดพวกโรมันให้สิ้นซากพร้อมกับก่อตั้งบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรดาวิดขึ้นใหม่ นี่คือทางเลือกวิธีหนึ่งซึ่งจิตซัวได้เสนอแนะต่อพระเยซูเจ้าในขณะที่ทรงปลีกวิเวกอยู่ ตัวเลือกมากมายยังคงเรียงรายอยู่ตรงหน้า..แล้วพระองค์ก็ตัดสินใจเลือกวิถีทางที่ทรงเชื่อมั่นอันเป็นผลมาจากประสบการณ์แห่งการภาวนา..ทางเลือกที่ได้รับการตอกย้ำด้วยน้ำเสียงของพระบิดาเจ้า พระองค์เลือกที่จะเป็น ‘ผู้ไถ่’ ในรูปแบบของ ‘บุตรแห่งมนุษย์’ ‘ผู้รับใช้ของพระเจ้าที่ต้องทนทุกข์-ยากลำบาก’

บทเพลง ‘คนรับใช้ทุกข์ยากของพระเจ้า’ ในหนังสืออิสยาห์บรรทัดแรกเขียนไว้ว่า “จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปีติยินดี” (อสย.42:1) พระเยซูเจ้าเอง

ก็ได้ยินถ้อยคำเหล่านี้จากพระบิดาเสมือนหนึ่งเป็นการตอกย้ำให้แน่ใจถึงวิถีทางที่พระองค์เลือกในการเป็น ‘ผู้ไถ่’ หลังจากใช้เวลาพิจารณาทบทวนประสบการณ์ดังกล่าวแล้ว ชีวิตแห่งการอุทิศเพื่อพระอาณาจักรจึงได้เริ่มต้นขึ้น พระองค์ออกจากทะเลทรายกลับไปยังเมืองคาเปอร์นาอุมเริ่มประกาศเทศนาสั่งสอน

พระเยซูเจ้าเทศนาสอนอะไร พระองค์เข้าไปในธรรมศาลา คลี่หนังสือพระคัมภีร์อิสยาห์ ผู้เผยพระวจนะ แล้วอ่านว่า “ ‘พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้าเพื่อให้นำข่าวดีมายังคนยากจน ประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย คนตาบอดให้มองเห็นได้ ปลดปล่อยผู้ถูกบีบบังคับให้เป็นอิสระ และประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเจ้า’ แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่แล้วทรงนั่งลง...เริ่มตรัสแก่เขาว่า ‘คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยินกับหูของท่าน ก็สำเร็จในวันนี้แล้ว’ ” (ลก.4:18-22) พระองค์พร้อมแล้วที่จะมุ่งมั่นไปตามวิถีทางที่ได้เลือกไว้ หลังจากที่ ได้มีประสบการณ์ลึกซึ้งกับช่วงเวลาแห่งการเผยแสดงองค์ของพระเจ้า ได้ใช้เวลาพิจารณาไตร่ตรอง และตัดสินใจเลือกแล้ว ในที่สุดก็ถึงเวลาปฏิบัติการจริง

สำหรับอัญญาเราก็เช่นเดียวกัน ท่านได้เห็นภาพนิมิต (การเผยแสดงของพระเจ้า) ใช้เวลาทบทวนพิจารณาที่เมืองซาโล ในที่สุดก็มุ่งมั่นก้าวไปด้วยใจอิสระตามจังหวะ และครรลองของวิถีชีวิตที่ค่อย ๆ คลี่บานออกทีละส่วนๆ

สำหรับพวกเรา..ก็เหมือนกัน! มีบางเวลาที่เราเห็น ‘ภาพนิมิต’ มีบางช่วงขณะที่เราได้สัมผัสกับการเผยแสดงองค์ของพระเจ้า ถ้าเราจะใช้เวลาพิจารณาไตร่ตรองทบทวนถึงชีวิตในช่วงจังหวะต่าง ๆ เราก็จะพบว่า..ณ ช่วงเวลานั้น ..ในการภาวนานี้..ประสบการณ์ครั้งนั้น..ความตายของคนคนนี้..การสูญเสียครั้งนั้น..ความเศร้าโศกทุกข์ระทมครั้งนี้..! มันได้สัมผัสกับความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ฉันได้เรียนรู้ถึงการใส่ใจดูแลของพระองค์ที่ทรงมีต่อฉัน..ในแบบเฉพาะพิเศษที่เหมาะสมสำหรับตัวฉันอย่างที่ท่านเป็น

แล้วฉันจะทำอย่างไรดีกับการเผยแสดงองค์ของพระเจ้า ก่อนอื่นหมดคงต้องรับรู้ว่าเป็นภาพนิมิตของฉัน ซึ่งต้องใส่ใจพิจารณาทบทวนไตร่ตรองอย่างจริงจัง และตลอดทุกวันเวลาของชีวิตก็ต้องฝึกฝนตนเองให้ตระหนักรู้ถึงความสัจย์ชื่อของพระเจ้าที่ทรงมีต่อประสบการณ์ภาพนิมิตนั้น ตัวฉันเองอาจจะเฉไฉหลงทางไป..ไม่ได้จริงใจยึดมั่นในประสบการณ์นั้น แต่พระเจ้าจะยังคงชื่อตรงอยู่เสมอ เป็นพระองค์เองที่ทรงเผยแสดงให้ฉันได้รู้จักกับความรักมั่นคงอันเป็นนิรันดร์ คำว่า ‘เยซู’ หมายถึงพระเมตตาความรักของพระยาห์เวห์ที่ช่วยเราให้รอด ในองค์พระเยซูเจ้าเราได้เห็นการเผยแสดงองค์ของพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของประวัติศาสตร์แห่งความรอด

ประสบการณ์ของพระเยซูคริสต์ที่ตระหนักรู้ชัดถึงความรักอันเป็นนิรันดร์ของพระบิดาตัวเอง ซึ่งในที่สุดเราเรียกว่า การกลับพินคืนชีพ

หลายครั้งในชีวิตของเราที่เกิดการตระหนักรู้ชัดถึงความสัตย์ซื่อของพระเจ้าในประสบการณ์ที่ทรงเผยแสดงองค์แก่เรา และยิ่งที่ก็ยิ่งชัดเจนมากขึ้นว่าไม่ใช่ความซื่อสัตย์ของเรา แต่เป็นความมั่นคงของพระเจ้าที่เสมอต้นเสมอปลาย ฉะนั้นเคยทบทวนถึงภาพนิมิตต่าง ๆ ของตนเองตลอดช่วงชีวิตที่ผ่านมาแล้วก็ได้พบว่า พระเจ้าซื่อตรงต่อคำมั่นสัญญาในประสบการณ์เหล่านั้นเสมอ เป็นพระองค์ที่ยังคงรัก..เชิญชวน..และประทานพระคุณให้อยู่ตลอดเวลา

ด้วยมุมมองของชีวิตดังกล่าวมาแล้วนี้ ทีละเล็กทีละน้อย ฉันทันทีค่อย ๆ ผลิบานเป็นสตรีที่เปี่ยมไปด้วยความหวัง..มีสันติ..สงบสุข..และชื่นชมยินดี..ในโลกที่ไม่รู้จักคุณค่าแห่งความหมายที่แท้จริงของชีวิต มีเนื้อความของเพลง ๆ หนึ่งกล่าวไว้ว่า “สิ่งที่โลกโหยหาปรารถนามากที่สุด ณ ปัจจุบันขณะ คือ ความรัก...ความรักที่อ่อนโยน-นุ่มนวล” แต่ฉันทันทีอยากจะบอกว่า “สิ่งที่โลกโหยหาปรารถนามากที่สุด ณ ปัจจุบันขณะ คือ ความหมายที่แท้จริงของชีวิต”

มีผู้คนมากมายสักเท่าใดที่เรารู้จัก เด็ก ๆ ที่เราพบเห็น พ่อแม่ผู้ปกครองที่เราได้ติดต่อพูดคุยด้วย รวมทั้งคนที่เราแวะไปเยี่ยมเยียน-ดูแลรักษา ซึ่งดำรงชีวิตไปวัน ๆ อย่างไม่รู้จุดหมาย รู้สึกท้อแท้สิ้นหวังและสับสน ในโลกที่เต็มไปด้วยระบบวัตถุนิยม ความกลัว และการก่อการร้าย อันรุนแรง

คนที่รู้จักเฟื่องพิศาวนา..คนที่จดจ่อใส่ใจใน ‘ภาพนิมิต’..คนที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกลเพราะได้สัมผัสกับวิถีทางแห่งความรักของพระเจ้าในชีวิตตน..คนเหล่านี้แหละคือผู้ที่เห็นทางออกสำหรับโลกที่เต็มไปด้วยทางตัน จึงไม่น่าแปลกใจที่ผู้คนทั่วไปจะตั้งความหวังไว้กับเราเพราะพวกเขาเชื่อว่าเราคือผู้ที่เห็นแล้ว..เข้าใจแล้ว..ถึงความหมายที่แท้จริงของชีวิต ฉันทันทีขอย้ำอีกครั้งว่า สิ่งที่โลกโหยหาปรารถนามากที่สุด ณ ปัจจุบันขณะ คือ ความหมายที่แท้จริงของชีวิต

กิจการงานต่าง ๆ ที่เราทำกันอยู่นั้นคนอื่น ๆ ก็สามารถทำได้ดีเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นงานครูพยาบาล หรือการปกครองดูแลเด็ก ๆ สารสำคัญของชีวิตเราจึงไม่ได้อยู่ที่ “งาน” แต่อยู่ที่ประสบการณ์ตรงของเราแต่ละคนในการตระหนักถึงวิถีที่พระเจ้าเข้ามามีส่วนร่วมในชีวิตซึ่งทำให้เราเข้าใจถึงความหมายแก่นแท้แห่งการมีชีวิตอยู่ ความงามอันล้ำลึก และองค์รวมของความเป็นหนึ่งเดียวที่โลกไม่เข้าใจ

และแล้วเราก็จะร้องเพลงได้อย่างเต็มปากเต็มคำด้วยสิ้นสุดจิตใจว่า “ความสว่างของพระคริสต์ส่องแสงเจิดจ้าทั่วทุกแห่งแหล่งสกล” อีกทั้งชีวิตเราแต่ละคนก็จะเป็นเสมือนแสงสว่างส่องทางชีวิตให้กับผู้คนรอบข้าง ไม่ว่าเราจะยังสาวอยู่หรือไม่ค่อยจะสาวแล้ว จะเก่งกาจฉลาด

ปราศเปรี๊ยะหรือไม่ค่อยจะรู้เรื่องทำอะไรก็ไม่เป็น..ล้วนไม่ใช่เรื่องสำคัญ แก่นแท้อันเป็นหัวใจหลักอยู่ที่ความเป็นตัวตนของเราซึ่งเข้าใจลึกซึ้งถึงสัมพันธภาพอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้ามีต่อเรา และตัวตบแต่งกล่าวนี้เองคือของขวัญล้ำค่าที่เรามอบให้กับโลก

โลกจะจ้องมองเราและกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า “คุณ ความสว่างของพระคริสต์เจิดจ้าอยู่ที่นั่น” นี่คือการที่พระเจ้าทรงเลือกสรรไว้เป็นของพระองค์

อัญญาตระหนักรู้ลึกซึ้งถึงสัจธรรมดังกล่าวเป็นอย่างดีจึงทำให้ท่านเป็นสตรีที่เปิดกว้างอิสระ เปี่ยมไปด้วยความหวังและความชื่นชมยินดี

ทั้งหมดที่กล่าวมาก็ฟังดูดีทีเดียว แต่..จะเป็นอะไรอย่างไรกันต่อไป..!? เมื่อ 2-3 ปีที่แล้วดิฉันได้มีโอกาสไปร่วมในงานเกี่ยวกับสันติภาพที่วอชิงตัน ซึ่งมีคนไปร่วมชุมนุมกันหลายพันคนและได้ยืม **Joan Chittister, osb** พูดด้วยน้ำเสียงอันเป็นเอกลักษณ์ที่ไม่มีใครอาจเลียนแบบได้ ดิฉันไม่ได้เห็นตัวเธอ แต่สิ่งที่เธอพูดวันนั้น ต่อหน้าผู้คนนับพัน เป็นอะไรที่ดิฉันจะไม่มีวันลืมได้เลย เธอบอกว่า “ยุคสมัยแห่งความศักดิ์สิทธิ์ส่วนตัวจบสิ้นหมดไปแล้ว”

การที่ยุคแห่งความศักดิ์สิทธิ์ส่วนตัวหมดสมัยไปนั้นหมายความว่า นับแต่นี้ต่อไปเราไม่อาจจะเก็บซ่อนพระพรต่าง ๆ ที่ได้รับมาไว้เฉพาะในเขตพรตของอารามเท่านั้น แต่จะต้องให้ส่องสว่างออกไปสู่มนุษย์ทั้งมวลด้วย โลกที่สิ้นหวัง..โลกที่ถูกเหยียบย่ำทำทารุณกรรม จะต้องสามารถเข้ามาพักพิงพึ่งพาอาศัยพลังแห่งความสว่าง-สงบ-เย็น แห่งจิตวิญญาณของเราได้ เมื่อผู้คนทั่วไปเห็นชีวิตแห่งเมตตาธรรมส่องแสงเจิดจ้าอยู่ในตัวเรา เขาก็จะรู้ว่าความรอดพ้นอันเป็นนิรันดร์ภาพนั้นเกิดขึ้นแล้วจริง ๆ

ด้วยเหตุนี้ ดิฉันจึงคิดว่าถ้าเราต้องการจะรู้จักและเข้าใจอัญญาอย่างลึกซึ้ง เราจำเป็นต้องใส่ใจให้ความสำคัญกับประสบการณ์ภาพนิมิตอย่างจริงจัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดิฉันจะพูดถึงท่านในบทต่อ ๆ ไปล้วนแต่เป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับภาพนิมิตนั้นเสมอซึ่งอาจกล่าวได้ว่าเป็นประสบการณ์อันทรงพลังที่หล่อเลี้ยงชีวิตของท่านตลอดมาตราบนานวาระสุดท้าย แม้แต่ในช่วงบั้นปลายชีวิตสิ่งที่อัญญามักจะพูดกับเพื่อนๆ ที่ใกล้ชิดสนิทสนมกันก็ยังคงเป็นเรื่องของประสบการณ์ภาพนิมิตดังกล่าว..ประสบการณ์แห่งความเป็นจริงของชีวิต..ประสบการณ์แห่งความเชื่อมั่นในองค์พระเจ้าที่ทำให้ท่านเป็นสตรีที่น่าทึ่งคนหนึ่งของยุคนี้..สตรีที่เต็มเปี่ยมไปด้วยพลังแห่งความหวัง ความเชื่อมั่นและความกล้าหาญ

บทที่ 3

แนวคิดของอัญญาเกี่ยวกับพระฉายาของพระเจ้า

ในบทนี้เราจะพูดถึงภาพลักษณ์ต่าง ๆ ของพระเจ้าตามประสบการณ์ชีวิตของอัญญา ซึ่งอาจเป็นแนวทางที่จะช่วยให้เราพิจารณาทบทวนภาพลักษณ์ของพระเจ้าในชีวิตเราด้วยตลอดเวลาหลายปีที่ดิฉันทำงานด้านการแนะนำชีวิตจิตและเป็นเพื่อนร่วมทางชีวิตกับผู้คนมากมายรวมทั้งได้มีโอกาสพิจารณาไตร่ตรองเรื่องการภาวนา และการพัฒนาชีวิตจิตด้วยนั้น ดิฉันเห็นว่ามีความสำคัญสามข้อซึ่งนำไปสู่ความสว่างอันลึกซึ้งของชีวิต

คำถามแรก : พระเจ้าคือใครในชีวิตของคุณ..คุณให้ฉายานามกับพระเจ้าว่าอย่างไร คำตอบจะต้องมาจากประสบการณ์ชีวิตของคุณเอง ไม่ใช่ของคนอื่นทั่ว ๆ ไป ที่เคยให้คำจำกัดความกันเอาไว้ โปรดสังเกตว่าคำถามไม่ได้บอกว่า พระเจ้าน่าจะเป็นเช่นไร แต่ถามว่าพระเจ้าเป็นใครตามประสบการณ์ตรงของคุณเอง

คำถามที่สอง : เมื่อมองย้อนดูชีวิตตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันคุณจะให้ฉายานามตัวคุณเองว่าอย่างไร คุณรู้จักตัวเองดีแค่ไหน ตัวตนที่แท้จริงของคุณคือใคร โปรดสังเกตว่าคำถามไม่ได้บอกว่าคุณน่าจะเป็นนักบวชเช่นไร น่าจะเป็นพ่อแม่อย่างไร น่าจะเป็นครูแบบไหน หรือพยาบาล หรือครูคำสอน หรืออื่น ๆ อีกมากมายแบบไหนอย่างไร แต่ถามว่าคุณรู้จักตัวเองอย่างไร คุณเป็นจริง ๆ มากน้อยเพียงใด

คำถามที่สาม : ลึก ๆ ในใจคุณปรารถนาอะไร จากคำตอบที่ว่าพระเจ้าคือใครในชีวิตคุณ และตัวตนที่แท้จริงของคุณคือใคร คำถามสุดท้าย คือ คุณปรารถนาอะไร โปรดสังเกตว่าคำถามไม่ได้บอกว่าคุณน่าจะปรารถนาอะไร แต่ถามว่าลึก ๆ ในใจของคุณเอง..คุณปรารถนาอะไร คำถามนี้นับว่าเป็นคำถามสำคัญที่สุดเพราะเป็นตัวบ่งชี้ให้เห็นจุดเริ่มต้นของการภาวนา ไม่ว่าเราจะตระหนักรู้ตัวหรือไม่ก็ตามโดยเนื้อแท้แล้วการภาวนาคือ ความปรารถนาลึก ๆ ในหัวใจของเรานั้นเอง

ถ้าดิฉันตระหนักรู้ตัวด้วยความรู้สึกนึกคิดจิตใจทั้งหมดได้ว่า พระเจ้าที่ดิฉันติดต่อสัมพันธ์ด้วยนั้นคือใคร..ตัวตนที่แท้จริงของดิฉันคือใครเมื่ออยู่ต่อหน้าพระองค์ ดิฉันก็จะรู้ว่าตัวเองต้องการอะไรจริง ๆ เพราะความปรารถนาลึก ๆ ในจิตใจของดิฉันเป็นเรื่องเดียวกันกับที่พระเจ้าทรงปรารถนา

อย่างไรก็ตาม การที่เราจะตระหนักรู้ถึงความปรารถนาลึก ๆ ในตัวตนได้นั้นจำเป็นต้องให้เวลานานพอสมควร โดยเริ่มกับการใส่ใจรับรู้ความปรารถนาต่าง ๆ ที่ไม่ใช่อะไรใหญ่โต

ลึกซึ่งมากนัก แล้วจึงค่อย ๆ ติดตามดูการเคลื่อนไหวของพระจิตในชีวิตเราอย่างมีสติ รู้ตัว เพียรทน จนในที่สุดสามารถเข้าถึงส่วนลึกของจิตใจ และได้พบกับความปรารถนาลึก ๆ ดังกล่าว การภาวนาของเราจึงเป็นภาวะจิตที่ตระหนักรู้ชัดแจ้งว่าพระเจ้าคือใคร และพระองค์ปรารถนาสิ่งใด เราจะพูดถึงเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับคำถามทั้งสามประการนี้อีกหลายครั้งในช่วงต่อ ๆ ไป

ขณะที่ดิฉันใช้เวลาพิจารณาศึกษาชีวิตจิตของอัญญาอยู่นั้น มีเพื่อนคนหนึ่งอธิบายความหมายของชีวิตจิตให้ฟังว่าเป็นวิถีที่บุคคลคนหนึ่งติดต่อสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด ในความเป็นจริง กับพระเจ้า ตัวเอง ผู้อื่น และสิ่งสร้างทั้งหมด เธอบอกฉันว่าไม่ใช่คำจำกัดความแต่เป็นคำอธิบาย! ไม่ว่าจะเป็นอย่างใดก็ตามสิ่งที่เธอบอกนั้นช่วยให้ดิฉันเข้าใจเรื่องชีวิตจิตได้กระจ่างชัดขึ้นมากทีเดียว และทำให้ต้องย้อนกลับมาดูคำถามทั้งสามอีกครั้งหนึ่งด้วย

ถ้าเราเข้าใจในวิถีที่คนคนหนึ่งติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้า ในการรู้จักตัวเองอย่างที่เป็น ในความรู้ลึกที่เขามีต่อผู้อื่น ในทัศนคติท่าทีของเขาต่อสิ่งสร้างทั้งหมด เราก็จะพอเข้าใจลักษณะชีวิตจิตของเขาได้บ้าง

คำอธิบายดังกล่าวข้างต้นชี้ให้เห็นว่าเราทุกคนล้วนมีชีวิตจิตกันทั้งนั้น ลองเปิดพระคัมภีร์คู่มือของยูดีธ นางรูธ มิเรียม ในพระธรรมเกา หรือเรื่องของอานนา มาริอา และมาริอามักดาเลนา ในพระธรรมใหม่ แล้วถามเธอแต่ละคนว่า : พระเจ้าคือใครในชีวิตคุณ ตัวตนที่แท้จริงของคุณคือใคร คุณมีทัศนคติท่าทีอย่างไรต่อผู้อื่น และสิ่งสร้างทั้งหมด คำตอบที่ได้ทั้งหมดจะช่วยให้เข้าใจชีวิตจิตของแต่ละคนได้บ้างอย่างแน่นอน หนังสือเล่มนี้มีจุดมุ่งหมายคล้าย ๆ กัน คือต้องการจะถามคำถามดังกล่าวกับอัญญาเพื่อจะได้เข้าใจลักษณะชีวิตจิตของท่าน

ดิฉันคิดว่าแนวทางลักษณะต่าง ๆ ของชีวิตจิตย่อมต้องได้รับอิทธิพลจากแนวคำตอบทั้งหมดดังกล่าวข้างต้นด้วยอย่างแน่นอน ตัวอย่างเช่นแนวชีวิตจิตของนักบุญฟรังซิส อัสซีซี ที่มีลักษณะเด่นในเรื่องของความรักอันร่าร้อนเต็มล้นคนณาที่ท่านมีต่อองค์พระเจ้าซึ่งแผ่ซ่านซึมซาบไปสู่สิ่งสร้างทั้งหมดของพระองค์ด้วยนั้น ได้กลายเป็นเอกลักษณ์ของชีวิตจิตแบบฟรังซิสกันที่เน้นเรื่องความยากจนในแง่ของทัศนคติแห่งการมีสัมพันธ์ภาพกับสิ่งสร้างด้วยความเคารพอย่างลึกซึ้ง

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ แนวทางของนักบุญเบเนดิกที่สอนให้แสวงหาพระพักตร์พระเจ้าอยู่เสมอ ทัศนคติแห่งการแสวงหาพระพักตร์พระองค์ดังกล่าวชี้ให้เห็นว่าเรารู้สึกกำลังมุ่งมั่นเดินทางไปสู่พระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์ความจริงเที่ยงแท้ที่เราจะบรรลุถึงได้ และด้วยเหตุว่าชีวิตคือการเดินทาง โลกนี้จึงเป็นเพียงทางผ่านเท่านั้น ท่าทีของนักบุญเบเนดิกที่มีต่อพระเจ้า ตัวเอง ผู้อื่น และสิ่งสร้าง ทั้งหมดนี้ล้วนมีส่วนหล่อหลอมลักษณะชีวิตจิตแบบเบเนดิกตินด้วย

ดิฉันรู้สึกเพลิดเพลินใจเป็นอย่างยิ่งในการค้นคว้าหาวิถีแห่งชีวิตจิตของอัญญาด้วยวิธีการง่าย ๆ คือใช้ข้อเขียนเล่มบาง ๆ ของท่านเป็นหลักแล้วตั้งคำถาม 4 ข้อ ตามที่กล่าวไว้แล้วข้างต้น ถ้าคุณนึกสนุกอยากลองทำดูบ้างก็เชิญได้เลย กลับไปพิจารณาข้อเขียนของท่าน แล้วดูว่าอัญญาให้ภาพลักษณ์กับพระเจ้าในลักษณะต่าง ๆ อย่างไรบ้าง ใช้เวลาไตร่ตรองความหมายของภาพลักษณ์เหล่านั้น แล้วคุณก็พอจะเข้าใจได้ว่าอัญญาที่มีความรู้สึกนึกคิดจิตใจอย่างไรกับพระเจ้า

ในเรื่องนี้มีข้อควรระวังต้องสังเกตใส่ใจให้ดีๆ สภาวะแวดล้อมตามวัฒนธรรมในยุคนี้ย่อมต้องมีอิทธิพลต่อชีวิตของท่านไม่มากก็น้อยเหมือนกับที่วัฒนธรรม และสภาวะการณ์ยุคปัจจุบันมีอิทธิพลต่อชีวิตเราเช่นกัน ดังนั้นภาพลักษณ์ต่าง ๆ จึงต้องเป็นไปตามสภาพของแต่ละยุคแต่ละสมัยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

อย่างไรก็ตาม บุคคลที่มีชีวิตภาวนา และรู้จักใช้เวลาพิจารณาไตร่ตรอง จะมีลักษณะเด่นที่เห็นได้ชัดอย่างหนึ่ง คือ อิศระเสรี นักบุญเทเรซาแห่งอาวิลลาเคยกล่าวไว้ว่า มีหลายวิธีที่จะดูว่าการภาวนานั้นแท้จริงหรือไม่ และวิธีหนึ่งที่จะทดสอบได้ก็คือดูว่าคนที่ภาวนานั้นมีอิสรเสรีที่แท้จริงหรือไม่เพียงใด

อิสรเสรี กับ การประพฤติปฏิบัติแบบไร้ขอบเขตไม่รู้จักบันยะบันยัง เป็นสองเรื่องที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง คนที่ชอบทำอะไรตามใจตัวเองเสมอ ไม่ใช่คนอิสระจริงแต่เป็นคนที่ยังติดอยู่กับ ตัวกู-ของกู คนที่ตระหนักรู้ลึกซึ้งว่าพระเจ้าคือใคร ตัวเองเป็นใคร จะได้สัมผัสกับอิสรเสรีที่แท้จริง เพราะการรู้จักพระเจ้าและตัวเองอย่างลึกซึ้งจริงจัง ทำให้ความหวาดระแวง ขยาดกลัวลดน้อยลงหายไปในที่สุด และจะเกิดเป็นการปล่อยวางอย่างมั่นใจอันจะนำไปสู่อิสรเสรีที่แท้จริงได้

นักบุญเทเรซายังชี้ให้เห็นลักษณะอีกประการหนึ่งของคนที่มีความภาวนาที่แท้จริง นั่นคือความเป็นคนติดดิน คนติดดินเป็นคนที่เข้าใจลึกซึ้งถึงแก่นแห่งความเป็นจริงของมนุษย์ เรามักจะคิดว่าคนที่สวดภาวนาจริงจังเป็นผู้คนที่ลอยอยู่บนฟ้า แต่การณ์กลับตรงกันข้าม คนที่มีความภาวนาที่แท้จริงคือคนที่ตระหนักชัดในความแตกต่างระหว่างอุดมการณ์สวยหรู กับ ความเป็นจริง-จริง ๆ และมักจะมีอารมณ์ขันอันเฉียบคมเกี่ยวกับธาตุแท้ของความเป็นคน

ถ้าอัญญาเป็นคนที่ภาวนาจริง ท่านก็ต้องอิสรเสรี ติดดิน และมีอารมณ์ขันอันหลักแหลมขมขื่น คำพูดต่าง ๆ ตามยุคสมัยที่ท่านใช้จึงน่าจะเป็นอะไรที่ท่านเข้าใจอย่างลึกซึ้งจริงจังไม่ใช่ไปเรื่อยเพราะคนอื่น ๆ ท้าไปเขาใช้กัน ดิฉันเชื่อของดิฉันแบบนี้แต่ที่จริงอาจจะผิดหมดก็ได้

อย่างไรก็ตามการที่อัญญาให้ภาพลักษณ์กับพระเจ้าในลักษณะต่าง ๆ ตามความเชื่อถือของวัฒนธรรมยุคนั้น ดิฉันเชื่อว่าตัวท่านเองคงเข้าใจความหมายของภาพลักษณ์ดังกล่าวอย่างชัดเจนจริงจึงพอสมควรจนเกือบจะเรียกได้ว่าเป็นความเชื่อถือ และความเข้าใจเฉพาะตัวเลยทีเดียว ดังเช่นที่เราเองอาจสัมผัสกับคำบางคำของยุคปัจจุบันจนเกือบจะกลายเป็นคำเฉพาะของเราก็ได้

ในข้อเขียนของอัญญา ท่านใช้ภาพลักษณ์ของพระเจ้าในรูปแบบต่าง ๆ มากมายซึ่งล้วนแล้วแต่เรียบง่ายธรรมดา ๆ เช่น พ่อ(บิดา) ชุมพาบาล ผู้รับใช้ คู่ชีวิต กษัตริย์ ผู้มีอำนาจศักดิ์สิทธิ์สูงสุด องค์แห่งความสัตย์ซื่อ และผู้จัดสรรเตรียมให้ ฯลฯ ทั้งหมดที่กล่าวมานี้คือภาพลักษณ์ที่ดิฉันรู้สึกประทับใจเป็นพิเศษ

ขณะที่พิจารณาไตร่ตรองภาพลักษณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ ดิฉันรู้สึกว่าจะแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ ลักษณะห่างไกล-โพนัสนรรพสิ่ง และลักษณะใกล้ชิด-สนิทสนม

พ่อ ชุมพาบาล ผู้รับใช้ คู่ชีวิต ล้วนแล้วแต่เป็นคำที่ช่วยให้เกิดความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนม รู้สึกว่าอยู่ใกล้ ๆ ดิฉันเข้าใจได้จากประสบการณ์ตรงว่า พ่อคือใคร ชุมพาบาลเป็นเช่นไร ผู้รับใช้เป็นอย่างไร คู่ชีวิตหมายความว่าอะไร และเมื่อใช้คำเหล่านี้กับพระเจ้าย่อมช่วยให้เกิดความรู้สึกคุ้นเคยสนิทสนมใกล้ชิดพระองค์มากทีเดียว

คำว่า พ่อ แสดงให้เห็นถึงความสนิทสัมพันธ์อันลึกซึ้ง พระเจ้าในภาพลักษณ์ของพ่อจึงเปรียบเสมือนเป็นแหล่งแห่งพลังชีวิต เป็นผู้ที่คอยโอบอุ้มกำชูดูแลด้วยความรัก ประภาศกโฮเซยาพูดไว้ชัดเจนเมื่อท่านเปรียบพระเจ้าเป็นพ่อที่ก้มลงเลี้ยงลูก และอุ้ม ไว้แนบกายด้วยใจเอ็นดูกรุณา

ชุมพาบาลคือคนที่ทุ่มเทชีวิตดูแลฝูงแกะของตน พวกเขาเป็นคนธรรมดา ๆ ใจดี เรียกใช้เรียกหาได้สะดวกคล่องแคล่วว่องไว ปัจจุบันยังมีชุมพาบาลที่ยอดเยี่ยมอยู่ทั่วไปบริเวณเชิงเขารอบ ๆ เดอเซนซาโน ดิฉันเองไม่เคยรู้จักกับคนเลี้ยงแกะคนใดคนหนึ่งเป็นการส่วนตัว แต่อัญญาต้องรู้จักแน่นอน

ผู้รับใช้ ตัวอัญญาเองคงเข้าใจดีว่าการเป็นผู้รับใช้คืออะไร และจากประสบการณ์ที่ได้อยู่ร่วมกับพวกคนในตระกูลเบียงโคซี ท่านก็คงรู้ดีว่าการมีคนคอยรับใช้เป็นอย่างไร ภาพลักษณ์ของพระเจ้าในฐานะผู้รับใช้จึงแสดงให้เห็นว่าอัญญารู้จักและคุ้นเคยกับพระองค์เป็นอย่างดี นอกจากนั้นการเรียกพระเจ้า โดยเฉพาะองค์พระเยซูเจ้าว่า ‘ผู้รับใช้’ ยังเป็นประเพณีนิยมตามพระคัมภีร์ด้วย เพราะพระเยซูเจ้ามักจะเรียกตัวเองว่า ‘ผู้รับใช้’ อยู่เสมอ ๆ

คูชีวิต ไม่มีภาพลักษณ์ใดจะให้ความรู้สึกใกล้ชิดสนิทสนมอย่างลึกซึ้งกับพระเจ้าได้มากเท่ากับลักษณะของคูรักหรือคูชีวิต สำหรับอัญญาความใกล้ชิดสนิทสนมดังกล่าว มีลักษณะของการหยอกล้อเล่นสนุกสนานผสมผสานไปด้วยเสมอซึ่งเราจะเห็นได้จากข้อความตอนหนึ่งที่ท่านเรียกตัวเองและศิษย์ติดตามว่าเป็น แม่ยายของพระเยซู! คนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกันจริง ๆ ย่อมต้องหยอกล้อกัน ได้อย่างสนุกสนานสำราญบานใจด้วย

สำหรับคำว่า กษัตริย์ ผู้มีอำนาจศักดิ์สิทธิ์สูงสุด องค์แห่งความศักดิ์เชื้อ และผู้จัดสรรเตรียมให้ อาจนำความรู้สึกไปในลักษณะใดลักษณะหนึ่งก็ได้ แต่ที่แน่ ๆ คือ กษัตริย์และผู้มีอำนาจศักดิ์สิทธิ์สูงสุดช่วยให้เกิดความรู้สึกห่างไกล-โพนัสนรพลึง ภาพลักษณ์นี้ทำให้เราเห็นว่าอัญญาสนิทสัมพันธ์กับพระเจ้าในฐานะที่ทรงเป็นองค์แห่งความศักดิ์สิทธิ์สูงสุดผู้ทรงอยู่โพนัสนรพลึง สำหรับอัญญาแม้ว่าพระองค์จะอยู่ใกล้แค่เอื้อม แต่ขณะเดียวกันก็ทรงเป็นองค์ความครบครันอันลึกซึ้งเกินสติปัญญาจะหยั่งถึง พระองค์ผู้ทรงสมควรได้รับการกราบนมัสการสรรเสริญบูชามิรู้สิ้นสุด

จากการพิจารณาบททวนข้างต้น เราอาจกล่าวได้ว่าอัญญารู้จักพระเจ้าอย่างลึกซึ้งจริงจังทั้งในแง่ของความห่างไกล-โพนัสนรพลึง และความใกล้ชิด-สนิทสนม

เราต้องระมัดระวังให้ดี เพราะความสัมพันธ์กับพระเจ้าทั้ง 2 ลักษณะนี้ บางครั้งอาจกลายเป็นทัศนคติ 2 ข้อที่ทำให้ชีวิตของเราต้องฉีกออกเป็น 2 ส่วน ปัจจุบันจุดที่เป็นความเจ็บปวดมากที่สุดในการบรรดาประเด็นต่าง ๆ เกี่ยวกับพระศาสนจักรคือ เรื่องของพิธีกรรมและการนมัสการสรรเสริญพระเจ้า นับเป็นเวลานานหลายศตวรรษที่พิธีบูชามิสซาก่อให้เกิดความรู้สึกไกลโพนัสนรพลึง ไม่ว่าจะป็นลักษณะของพระแท่นที่อยู่ไกลลิบ ภาษาที่ใช้ก็ยากจะเข้าใจ พระสงฆ์หันหลังให้เรา เครื่องใช้ไม้สอยในพิธีมิสซาล้วนเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ซึ่งแตะต้องไม่ได้ ทั้งหมดนี้คือการนมัสการพระเจ้าในฐานะองค์สัจธรรมลึกซึ้ง โพนัสนรพลึงความเข้าใจซึ่งถือได้ว่าเป็นการสรรเสริญบูชาสำคัญอันจำเป็นมิติหนึ่งสำหรับเรามนุษย์ด้วย

แต่ปัจจุบันพิธีมิสซากลับกลายเป็นประสบการณ์แห่งความใกล้ชิดสนิทสนม พระแท่นขยับเข้ามาใกล้ ภาษาที่ใช้ก็เข้าใจได้ง่าย และมีลักษณะเสวนากันตลอดพิธี คำทักทายของพระสงฆ์ที่หันหน้ามาหาเรา และกล่าวว่า “พระเจ้าสถิตกับท่าน” ช่วยให้เราเห็นว่าพระเจ้าอยู่ท่ามกลางเราจริง ๆ

และแล้ว พระเจ้าก็อยู่ใกล้แค่เอื้อม..! ใกล้จนเราปรับตัวปรับใจไม่ทัน เมื่อพระบุตรทรงรับเอากายมาบังเกิดเป็นมนุษย์ยอมหมายความว่าพระเจ้าปรารถนาจะมาอยู่ใกล้ชิดสนิทสนมกับ

เรา ทรงทำทนายให้เราเรียนรู้ที่จะสนิทสัมพันธ์กับพระองค์ทั้ง 2 ลักษณะ และดิฉันเชื่อว่าอัญญาเองก็ถูกทำทนายในเรื่องนี้เช่นเดียวกัน

ภาพลักษณ์สุดท้ายที่อัญญาใช้ติดต่อสัมพันธ์กับพระเจ้าเป็นภาพลักษณ์ซึ่งดิฉันชอบใจมากที่สุด และเพราะเหตุที่ประทับใจมากจึงเก็บไว้ท้ายสุดเพื่อจะสาธยายกัน ได้อย่างเต็มที่ ดิฉันเคยถามเพื่อนๆ ที่เป็นอิตาเลียนว่า คำนี้ในภาษาของเขาเป็นคำ ๆ เดียวหรือไม่ เพื่อน ๆ บอกว่าไม่ใช่คำเดียวแต่เป็นวลีซึ่งหมายถึง ‘ผู้ที่รักฉัน’ หรือถ้าจะให้ถูกต้องมากกว่าก็ต้องเป็น ‘ผู้ที่รักเราทุกคน’

เมื่อดิฉันพิจารณาไตร่ตรองภาพลักษณ์พระเจ้าในความเป็น “พระผู้ทรงรักฉัน” ดิฉันก็ได้แต่ภาวนาวิงวอนพระองค์ว่าสักวันหนึ่ง ดิฉันคงจะได้รู้จักพระองค์เช่นนั้นจริง ๆ แม้ว่าดิฉันจะรู้อยู่เต็มอกว่าพระเจ้ารักดิฉัน แต่ส่วนใหญ่มักจะเป็นความรู้ตามทฤษฎีตามหลักการทั่วไป มีบ้างบางครั้งทีดิฉันจะตระหนักรู้ลึกซึ้งจริงจังในส่วนลึกของจิตใจ ดิฉันเชื่อว่าอัญญาคงจะตระหนักชัดในเรื่องนี้ตลอดเวลา

ถ้าเรามีประสบการณ์ตรง-ลึกซึ้ง-จริงจัง ว่าพระองค์รักเราแต่ละคน-ทุกคน ชีวิตเราก็จะเปลี่ยนไป เราจะมีมุมมองใหม่ที่ไม่เหมือนเดิม เราจะตระหนักรู้ชัดว่าพระเจ้าคือผู้ที่คอยโอบอุ้ม คำซุญแลเราอยู่เสมอไม่มีวันสิ้นสุด เมื่อใดที่พระองค์เลิกรัก เมื่อนั้นพระองค์ก็จะไม่ใช่พระเจ้าอีกต่อไป

ภาพลักษณ์แห่งความเป็น ‘พระผู้ทรงรักฉัน’ ที่อัญญากล่าวไว้ เป็นภาพลักษณ์เดียวกันกับที่พระเจ้าทรงเรียกพระองค์เองในพระคัมภีร์ ยิ่งกว่านั้นชีวิตของพระเยซูเจ้ายังเป็นประจักษ์พยานชัดเจนจริงจังถึงความรักของพระองค์อีกด้วย อย่างไรก็ตาม ความรักของพระเจ้าเป็นอะไรที่ยิ่งใหญ่ทรงพลังเกินกว่าคำคำเดียวหรือภาพลักษณ์เดียวจะครอบคลุมได้ อัญญาเป็นผู้ที่รู้ซึ่งถึงเรื่องนี้ดี เมื่อวาระสุดท้ายนั้นปลายชีวิต ท่านจึงสามารถพูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำด้วยความเชื่อมั่นอันเปี่ยมไปด้วยความหวังใน “พระองค์ผู้ทรงรักฉัน” หรือ “พระองค์ผู้ทรงรักเราแต่ละคน-ทุกคน”

สำหรับอัญญา พระเจ้าองค์นี้คือผู้ที่รู้จักฉันเป็นอย่างดี ทรงรู้ว่าฉันมีขอบเขตจำกัดอ่อนแอ บกพร่อง แต่ก็ยังทรงรักฉันอย่างที่ท่านเป็น ณ ปัจจุบันขณะ คอยติดตามเฝ้าพิทักษ์รักษาทะนุถนอมกลม่อมเกลตาตลอดวันเวลาในชีวิตฉัน

ผู้ที่ปรารถนาจะเอาจริงเอาจังเกี่ยวกับชีวิตภาวนาจำเป็นต้องทำความเข้าใจให้ได้ลึกซึ้งยิ่งขึ้นในเรื่องพระพรพิเศษของเราอัครทูตซึ่งได้รับการเชิญชวนให้เป็นคนที่ยังรักด้วยความจดจ่อใส่ใจ-ไตร่ตรอง เรารู้ว่าพระพรพิเศษของอัญญาคือ ความรักที่รู้จักใส่ใจ-ใคร่ครวญ ซึ่งเป็น

เสมือนพลังใจดึงดูดเราให้เข้าไปใกล้ ติดตาม เป็นเพื่อนท่าน และเพราะสายสัมพันธ์นี้เราจึงมีส่วนแห่งพระพรพิเศษดังกล่าวด้วย นอกจากนั้น โดยอาศัยศีลล้างบาปเราก็ได้รับทั้งการเชิญชวน และพลังใจที่จะทำให้พระพรดังกล่าวเป็นจริงเป็นจังในชีวิตของเรา

ถ้าเราปรารถนาจะดำรงชีวิตตามแนวทางดังกล่าว การทบทวนถึงภาพลักษณ์ของพระเจ้าย่อมช่วยให้ไม่น้อยทีเดียว เราน่าจะถามตัวเองว่า “พระเจ้าเป็นใครในชีวิตเรา” “เรารู้จักพระองค์ในชื่อยานามใดบ้าง” “ตลอดวันเวลาในชีวิตที่ผ่านมาเราได้สัมผัสกับพระองค์อย่างไร.. ประสบการณ์นั้น ๆ ช่วยให้เรา รู้จักพระองค์ดีขึ้นหรือไม่”

เมื่อสมัยเด็ก ๆ ดิฉันเคยได้ยินพวกพี่ ๆ ท่องข้อคำสอนให้คุณแม่ฟังอยู่เสมอ ๆ จนตัวเองจำได้เกือบหมดตั้งแต่ก่อนเข้าโรงเรียน มีข้อหนึ่งซึ่งยังจำติดใจอยู่จนถึงทุกวันนี้ คือ คุณแม่ดิฉันจะถามว่า “พระเจ้าคือใคร” พี่ ๆ ก็จะตอบว่า “พระเจ้าเป็นจิต”

ตอนนั้นพี่ชายอายุ 14 ตัวเองคงประมาณ 45 ขวบ ยังเป็นหนุ่มน้อยเล็ก ๆ อยู่ ปัจจุบันดิฉันก็ยังไม่ค่อยเข้าใจเรื่องพระจิตเท่าใดนัก เพราะฉะนั้นตอนเด็ก ๆ คงไม่รู้ประวัติประสาอะไรเลยเป็นแน่ คิดว่าเมื่อได้ยิน “spirit - จิต” อาจสับสนเป็น “spear - หอก/ฉมวก” เพราะ 2 คำนี้ (ในภาษาอังกฤษ) สำหรับเด็กเล็ก ๆ ฟังไม่ต่างกันเท่าใดนัก (ในภาษาไทย เด็ก ๆ อาจสับสนจาก “จิต” เป็น “ศิษย์” หรือ “ติด” ..อะไรทำนองนั้น)

ฉมวก หรือ หอก คืออะไรเป็นอย่างไร ดิฉันไม่ได้รู้เรื่องเลย เคยเห็นแต่หมากฝรั่งยี่ห้อ **Wigley's Spearmint Chewing Gum** ที่มีกระดาษห่อเป็นรูปลูกศรสีแดง เลยโมเมเหมาเอาว่าพระเจ้าคงเป็นเหมือนลูกศรสีแดงแบบในกระดาษห่อหมากฝรั่งนี้กระมัง แปลกแต่จริง! ตอนนั้นดิฉันเห็นภาพพระเจ้าเป็นลูกศรสีแดงมีแขนมีขา คอยวิ่งตามดูดิฉันอยู่ตลอดเวลา เป็นมิตรหรือเป็นศัตรูก็ไม่รู้!!

ต่อมาเมื่อเริ่มโตขึ้นอีกหน่อย ภาพลักษณ์พระเจ้าของดิฉันเปลี่ยนไปเพราะรูปปั้นรูปหนึ่งในวัดใกล้ ๆ บ้าน และไม่นานมานี้เมื่อย้อนกลับไปวัดนั้นก็พบว่ารูปปั้นดังกล่าวยังคงสภาพเดิมทุกประการ สมัยเด็ก ๆ ถ้าดิฉันประพาศิตัวดิฉันจะได้รับอนุญาตให้ไปจุดเทียนหน้ารูปปั้นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ในวัด โดยทั่วไปรูปพระพุทธรูปจะมีมือข้างหนึ่งอยู่ที่หัวใจ และอีกข้างหนึ่งยกขึ้น แต่รูปที่ดิฉันกำลังพูดถึงนี้ลักษณะแปลกไปคือ มือและแขนทั้งสองข้าง แผลออกอย่างกว้างขวาง

ครอบครัวเราชอบเล่นสนุก ๆ อยู่อย่างหนึ่ง คือ ลูก ๆ จะเทียบฝ่ามือกับคุณแม่เสมอ ๆ เพื่อดูว่ามือเราเท่ากับพ่อหรือยัง ตอนนั้นดิฉันรู้สึกว่ามีมือของพ่อใหญ่ที่สุดในโลก! ทุกครั้งที่เทียบมือกับพ่อเราจะพยายามกางนิ้วให้ยื่นออกมาที่สุดเท่าที่จะทำได้เพื่อจะให้เท่ากับของพ่อ การเล่น

สนุกแบบนี้ช่วยให้ดิฉันรู้สึกปลอดภัย มั่นคง แน่ใจที่จะปล่อยตัวเองให้พอโอบอุ้มไว้โดยไม่ต้องกลัวอะไร

การเล่นเทียบฝ่ามือกับพ่อที่บ้านส่งผลให้ดิฉันอยากจะปีนขึ้นไปเทียบฝ่ามือตัวเองกับรูปพระพุทธรูปในวัดทุกครั้งที่ยืนอยู่ตรงหน้ารูปปั้นนั้น ขนาดฝ่ามือทั้งสองของรูปปั้นใหญ่โตเกินตัวเมื่อเทียบกับรูปทรงส่วนอื่น ๆ แต่ทุกครั้งที่มีมองคู่มือทั้งสองดิฉันก็จะรู้สึกมั่นคง ปลอดภัย ไม่กลัวอะไร ภาพลักษณ์พระเจ้าในช่วงวัยนี้จึงเป็นการพัฒนาก้าวหน้าไกลจากลูกศรสีแดง มากทีเดียว

เมื่อดิฉันย้อนกลับไปทบทวนคู่มือชีวิตที่ผ่านมา ความทรงจำเกี่ยวกับภาพลักษณ์พระเจ้ารูปแบบต่าง ๆ ได้ปรากฏชัดมีชีวิตชีวาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง มีภาพลักษณ์ไม่น้อยที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้คนสำคัญ ๆ ในเหตุการณ์ช่วงต่าง ๆ ซึ่งล้วนแล้วแต่หล่อหลอมบ่มารุงเลี้ยงตัวตนตลอดมา ฉายานามของพระเจ้าในแต่ละภาพลักษณ์ถือได้ว่าเป็นสาระสำคัญทรงคุณค่าซึ่งแสดงครรลองของประวัติศาสตร์แห่งความรอดของเราแต่ละคน ดิฉันจึงขอเชิญชวนทุกท่านให้ใช้เวลาพิจารณาไตร่ตรองทบทวนภาพลักษณ์พระเจ้าในแต่ละช่วงของชีวิต

อาจมีภาพลักษณ์บางอย่างที่เราารู้สึกไม่ค่อยชอบใจนักและมักจะคิดว่า “ฉันไม่น่าจะนึกคิดถึงพระเจ้าในรูปแบบนี้เลย” อย่างไรก็ตามในกระบวนการส่งเสริมชีวิตครอบครัว มีขั้นตอนหนึ่งซึ่งเชิญชวนให้คู่สามีภรรยาหันหน้ามาคุยกันคือว่า “สายสัมพันธ์ของเราทั้งสอง ตามความเป็นจริง ณ ปัจจุบันขณะ เป็นอย่างไร แล้วให้เราเริ่มต้นก้าวต่อไปจากตรงจุดนั้น” วิธีการนี้สามารถช่วยปลดปล่อยให้สามีภรรยาเป็นอิสระจากอดีตและเพิ่มพลังให้พัฒนาสายสัมพันธ์ต่อไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

ความสัมพันธ์ของเรากับพระเจาก็เช่นเดียวกัน แทนที่จะจมอยู่กับความรู้สึกซึมเศร้า ผิดหวังกับตัวเอง เราน่าจะพูดว่า “ฉันปรารถนาจะเป็นเช่นไรต่อไป” ณ จุดนั้นเอง เราจะได้สัมผัสกับความปรารถนาลึก ๆ ของจิตใจ ณ ช่วงเวลานั้นคือประสบการณ์อันลึกซึ้งแห่งการภาวนา ถ้าเราปรารถนาอย่างจริงจังที่จะพัฒนาสายสัมพันธ์ของเรากับพระเจ้า ให้เราเริ่มต้นด้วยการจดจ่อใส่ใจในความปรารถนานั้น แต่ก่อนอื่นเราจะต้องเผชิญหน้ากับสภาพจริง ๆ ณ ปัจจุบันขณะของตัวคุณเป็นอันดับแรก

การพิจารณาทบทวนภาพลักษณ์พระเจ้าในช่วงต่าง ๆ ของชีวิต อาจช่วยให้เราระลึกถึงสถานที่บางแห่งซึ่งเราเคยมีประสบการณ์พิเศษกับพระเจ้า รวมทั้ง “ภาพนิมิต” บางอย่างที่ได้พูดถึงในบทที่แล้ว ทั้งหมดที่กล่าวมาล้วนแต่เป็นส่วนเสริมสร้างวิถีแห่งการเรียนรู้จักพระเจ้าทั้งสิ้น

หลังจากได้พยายามทำความเข้าใจเรียนรู้จักพระองค์ดีขึ้นบ้างแล้ว จะเป็นอย่างไรกันต่อไป! ณ ปัจจุบันขณะ เราจะให้นิยามนามเช่นไรกับพระองค์อีก ที่จริงพระฉายานามทั้งหมด เป็นเพียงภาพลักษณ์บางส่วนเท่านั้น เราไม่มีวันจะตีกรอบให้ชื่อกับพระผู้ยิ่งใหญ่ไว้ขอบเขตได้ ไม่มีวันเรียนรู้จักได้ทั้งหมดถึงพระองค์ผู้ทรงโพ้นสติปัญญาเราจะหยั่งถึง ภาพลักษณ์ทั้งหมดจึง เป็นได้ทั้งเครื่องหมายที่ช่วยเผยแสดงพระองค์และสัญลักษณ์ที่ซ่อนกำบังพระองค์ไว้

หลายครั้งเมื่อเราไตร่ตรองภาพลักษณ์พระเจ้า เราจะประสบกับช่วงเวลาแห่งการปล่อยวางสิ่งที่เคยมี-เคยเป็น (ดังที่ได้เขียนไว้ในบทก่อน) หรือช่วงเวลาแห่งความทุกข์ยากลำบากใจ เมื่อภาพลักษณ์พระเจ้าเปลี่ยนแปลงไป ประสบการณ์แห่งความสูญเสียทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นการสูญเสียบุคคลที่รัก หรือ แนวคิดที่เคยยึดติด หรือแม้แต่ชีวิตตนเอง เปรียบได้กับการก้าวเข้าไปสู่ภาวะหัวเลี้ยวหัวต่อ ภาวะแห่งความเจ็บปวดครวคร่ำ เพราะต้องปล่อยวางวิถีที่คุ้นเคยกับพระเจ้า ปล่อยวางชื่อต่าง ๆ ที่เคยชินใช้เรียกพระองค์ เพื่อเตรียมพร้อมสำหรับภาพลักษณ์พระเจ้าในรูปแบบใหม่

จังหวะต่าง ๆ ของครรลองชีวิตไม่ว่าจะเป็นความทุกข์ระทมขมขื่น ความชื่นชมยินดีปีติสุข หรือ ช่วงแห่งความลุ่มลึกทั้งหมด ล้วนมีส่วนช่วยปรับเปลี่ยนมุมมองของสัจธรรมแห่งชีวิต เราเสมอ และสภาพหัวเลี้ยวหัวตอดังกล่าวย่อมคละคล้าไปด้วยความเจ็บปวดครวคร่ำอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

ณ ตรงนี้ เรามีอัญจลาคอยช่วยเหลืออยู่ เพราะอัญจลาเองเคยผ่านชีวิตมาอย่างโศกโชน และสามารถสัมพันธ์กับพระเจ้าได้ในลักษณะใกล้ชิดสนิทสนม และ โป้นสรรพลิงสุดหยั่งสำหรับอัญจลา พระเจ้าอยู่ด้วยเสมอไม่ว่าจะเป็นช่วงเวลาแห่งความทุกข์ระทมขมขื่น ความสูญเสียอันยิ่งใหญ่ โศกนาฏกรรมของประชาชาติ ความเจ็บปวดครวคร่ำเมื่อเห็นครอบครัวล่มสลาย เด็ก ๆ ถูกทิ้งขว้าง ผู้หญิงถูกทำทารุณกรรม ภาพลักษณ์พระเจ้าของ อัญจลาเปลี่ยนไปอย่างไรในสภาพต่าง ๆ เหล่านี้

เรากล้าที่จะเผชิญหน้ากับพระเจ้าน้อยเพียงใดในสภาวะการณ์แห่งความชั่วร้าย ความเจ็บปวด และความเศร้าโศก ถ้าเราไม่สามารถปล่อยวางภาพลักษณ์พระเจ้าแบบเก่า ๆ ที่ปฏิเสธสภาพทุกข์ระทมขมขื่นทั้งสามดังกล่าวไปได้ ชีวิตเราก็จะแหลกสลายร้าวรานไปตลอดจนกว่าเราจะยอมรับภาพลักษณ์พระเจ้าที่โอบอุ้มรับเอาความทนทุกข์ทรมานทุกประการไว้ได้ และนี่คือความหมายแก่นแท้ของการ 'ไถ่กู้' ให้รอด

เมื่อเราทบทวนคุณภาพลักษณ์พระเจ้าในชีวิตตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เราจะสังเกตเห็นว่า ทุกครั้งที่เราเผชิญกับประสบการณ์ใหม่ ๆ ภาพลักษณ์ของพระเจ้าค่อย ๆ เปลี่ยนแปลงตามไป

ด้วยเสมอ ประสบการณ์บางอย่างอาจเป็นความเจ็บปวดที่ต้องสูญเสียบุคคลที่ตนรักหรือต้องปล่อยวางวิถีชีวิตแบบที่เคยชินเพราะสถานการณ์รอบข้างเปลี่ยนไป ซึ่งล้วนแต่เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้หลายครั้งหลายคราตลอดวันเวลาในชีวิตของเรา

ณ ปัจจุบันขณะ เราอยู่ในสภาพเช่นไร เราให้ฉายานามพระเจ้าว่าอย่างไร มีความปรารถนาอะไรสัก ๆ แฝงอยู่ในพระฉายานามดังกล่าวหรือไม่ เราต้องการจะปรับเปลี่ยนภาพลักษณ์พระเจ้าให้เป็นอย่างไร เราตระหนักรู้ชัดเพียงใดว่าสัก ๆ ในใจเราปรารถนาภาพลักษณ์พระเจ้าในรูปแบบใหม่ พระองค์เป็นผู้หญิงหรือผู้ชายกันแน่!

ที่จริงเรื่องรูปลักษณ์ชายหญิงนี้เป็นเพียงภาพลักษณ์บางส่วนเท่านั้น พระเจ้าผู้ทรงเป็นองค์แห่งความครบครันเกินความเข้าใจเรา คงไม่ได้เป็นเฉพาะชายหรือเฉพาะหญิงแต่เพียงอย่างหนึ่งอย่างใด การกำหนดเจาะจงให้พระองค์เป็นชายย่อมเป็นความผิดพลาดเกินไปพอ ๆ กับการเจาะจงให้พระองค์เป็นหญิง

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าภาพลักษณ์มีขอบเขตจำกัด แต่ก็มีผู้หญิงมากมายที่รู้สึกภาพลักษณ์พระเจ้าในความเป็นหญิง ช่วยเผยแสดงสัจธรรมบางส่วนของพระองค์แบบที่ภาพลักษณ์ในความเป็นชายไม่อาจทำได้ ฉะนั้น พยายามทำใจให้เป็นกลางโดยไม่ต้องกลัวหรือกังวลในเรื่องดังกล่าว จำไว้ให้ได้ว่าไม่มีถ้อยคำใดหรือภาพลักษณ์ใดอาจช่วยให้เราเข้าใจพระเจ้าได้ทั้งหมด ถ้าเราเข้าใจพระเจ้าได้ทะลุปรุโปร่ง พระเจ้าก็คงไม่ใช่พระเจ้าอีกต่อไป

เราต้องหัดปล่อยใจให้ว่างพอที่ภาพลักษณ์พระเจ้าจะแจ่มชัดขึ้นในจิตสำนึกตามจังหวะและครรลองของพระองค์ มีสติมั่นคงเพื่อตระหนักรู้ถึงคุณค่าภาพลักษณ์นั้น ๆ ว่าเป็นสายสัมพันธ์อันลึกซึ้ง ระหว่างเรากับพระเจ้า ช่างเป็นประสบการณ์ที่งดงามล้ำเลิศเสียจริง ๆ!

ลองตั้งสมาธิ ตระหนักรู้ถึงการประทับอยู่ของพระองค์ เอ่ยพระนามตามภาพลักษณ์ต่างๆ ที่ผ่านเข้ามาในประสบการณ์ชีวิต แล้วเราจะต้องรู้สึกถึงและอัศจรรย์ใจเป็นอย่างยิ่ง บทเร้าวิงวอนต่าง ๆ ล้วนมีต้นกำเนิดทำนองเดียวกันนี้ทั้งสิ้น เพราะสัก ๆ ในใจมนุษย์ปรารถนาเรียกหาองค์พระเจ้าอยู่เสมอ แม้จะรู้ดีว่าทรงสภาวะโพ้นสรรพนามทั้งมวล แต่ก็ไม่ย่อท้อ สืบเสาะแสวงหา พระฉายานามรูปลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อจะได้เปล่งเสียงสรรเสริญชื่นชมยินดี

บทที่ 4

ภาพลักษณ์แห่งการมองตัวตนของอัญจลา

ในบทที่แล้วเรารู้จักกันถึงเรื่องชีวิตจิตของอัญจลาโดยเริ่มกับคำอธิบายความหมายของชีวิตจิตว่าเป็นทัศนคติทำที่ของบุคคลคนหนึ่งต่อพระเจ้า ตัวเอง ผู้อื่น และสิ่งสร้างทั้งมวลในความเป็นจริง พุดง่าย ๆ ชีวิตจิตคือ วิถีชีวิตที่อยู่กับความจริง เราทุกคนล้วนมีชีวิตจิตในลักษณะหลากหลายแตกต่างกันไปตามทัศนคติที่แต่ละคนมีต่อพระเจ้า ตัวเอง ผู้อื่น และสิ่งสร้าง

เราได้พิจารณาถึงภาพลักษณ์พระเจ้าของอัญจลา ซึ่งมีทั้งแบบ โฟ้นสรรพสิ่ง และแบบ ไกลชิดสนิทสนม จุดสุดยอดของความสัมพันธ์ระหว่างตัวท่านเองกับองค์พระเจ้า คือ การตระหนักว่าพระองค์รักท่านอย่างลึกซึ้งจริงจัง

นอกจากนั้นยังมีการทบทวนถึงภาพลักษณ์พระเจ้าของเราแต่ละคน รวมทั้งพระฉายานามต่าง ๆ ของพระองค์ที่เกิดขึ้นและเป็นไปตามจังหวะครรลองของชีวิต เราได้เน้นย้ำถึงความ เป็นจริงอย่างที่เป็นจริง ๆ ไม่ใช่อย่างที่ควรจะเป็นหรือน่าจะเป็น เราารู้ดีว่าตราบใดที่เราจริงใจ - โปรงใส พระเจ้าจะอยู่เคียงข้างเราตลอดไป และความสัมพันธ์ของเรากับพระองค์จะไม่มีวัน สิ้นกลอน

ต่อจากนี้เราจะหันกลับมาดูภาพลักษณ์แห่งการมองตัวตนเอง การภาวนาแบบเสวนา แท้จริงต้องประกอบไปด้วยความเข้าใจตัวตนอย่างที่เป็น ซึ่งสำคัญพอ ๆ กันกับ ความเข้าใจ (ในระดับหนึ่ง) เกี่ยวกับองค์พระเจ้า หลายครั้งที่ภาพลักษณ์ของตัวเราเปลี่ยนไปเมื่อได้สัมผัสกับ พระเจ้าในประสบการณ์อีกแบบหนึ่ง แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะเป็นลักษณะที่ว่าเมื่อเราเริ่มรู้จักและ เข้าใจตัวเองมากขึ้น ภาพลักษณ์พระเจ้ายิ่งเริ่มเปลี่ยนแปลงไปด้วย ที่จริง พระเจ้า...องค์สัจธรรม เทียงแท้มิได้แปรเปลี่ยนแต่อย่างใด เป็นเราเองที่มีการปรับเปลี่ยนมุมมอง

การสำนึกที่ชัดว่าเรามองตัวตนของเราเองอย่างไรจึงถือได้ว่าเป็นเรื่องสำคัญมาก เมื่อคิดค้น ย้อนกลับไปทบทวนข้อเขียนของอัญจลาเพื่อดูว่าท่านมองตัวตนเช่นไร ก็รู้สึกถึงที่ท่านพูดถึง ตัวเองในลักษณะต่าง ๆ มากมายหลากหลายทั้งแบบชัดเจนตรงไปตรงมาและแบบอ้อม ๆ

ในคำแนะนำและพันธกรรมซึ่งอัญจลาเขียนไว้ ท่านเริ่มต้นด้วยการออกตัวว่าเป็นผู้รับใช้ ที่ต่ำต้อยขององค์พระเยซูคริสต์ แต่แล้วก็ต่อทันทีว่าเป็นหนึ่งเดียวกับพระองค์ด้วยเช่นกัน

ท่านเห็นว่าตัวเองคือผู้ที่พระเจ้าเลือกให้เป็นแม่ของบรรดาสมาชิกแห่งหมู่คณะอัน สูงส่งนี้ อีกทั้งได้รับมอบหมายให้พุดในนามขององค์พระเยซูคริสต์เอง และของพระแม่มาเรียอีกด้วย คุณเห็น ๆ เหมือนเป็นเรื่องธรรมดา แต่ทว่าเป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่ค่อยจะธรรมดา เพราะว่าอัญ

จลาไม่ได้เป็นผู้หญิงเก่งกาจฉลาดปราดเปรื่องมาจากไหน ไม่เคยไปโรงเรียน เขียนหนังสือไม่เป็นแต่พอจะอ่านออกได้บ้างซึ่งนับว่าแปลกพิสดารพอสมควรสำหรับสถานะของผู้หญิงธรรมดาๆ สมัยนั้น อย่างไรก็ตาม อัญจลาคนนี้ก็กล้าพอที่จะประกาศตัวเองว่าเป็นคนที่พระเจ้ารัก และสามารถยืนยงในความเป็นปากเสียงของพระเยซูเจ้า และแม่พระได้อย่างมั่นใจ

ท่านเป็นผู้ที่ทอวยพรได้ พุคถึงเรื่องนี้ที่ไรดิฉันมักจะต้องขำอยู่ในใจเพราะนึกถึงบรรดาสังฆานุกรถาวรที่ร่วมงานกันอยู่ สังฆานุกรเหล่านี้จะมีสิทธิอำนาจโปรดศีลศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ได้ตามกฎพระศาสนจักร ซึ่งหมายรวมถึงการอวยพรได้ด้วยนั้น ก็ต่อเมื่อเข้ารับพิธีบวชแล้ว แต่ อัญจลาไม่ต้อง! ท่านอวยพรได้เลยโดยไม่ต้องผ่านพิธีตรองใด ๆ ท่านจบคำแนะนำโดยกล่าวว่า “ขอให้ท่านทุกคนได้รับพรในพระนามพระบิดา พระบุตร และพระจิต

ท่านเป็นผู้ตีความพระคัมภีร์รวมทั้งชี้แจงให้เห็นถึงน้ำพระทัยพระเจ้าได้โดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนการศึกษาตามระบบแบบแผนใด ๆ ท่านไม่เคยอ้างว่า “ตามความคิดเห็นของนักวิชาการผู้รอบรู้ทั้งหลาย ข้อความพระคัมภีร์ตอนนี้หมายความว่า...” หรือ “ผู้เชี่ยวชาญท่านนั้น ๆ เชื่อว่าข้อความตอนนี้หมายถึง...” แต่อัญจลาจะหยิบยกข้อความพระคัมภีร์มาตอนหนึ่ง แล้วตีความตามเนื้อหาสาระแก่นสำคัญซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์ตรงแห่งความสัมพันธ์อันลึกซึ้งของท่านกับพระเจ้า การตีความพระคัมภีร์แบบชื่อ ๆ เรียบง่ายตรงไปตรงมาดังกล่าวมีอยู่ประปรายทั่วไปในข้อเขียนของท่าน

ดิฉันรู้สึกว่ อัญจลาเรียนรู้จักพระคัมภีร์จากประสบการณ์ตรงในชีวิตจน “เข้าถึงใจ” ... จน “ขึ้นใจ”! ไม่ใช่ศึกษาหาเหตุผลตามหลักวิชาการทั่ว ๆ ไป

นอกจากนั้นท่านยังเป็นผู้ที่รู้อีกด้วยว่าพระเจ้าปรารถนาสิ่งใด ปกติดิฉันมักจะรู้สึกหงุดหงิดนิดหน่อยเมื่อได้ยินคนพูดว่า พระเจ้าบอกฉันอย่างนั้นอย่างนี้... แต่อัญจลาพูดชัดเจนว่าพระเจ้าปรารถนาอะไร คำสั่งสอนของท่านเต็มไปด้วยพลังใจหนักแน่นมั่นคงอันน่าเชื่อถือ... “ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทำอย่างนี้...” “ข้าพเจ้าจะเป็นสุขอย่างยิ่งถ้าท่านปฏิบัติดังกล่าว...” “เมื่อข้าพเจ้าจากโลกนี้ไปสู่สรวงสวรรค์แล้ว ข้าพเจ้าจะทำสิ่งนี้...” ท่านพูดได้เต็มปากเต็มคำด้วยพลังความเชื่อมั่นอันอาจหาญแกร่งกล้า

อัญจลาเรียกตัวเองว่า แม่วิญญาน และแม่ยายของบุตรพระเจ้า ท่านมีความเชื่อมั่นในตัวสูงมากจนสามารถตั้งข้อกำหนดกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ได้ด้วยตัวเองทั้งสิ้น ท่านมั่นใจเต็มที่จะต้องได้ไปสวรรค์แน่ถึงขนาดบอกเราไว้ล่วงหน้าเลยว่าเมื่ออยู่ที่นั่นแล้วจะทำอะไร นอกจากนั้นท่านยังเรียกตัวเองว่าเป็นคู่รักของพระเจ้า และรู้สึกว่าเป็นคนหนึ่งในหมู่พรหมจารีห้าคนที่มิปัญญา ตรงนี้เป็นอะไรที่ดิฉันชอบใจมากเพราะเรามักได้ยินบทเทศน์เกี่ยวกับคำอุปมา

เรื่องสาวพรหมจารีสิบคนอยู่บ่อย ๆ และจะออกมาในประเด็นคำถามว่า เราอยู่ในกลุ่มใด.. กลุ่มคนโง่ห้าคนนั้น หรือกลุ่มหญิงมีปัญหาอีกห้าคน อัจฉลาไม่เคยกังวลสงสัยในเรื่องนี้เลย ท่านกล่าวไว้อย่างมั่นใจว่า ตนเองและลูกสาวทุกคนของท่าน อยู่ในกลุ่มหญิงมีปัญหาดังกล่าวแน่นอน! และท้ายที่สุดท่านเปรียบตัวเองเสมือนหนึ่งราชินีเลยทีเดียว

ทั้งหมดที่กล่าวมาคือ ภาพลักษณ์แห่งการมองตัวตนเองของอัจฉลาซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นมุมมองอันสร้างสรรค์มั่นใจเต็มร้อย! แต่ถ้าเราอ่านกฎวินัยที่ท่านเขียนบทภาวนาให้ไว้เป็นแบบอย่าง เราจะพบกับภาพลักษณ์อีกมุมมองหนึ่งซึ่งแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง

ในบทภาวนานั้น อัจฉลารู้สึกว่าตนสมควรถูกเหวี่ยงทิ้งลงไปในไฟนรกทั้งเป็นเพราะมีความหลงผิด น่าเกลียดน่าชัง ชั่วช้าสารเลว น่าขยะแขยงมากมาย ถึงขนาดจำเป็นต้องส่งเสียงร้องถึงสวรรค์ขอพระเมตตาโปรดให้มีเวลาพอที่จะทำการใช้โทษบาป ดิฉันยังจำได้ดีตอนที่ท่านกลับจากแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์และล้มป่วยหนักมากจนผู้คนเอ่ยปากว่าท่านคงต้องตายแน่ ๆ แต่ท่านกลับดีใจสุดขีดเมื่อรู้ว่าจะต้องตายถึงกับลุกขึ้นนั่งบนเตียงปรา้พรรณมาถึงสว่างสวรรค์ได้อย่างมีชีวิตชีวาจนกระทั่งหายป่วยไปเลย!

อย่างไรก็ตาม อัจฉลามองตัวเองว่าเป็นคนเลวทรามต่ำช้าที่มีได้ปรนนิบัติรับใช้พระเจ้าเท่าที่ควร รู้สึกเสียใจที่ไม่ได้เป็นมรณสักขีพลีชีวิตเพื่อพระองค์ ไม่ได้อ่อนน้อมยอมเชื่อฟัง อีกทั้งมีจิตใจที่ไม่บริสุทธิ์สกปรกโสมนมน่าสมเพชจนไม่อาจแยกแยะได้ว่าอะไรดีอะไรชั่ว ทั้งหมดนี้คือภาพลักษณ์อีกรูปแบบหนึ่งซึ่งผิดกับลักษณะดังกล่าวข้างต้นอย่างหน้ามือเป็นหลังมือ

แล้วเราก็ต้องกลับมาถามตัวเองว่า อัจฉลาเป็นเช่นไรจริง ๆ ภาพลักษณ์ทั้งสองแบบช่างแตกต่างกันอย่างฟ้ากับดิน ไม่น่าเชื่อว่าท่านมองตนเองได้ทั้งในแง่บวกอันดีงามสร้างสรรค์มั่นใจเต็มร้อยและในแง่ลบอันรันทศหตุหุมืดมนหม่นหมอง

เมื่อดิฉันรำพึงภาวนาเรื่องนี้ไปได้ระยะหนึ่งจึงตระหนักรู้ชัดว่า มุมมองทั้งสองที่แตกต่างกันอย่างสุดขั้วนั้นคือตัวจริงธาตุแท้ทั้งครบของอัจฉลา การเกิดปัญญารู้แจ้งถึงความเป็นจริงทั้งสองขั้วในตัวเองถือได้ว่าเป็นพระคุณพิเศษยิ่งใหญ่สุดยอดซึ่งพระเจ้าโปรดประทานให้ท่านพระคุณนี้โดยแก่นแท้แล้วคือพระพรแห่งการรู้จักตัวตนเองในสภาพคนบาปที่พระเจ้าทรงรัก นี่คือนิอแท้ของอัจฉลา นี่คือนิอแท้แห่งความเป็นจริงของเราทุกคน

หลายปีที่ดิฉัน ได้มีโอกาสช่วยแนะแนวทางชีวิตจิตและนำการเข้าเงียบให้กับผู้คนมากมาย ทำให้ดิฉันรู้จักสังเกตวิถีทางของพระเจ้า และยิ่งวันก็ยิ่งเห็นชัดขึ้นทุกทีว่าวิถีของพระองค์คงเสี้ยนคงวาสอดคล้องสม่ำเสมอในการช่วยให้มนุษย์ได้ตระหนักรู้ตัวว่าตนเป็นที่รักของพระเจ้ามากเพียงใด ทุกคนมีคุณค่าประเสริฐสุดในสายตาพระองค์มากมายขนาดไหน! พระ

เจ้าทรงเผยแสดงวิถีทางดังกล่าวตลอดเวลาเรื่อยมาไม่เคยหยุดหย่อน ซึ่งเราจะเห็นได้ในทุกบททุกตอนของพระคัมภีร์ และนี่คือหัวใจสำคัญอันเป็นแก่นแห่งความเชื่อของเรา

การเกิดปัญญาหยั่งรู้ถึงสัจธรรมที่ว่า เราเป็นที่รักของพระเจ้า ย่อมต้องควบคู่ไปกับการตระหนักรู้ตัวถึงสภาพความบาปผิดบกพร่องของเราด้วยเสมอ ทุกครั้งที่เรารู้ตัวและยอมรับว่าเราเป็นคนบาป พระเจ้าก็จะเผยแสดงความรักของพระองค์ให้ประจักษ์ชัดพร้อม ๆ กันไป ประสบการณ์ชีวิตจะช่วยให้เราสำนึกถึงซึ่งมากขึ้นทุกทีในตัวตนธาตุแท้ที่เป็นบาปซึ่งพระเจ้าทรงรัก ความรักของพระเจ้าไม่ใช่ความรักที่ปฏิเสธหรือกลบเกลื่อนสถานะแห่งความบาปผิดของเรา แต่ทรงรักตัวตนทั้งหมดของเราอย่างที่เราเป็นซึ่งหมายรวมถึงความบาปผิดบกพร่องของเราด้วย ข้อเท็จจริงนี้จึงนับเป็นสัจธรรมสำคัญประการหนึ่งแห่งข่าวดีเรื่องความรอด

เมื่อย้อนกลับไปดูเนื้อหาเรื่องภาพนิมิตของอัญชลา เราจึงเห็นถึงความสำคัญอันจำเป็นที่พระเจ้าจะต้องนำเราไปให้ถึงจุดแห่งความอ่อนแอเปราะบางของตัวตน ซึ่งเป็นสถานะที่ช่วยให้เรารู้แจ้ง-เห็นจริง และยอมรับสภาพความบาปผิดบกพร่องของตนเองได้โดยไม่มีการปกป้องปฏิเสธใด ๆ ทั้งสิ้น และเมื่อเราสามารถเข้าใกล้ชีวิตสนิทสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งกับพระองค์ได้พร้อมกับความเปลือยเปล่าแห่งสภาพบาปผิดดังกล่าว เมื่อนั้นเราก็จะได้สัมผัสกับความลุ่มลึกแห่งพลังรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่มีต่อเราอย่างเหลือล้น

พระเจ้ามิได้รักเราเพราะเราเป็นคนดี แต่ทรงรักเราเพราะพระองค์เองเป็นองค์แห่งความรักอันดีงาม กิจกรรมต่าง ๆ ของเรามีได้เป็นเครื่องกำหนดให้พระองค์รักเรา แต่ความรักของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นดำรงคงอยู่เสมอไม่ว่าเราจะทำอะไรหรือไม่ก็ตาม ถ้าการณืปรากฏว่าในที่สุดเราต้องพรากจากความรักพระองค์ก็คงเป็นเพราะตัวเราเองที่หันหลังหลีกหนีพระองค์ไป เพราะพระเจ้าไม่มีวันจะเลิกรักเราได้ ความรักของพระองค์เป็นรักแท้จริงปราศจากเงื่อนไขใด ๆ เป็นรักที่คอยดูแลห่วงใยให้อภัยเสมอ ส่วนหนึ่งแห่งปีติสุขเปี่ยมล้นของเรามนุษย์คือ การตระหนักรู้ชัดว่าพระเจ้ารักเราแม้ว่าเราจะเป็นคนบาปผิดบกพร่องมากมายเพียงใดก็ตาม

จิตสำนึกลึกซึ้งแห่งการรู้ตัวว่าเป็นคนบาปที่พระเจ้าทรงรักช่วยให้เรามั่นใจที่จะพิจารณาเจาะลึกถึงสภาพความบาปผิดต่าง ๆ นานาในตัวตน และเมื่อเรากล้าเผชิญหน้ากับความเป็นจริงดังกล่าวเราจะอศรรยภัยกับสิ่งดีงามมากมายที่เกิดขึ้นตามมา...ไม่ต้องรู้สึกหวาดผวาที่จะเข้าหาพระเจ้า..ไม่ต้องคอยปกป้องกลบเกลื่อนความผิดบกพร่องของตนเอง! ที่ละเล็กทีละน้อยเราก็จะค่อย ๆ กลายเป็นคนเต็มคนมากขึ้นเรื่อย ๆ

ดิฉันรู้สึกพิศวงงงงวยกับความขยาดกลัวพระเจ้าที่ยังฝังรากลึกอยู่ในจิตใจของผู้คนทั่วไป ปากเรายังจะปฏิเสธว่าไม่กลัวๆ แต่การกระทำของเรายังจะออกมาในทางตรงกันข้ามเสมอ

ภาพลักษณ์ของพระเจ้าที่คอยเฝ้าจับผิดเราอยู่ตลอดเวลายังคงติดตาตรึงใจทุกๆ ที่ไม่รู้แน่ว่าภาพลักษณ์นั้น ๆ มาจากไหน นานแสนนานมาแล้วที่เราปล่อยตัวปล่อยใจให้หลงมัวอยู่กับความหวาดผวาดังกล่าวโดยลืมไปว่า ที่จริงพระเจ้าอยู่เคียงข้างคอยเฝ้าดูแลรักใคร่ทนุถนอมกล่อมเกล่าชีวิตเราอยู่เสมอไม่เคยหยุดยั้ง

ถ้าเราเอาภาพลักษณ์แห่งการมองตัวตนเองของอัญจลาทั้งสองลักษณะมาปะติดปะต่อกัน เราจะเห็นแก่นสำคัญบางอย่างในชีวิตท่านอย่างชัดเจน อัญจลา รู้ดีว่าตัวเองเป็นคนที่พระเจ้ารัก แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ลืมนึกว่าตนเป็นคนบาปผิดบกพร่องด้วย ท่านเป็นคนมีอิสระเสรีแท้จริงเต็มที่.. ไม่รู้สึกว่าจะต้องหวาดผวาทนุถนอมอะไร..เปี่ยมไปด้วยความหวังอันเฝอเฝอ อัญจลาเป็นสตรีที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังไม่ใช่เพราะกิจการดั่งามต่าง ๆ ที่ท่านกระทำ แต่เพราะท่านเชื่อมั่นในความสัตย์ซื่อเที่ยงธรรมอันเป็นนิรันดร์ขององค์พระเจ้า สำหรับอัญจลา ความหวังไว้ใจมิได้มีพื้นฐานอยู่บนความสำเร็จของกิจการงานต่าง ๆ แต่มีรากฐานต้นตออยู่ในความรักอันสัตย์ซื่อมั่นคงของพระเจ้า

พวกเราชาวอเมริกันมักจะยึดติดกับแนวคิดนี้เพราะเรามีความมั่นใจในตัวเองสูงเหลือล้น เราแน่ใจร้อยเอ็ดเปอร์เซ็นต์ว่าเราทำได้ทุกอย่าง และสามารถยืนหยัดได้ด้วยโปรแกรมคอมพิวเตอร์แบบเบ็ดเสร็จที่เราประดิษฐ์คิดขึ้นมาเอง เราภูมิใจในความสำเร็จของพวกบรรพบุรุษที่บากบั่นฟันฝ่าอุปสรรคต่าง ๆ ได้ด้วยตัวของตัวเองจนกลายเป็นบุคคลสำคัญผู้ยิ่งใหญ่

วิรบุรุษลือนามอย่างเช่น เบนจามิน แฟรงคลิน รู้แม้กระทั่งวิธีทำให้ตัวเองครบครัน-ไม่มีที่ติได้ โดยค่อย ๆ จัดการกับความบกพร่องของตนทีละอย่าง ๆ ทุกวันไปเรื่อย ๆ เมื่อประสบผลสำเร็จกับความบกพร่องอย่างหนึ่งแล้วก็เริ่มจัดการต่อไปในส่วนอื่น ๆ จนกว่าจะไม่มีข้อบกพร่องใด ๆ เหลืออยู่อีกเลย ในอัตชีวประวัติท่านเขียนบอกไว้อย่างชัดเจนให้พวกเราปฏิบัติตามวิธีการดังกล่าวด้วย ซึ่งพวกเราที่ชื่นชมจนลืมนึกไปว่าบรรพบุรุษผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายของเราส่วนใหญ่มิได้เป็นคริสตชน ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นเชื่อในพระเจ้า แต่ก็ไม่ได้เชื่อถึงการเผยแสดงของพระองค์ทางพระเยซูคริสต์

อย่างไรก็ตาม เราเชื่อว่าพระเยซูคือผู้ช่วยเราให้รอด เป็นพระองค์ที่ช่วยและเชื่อเชิญให้ฉันเปลี่ยนแปลง การเข้าสู่ความครบครันมิได้มาจากการตัดสินใจของฉันที่จะไม่ทำบาปอีกต่อไป แต่เป็นพระองค์ที่ทรงช่วยเยียวยารักษา ตัวฉันทำได้เพียงปรารถนาที่จะได้รับการรักษาและร่วมมือร่วมใจเต็มที่ ดังนั้นการตระหนักรู้ซัดถึงความปรารถนาเล็ก ๆ ของจิตใจจึงเป็นเรื่อง

สำคัญมาก นักบุญทั้งหลายในสวรรค์คงสำนึกชัดเจนกันทุกคนว่าเป็นพระเยซูเจ้าที่ได้ช่วยท่านแต่ละคนให้รอดมาได้

พระเยซูเจ้าคือ ความรอดของเรา พระองค์เท่านั้นเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และเราก็ได้รับความรอดนั้นแล้วจริง ๆ ช่วงเป็นความรู้สึกปลอดโปร่งโล่งใจเสียนี้กระไร! การพิจารณาคุณภาพความบาปผิดของเราจึงเป็น โอกาสที่เราตระหนักรู้ว่าพระเยซูเจ้าช่วยเหลือเรามากมายเพียงใด และยังมีส่วนใดอีกบ้างในชีวิตที่น่าจะเปิดรับพระองค์

สถานะแห่งการเกิดปัญญาที่แจ้งในความบาปผิดของตัวเองต้องถือว่าเป็นพระพรจากพระเจ้าเสมอ ยิ่งเราเข้าใจสภาพบาปผิดบกพร่องของตนเองมากเท่าใดเราก็มยิ่งรู้ชัดมากขึ้นถึงความจำเป็นต้องพึ่งพาพระเมตตากรุณาอันไม่มีขอบเขตของพระเจ้าเท่านั้น คุณเหมือนเป็นสภาวะการณ์น่าทึ่งที่เราไม่ต้องเสียอะไรเลย..มีแต่ได้กับได้! ทันทึที่เรารู้ตัวว่าได้ทำบาปผิดบกพร่องไปเราก็จะได้พบกับอิสระเสรีแท้จริงแห่งการเปิดรับความรอดของพระเจ้า แม้ว่าเราจะทำบาปวันละเจ็ดครั้ง คุณเจ็ดสิบ พระเยซูเจ้าก็ยังคงช่วยเราให้รอดได้เสมอ

ลองนึกย้อนดูเรื่องหญิงคนบาปที่เข้ามาล้างเท้าพระเยซูเจ้าในพระวรสารนักบุญลูกา ขนบธรรมเนียมของชาวยิวถือว่า การล้างเท้าต่อหน้าสาธารณชนเป็นเรื่องไม่สมควรอย่างยิ่ง เพราะปกติคนใช้จะล้างเท้าให้เจ้านายของตนในที่ที่เหมาะสมเป็นการส่วนตัวเท่านั้น

แต่หญิงคนบาปนั้นก็เข้ามาล้างเท้าให้พระเยซูเจ้าด้วยน้ำตาของเธอในที่สาธารณะ.. ช่วงจะแหวกมานประเพณีเสียเหลือเกิน! ที่เธอกล้าทำเช่นนี้คงเป็นเพราะเธอรู้จักพระเยซูเจ้าดี และต้องรู้จักขีดขนาดสามารถแนใจได้เลยว่าพระองค์ต้องเข้าใจ...เห็นใจ...และรับรู้ได้ว่าเป็นการแสดงออกถึงความรัก ความสุภาพถ่อมตนจากกันบึ้งของหัวใจ

ในพระคัมภีร์ฉบับ **Jerusalem Bible** พระเยซูเจ้าพูดกับซีโมนว่า “เพราะเหตุนี้ เรามอบท่านว่า บาปมากมายของนางต้องได้รับการอภัยแล้วอย่างแน่นอน มิเช่นนั้น นางคงไม่แสดงความรักมากมายได้ถึงเพียงนี้” (ลก. 7: 47) ข้อเท็จจริงที่เธอรัก และมั่นใจได้ขนาดนั้นย่อมเป็นเครื่องพิสูจน์ว่า เธอได้รับการอภัยแล้ว เธอได้รับการช่วยให้รอดแล้ว

ความรักที่เป็นจริงมีบ่อเกิดจากการตระหนักชัดลึกซึ้งว่าตนได้รับการช่วยให้รอดแล้ว เมตตากิจต่าง ๆ ไม่ใช่พฤติกรรมที่ทำเพื่อลบล้างความบาปผิดบกพร่องให้สิ้นซากหมดไปจากชีวิตเรา... “ฉันทำเลวระยาไว้เยอะแล้ววันนี้ เดี่ยวต้องทำอะไรดี ๆ ให้สมคุณลย์กันหน่อย!!” พระเจ้ามิได้เป็นนักคิดคำนวณหัวหมอที่รอแต่จะชั่งตวงวัดไม่ให้ขาดไม่ให้เกินเข้มงวดปานนั้น ความรักที่เป็นจริงมาจากจิตสำนึกลึกซึ้งถึงการได้รับไถ่กู้ให้รอดแล้ว

ทุก ๆ คืนก่อนเข้านอนเราน่าจะใช้เวลานึกย้อนดูเหตุการณ์ต่าง ๆ ตลอดวันที่ผ่านมา มีช่วงไหนอย่างไรที่เราได้ทำให้ความรักเป็นจริงเป็นจังมีชีวิตชีวารู้สึกจับต้องได้ การรำลึกถึงช่วงเวลาต่าง ๆ ดังกล่าวจะทำให้เราประจักษ์ชัดถึงพลังรักยิ่งใหญ่ของพระเจ้าที่ช่วยเหลือเราอยู่ตลอดเวลาให้สามารถเลือกที่จะรักได้อย่างที่พระองค์ทรงรัก

น่าแปลกใจที่ผู้คนส่วนใหญ่รู้สึกยากลำบากกับการทบทวนดูสิ่งดีงามต่าง ๆ ที่ตนได้กระทำไป ถ้าเขาไม่ได้ใส่ใจสำนึกถึงความดีงามของชีวิตเขาก็อาจจะพลัดหลงไปจากวิถีที่พระเจ้ากำลังทรงนำอยู่ได้โดยไม่รู้ตัว พระเจ้าคือองค์แห่งความดีงาม เพราะฉะนั้นใครก็ตามที่มัวแต่มุ่งมองหาความบาปผิดบกพร่องคงไม่สามารถพบพระองค์ได้เป็นแน่ เราจึงน่าจะเริ่มต้นใส่ใจเอาจริงเอาจังรวบรวมไข่มุกเพชรพลอยแห่งคุณงามความดีไว้ให้ได้โดยไม่ต้องไม่หลงไปโยนให้ฝูงหมูที่ไม่รู้จักคุณค่า ดังที่มีบันทึกไว้ในพระวรสาร

ในหนังสือ **The Cloud of Unknowing** ซึ่งมีผู้เขียนไว้ตั้งแต่ยุคแรก ๆ ของประวัติศาสตร์ ศาสนจักร กล่าวว่า มีคำสองคำที่เราจำเป็นต้องใส่ใจให้ดี คำหนึ่งคือ “บาป” อีกคำหนึ่งคือ “พระเจ้า” คำสั้น ๆ สองคำนี้สำคัญมากจนน่าจะติดตาตรึงใจเราไว้เสมอ เพราะถ้าเราใส่ใจเฉพาะเรื่องพระเรื่องเจ้า เราก็อาจจะทะนงตนจนเกินตัว แต่ถ้าเรามัวแต่หมกมุ่นวุ่นวายเฉพาะเรื่องบาปผิดบกพร่อง เราก็อาจจะจมปลักอยู่กับความซึมเศร้าสิ้นหวัง ดังนั้นเราจึงต้องรู้จักหาสมดุลให้ดี ๆ เพื่อที่จะเกิดปัญญาารู้แจ้งเห็นจริงว่าเราเป็นคนบาปซึ่งพระเจ้าทรงรัก

สัจธรรมข้อนี้ช่วยให้เราเข้าถึงแก่นแห่งความจริงที่ว่า พระพรพิเศษอาจกลับกลายเป็นความหายนะได้ เพื่อนรักคนหนึ่งเคยบอกว่า คิฉันเป็นคนทะเลาะทะเลาะมากใหญ่ใฝ่สูง ตอนแรกๆ ที่ได้ยินคิฉันรู้สึกแย่มากจนไม่มีใจจะทำอะไรเลย แต่เมื่อภาวนาไปเรื่อย ๆ จึงตระหนักชัดว่า ในความทะเลาะอยากนั้นมียิ่งสร้างสรรคอันยิ่งใหญ่แฝงอยู่ด้วย ถ้าคิฉันเลิกทะเลาะทะเลาะคิฉันคงต้องเลิกคิดสร้างสรรค์ด้วยเช่นกัน

หลายครั้งหลายคราที่เราพบว่าพระพรพิเศษบางอย่างที่ควบคู่ไปในความผิดบกพร่องของมนุษย์ ถ้าเรามองแต่พระพร โดยไม่ใส่ใจอีกส่วนหนึ่งซึ่งแฝงอยู่ในพระคุณนั้น เราอาจตกหลุมพรางและติดกับได้ ความปรารถนาแรงกล้าจะกลายเป็นแรงกดดันอันดันไม่ไหว และเราก็จะไม่มีวันได้รู้จักตัวตนที่แท้จริง แต่ถ้าเราตั้งสติมองทะลุให้เห็นถึงองค์รวมของพระพรนั้น ๆ คุณประโยชน์มหาศาลย่อมเกิดขึ้นได้อย่างแน่นอน

การรู้จักตัวเอง รวมทั้งภาพลักษณ์แห่งการมองตัวตน จึงมีส่วนเกี่ยวข้องสำคัญกับพระพรพิเศษของเรา และพระพรต่าง ๆ นั้นก็มีส่วนสำคัญอันจำเป็นสำหรับงานบริการรับใช้เพื่อพระอาณาจักรด้วย ถ้าเราไม่เข้าใจให้ถ่องแท้ถึงพระคุณที่ได้รับมา การใช้พระพรนั้น ๆ อาจทำให้เรา

ต้องหลงวนสับสนยุ่งเหยิงร้อยแปด หรือแย่ยิ่งกว่านั้นอีกเราอาจจะเก็บพระพรต่าง ๆ เข้าลิ้นชักปิดกุญแจโดยไม่กล้าแตะต้องใดใดทั้งสิ้น เพราะรู้สึกว่าเป็นดาบสองคมซึ่งอันตรายมาก อย่างไรก็ตามจากการเชื่อมั่นในสัจธรรมที่ว่า ความรักของพระเจ้าเสมอต้นเสมอปลายไม่มีวันเปลี่ยนแปลง เราจึงแน่ใจว่าแม้จะเกิดการผิดพลาดเพี้ยนไปในการใช้พระพรต่าง ๆ พระองค์ยังคงให้อภัยเสมอ พระเจ้าปรารถนาและพร้อมอยู่ทุกเวลาที่เข้ามาช่วยปรับเปลี่ยนสภาพบาปผิดบกพร่องของเราให้กลายเป็นพลังอันสร้างสรรค์ยิ่งใหญ่เพื่อพระอาณาจักรของพระองค์

หัวใจสำคัญซึ่งจะขาดเสียมิได้ คือ การรู้จักตัวตนทั้งครบด้วยการเปิดรับความรักอันยิ่งใหญ่ของพระเจ้าให้เข้ามาส่องสว่างในชีวิตจิตใจเราเพื่อเกิดการตระหนักรู้ชัดถึงสภาพบาปผิดบกพร่องของตน ความรักของพระองค์ที่เผยแสดงธาตุแท้แห่งตัวตน จะไม่ทำให้เราเศร้าหมองดูหมิ่นตัวเองแต่จะช่วยให้เรารู้จักรักตัวเองอย่างถูกต้อง และกล่าวได้อย่างเต็มปากเต็มคำพร้อมกับนักบุญเปาโลว่า “ข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น” (2คร. 10: 12)

สถานะที่น่าเป็นห่วงและอันตรายอย่างยิ่งคือ เวลาที่เราคิดว่าสามารถช่วยตัวเองให้รอดได้ด้วยตนเองเท่านั้น แต่เมื่อใดที่พระเจ้าทรงเมตตาเผยแสดงให้เราตระหนักรู้ชัดถึงความอ่อนแอของตน เมื่อนั้นเราก็จะพบกับอิสระเสรีที่แท้จริงอีกทั้งสิ่งมหัศจรรย์อันเหลือเชื่อ นั่นคือ เราจะไม่พิพากษาคัดสินตัวเองและผู้อื่นอีกต่อไป คล้าย ๆ กับเป็นการหลุดพ้นจากแอกอันหนักหน่วงแห่งพันธนาการที่จะต้องถูกนำตัวไปพิจารณาคำเนินคดี ทั้งนี้และทั้งนั้นไม่ใช่ตัวเราเองเลือกตัดสินใจที่จะไม่วินิจฉัยพิพากษา แต่เป็นความรักของพระเจ้าที่ช่วยปลดปล่อยเราจากสถานะดังกล่าว ซึ่งทำให้เราสามารถรักได้ด้วยความรักแท้..ไม่ต้องคอยกลบเกลื่อนแก้ตัว... ไม่กลัวที่จะพูดว่า “ยินดีต้อนรับเพื่อนฝูงทั้งหลาย! เราทุกคนก็ล้วนแต่บาปผิดบกพร่องด้วยกันทั้งนั้น !!”

ในบทต่อไปเราจะดูว่าอัครทูตรักผู้อื่นอย่างไร แต่ ณ ที่นี้เราได้รู้เคล็ดลับของท่านบ้างแล้วบางส่วน คือ ความรักที่ท่านมีต่อผู้อื่นนั้น เริ่มก่อเกิดมาจากความเข้าใจและรู้จักตัวตนเองทั้งครบให้เราทวนวอนขอพระเจ้าโปรดช่วยเราให้รู้จักและยอมรับตัวตนอย่างที่เป็นจริงโดยฟังฟังพระเมตตาความรักของพระองค์ เพื่อจะได้บรรลุถึงอิสระเสรีอันลึกซึ้งแห่งจิตใจในฐานะคนบาปที่พระเจ้าทรงรัก

บทที่ 5

ทัศนคติทำที่ของอัญญาต่อผู้อื่น : พรหมจรรย์

ในบทนี้ขอนำเสนอความคิดเห็นบางประการที่ดิฉันได้รับความสว่างจากการพิจารณาไตร่ตรองเรื่องทัศนคติทำที่ของอัญญาต่อผู้อื่น เราจะได้เห็นมุมมองใหม่แปลกแหวกแนวเฉพาะตัวไม่ซ้ำแบบใครในแง่คิดเกี่ยวกับพรหมจรรย์ ซึ่งท่านเชื่อมโยงให้เข้าเป็นหนึ่งเดียวกันได้อย่างดีกับทำที่ทัศนคติดังกล่าว

จากการภาวนา และศึกษาเรียนรู้เกี่ยวกับข้อเขียนของท่าน โดยเฉพาะในส่วนที่เป็นกฎวินัยคณะเรื่องข้อปฏิบัติ ดิฉันได้พบว่าอัญญามักจะเริ่มกับแนวคิดตามธรรมเนียมปฏิบัติทั่วไปก่อนแล้วจึงเสริมว่า “... โดยเฉพาะอย่างยิ่ง... เหนือสิ่งอื่นใด... ข้อปฏิญญานี้หมายความว่า...” และที่ตามมาทั้งหมดคงเป็นความคิดเห็นส่วนตัวของท่านเองซึ่งมักจะสะใจดิฉันอยู่เสมอ

ลองฟังดูว่าท่านพูดอย่างไรในเรื่องพรหมจรรย์ “ขอให้ทุกคนถือพรหมจรรย์ มิใช่เพราะได้ทำการปฏิบัติที่เกิดจากการตัดสินใจโดยอาศัยเหตุผลตามธรรมชาติเท่านั้น แต่เพราะสมัครใจจะอุทิศพลีดวงใจของตนถวายแด่พระเป็นเจ้า และเพราะตามที่พระศาสนจักรกล่าว พรหมจรรย์เป็นน้องสาวของเทวดาทั้งหลาย เป็นความมีชัยเหนือความหীনกระหายทั้งปวง เป็นราชินีของคุณงามความดีอื่น ๆ และมีความดีงามพร้อมทุกประการ ด้วยเหตุนี้ ไม่ว่าในเรื่องใด ๆ ทุกคนจะต้องประพฤติในแบบที่จะไม่กระทำการที่ไม่คู่ควรกับการเป็นเจ้าสาวของพระผู้สูงสุด ไม่ว่าภายในจิตใจหรือภายนอกต่อหน้าเพื่อนมนุษย์” ใจความส่วนนี้คือหลักการเดิม ๆ ที่พระศาสนจักรยังคงสั่งสอนอยู่ตลอดมา

อย่างไรก็ตาม อัญญาเสริมต่อไปอีกว่า “โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ขอให้ทุกคนรักษาดวงใจให้บริสุทธิ์ มีโนธรรมปราศจากความคิดผิด และแม้แต่เงาของความอิจฉา ความมั่งร้าย ความริาฉาน ความสงสัย และความปรารถนา หรือค้นหาชั่วช้าอื่นทั้งปวง แต่ขอให้ทุกคนร่าเริง และเปี่ยมด้วยความรัก ความเชื่อ และความหวังไว้ในพระเป็นเจ้าอยู่เสมอ” ข้อความตอนนี้ดูเหมือนจะเป็นอะไรใหม่เอี่ยมแหวกแนวไม่ซ้ำแบบใครอันเด่นชัดยอดเยี่ยม สิ่งที่ตรงกันข้ามกับพรหมจรรย์ก็คือ สิ่งที่ตรงข้ามกับเมตตา-รัก-เอื้ออาทร

เราจะเห็นได้ว่ามีหลายสิ่งหลายอย่างละม้ายคล้ายคลึงเกี่ยวข้องกันอยู่ในเรื่องของพรหมจรรย์ และความเมตตาเอื้ออาทร โดยเฉพาะทัศนคติทำที่ต่อผู้อื่น อัญญาบอกเราว่า ความสัมพันธ์ของเรากับผู้อื่นนั้นจำเป็นต้องได้รับการหล่อหลอมบำรุงเลี้ยงด้วยความรักเพื่อจะ

ได้เป็นอิสระหลุดพ้นจากเงาของความอิจฉา เจตนาร้าย ความริ้วฉาน ความสงสัย และความปรารถนา หรือค้นหาซ้ำซ้ำอื่น ๆ

มีสัมพันธภาพมากมายหลายกรณีที่ต้องขาดสะบั้นลงเพราะความอิจฉาริษยา เพราะจิตมุ่งร้าย เพราะใจระแวงสงสัย มีครอบครัวอยู่ทั่วทุกหัวระแหงที่ต้องบ้านแตกสาแหรกขาดเพราะความไม่ไว้ใจกัน ความริษยา และความคิดร้ายต่าง ๆ นานา อนุญาตมองได้ทะลุถึงแก่นจึงกล้าพูดว่าส่วนประกอบสำคัญของการถือพรหมจรรย์คือ สัมพันธภาพรักแท้จริง ทศนคติทำที่ของเราต่อผู้อื่นจำเป็นต้องได้รับการหล่อหลอมบำรุงเลี้ยงด้วยจิตใจพรหมจรรย์ นั่นคือหัวใจที่ใส-ตรง-จริง ..จนเห็นพระเจ้าชัดเจน

ถ้าบุญลาก **8** ประการในข้อที่ว่า “ผู้มีจิตใจยากจนยอมเป็นสุขเพราะอาณาจักรสวรรค์เป็นของเขา” (มธ.5:3) คือ แห่แห่งพลังที่หล่อเลี้ยงชีวิตจิตของนักบุญฟรังซิส ดิฉันคิดว่าสำหรับอนุญาตคงเป็นหัวข้อ “ผู้มีจิตใจบริสุทธิ์ยอมเป็นสุขเพราะเขาได้เห็นพระเจ้า” (มธ.5:8)

ดิฉันเคยศึกษาข้อเขียนของอนุญาตโดยใช้วิธีขีดเส้นใต้ทุกคำที่หมายถึงการ ‘มอง-เห็น’ และทุกครั้งที่ท่านใช้คำเหล่านั้น ซึ่งทำให้ดิฉันต้องรู้สึกถึงที่พบว่าอนุญาตมีสำนึกในเรื่องนี้สูงมาก แนวโน้มดังกล่าวคงเกี่ยวข้องกับลักษณะเด่นของท่านที่เป็นคนจดจ่อใส่ใจพิศเพ่งรำพึง และท่านเองเคยกล่าวไว้อย่างชัดเจนว่า ทำที่ของเราต่อผู้อื่นยอมเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์โดยตรงกับทศนคติของเราต่อพระเจ้า ถ้าเรามองเห็นว่าพระเจ้าคือผู้ที่จดจ่อใส่ใจในทุกสิ่งและทุกคน ทศนคติทำที่ของเราต่อคนอื่น ๆ และทุกสิ่งทุกอย่างยอมต้องเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย

เราจะมองผู้คนทั่วไปด้วยสายตานิธิพิเคราะห์-จดจ่อใส่ใจ แล้วเราจะเห็นได้ว่า ความรักของเราไม่ต้องยุ่งเหยิงอยู่กับการแบ่งแยกแตกเป็นสองส่วน แต่จะเป็นองค์รวมแบบของอนุญาตที่เรียบง่าย ชัดเจน เป็นหนึ่งเดียวกันทั้งหมด ท่านรักได้เช่นนั้นเพราะท่านมี “สายตาใจ” ที่ ใส-ตรง-จริง ซึ่งช่วยให้ความรักที่ท่านมีต่อพระเจ้าแผ่กระจายไปถึงผู้คนทั่วไปด้วยอย่างเต็มเปี่ยมกลมกลืน ปราศจากความสงสัย ความริ้วฉาน ความมุ่งร้าย และจิตชั่วอื่น ๆ ทุกชนิด

ไม่ถ้ายนักที่จะรักได้แบบนี้ ความรักที่ ใส -ตรง-จริง..ปราศจากอคติต่าง ๆ แบบอนุญาตมิได้เกิดขึ้นเพียงแค่ข้ามคืน แต่ต้องอาศัยเวลาและประสบการณ์ชีวิตที่ค่อย ๆ หล่อหลอมเราให้เป็นคนที่รู้จักรักด้วยความรักแบบผู้ใหญ่..คนที่เข้าใจลึกซึ้งว่าพระเจ้าเป็นใครและตัวตนเป็นอย่างไร..คนที่รักผู้อื่นได้ในความกลมกลืนเป็นหนึ่งเดียวกับรักพระเจ้าและรักตัวเอง

นี่คือความรักที่คริสตชนทุกคนได้รับการเชิญชวนให้ปฏิบัติตามซึ่งในความเป็นจริงก็ไม่ใช่เรื่องเหลือบ่ากว่าแรงเราเท่าใดนัก เพราะขนาดหญิงสาวอายุ **14-15** ที่ติดตามอนุญาตเป็นกลุ่มแรกยังได้รับการเชื่อถือไว้วางใจว่าจะต้องปฏิบัติได้อย่างแน่นอน จิตสำนึกลึกซึ้งของอัญ

จลาที่จัดจ๋อใส่ใจในองค์พระเจ้ามากกว่าตัวกู-ของกู ยังคงเป็นแรงบันดาลใจที่ช่วยให้เรารักพี่น้องเพื่อนมนุษย์ได้อย่างสบาย ๆ ด้วยความเต็มอกเต็มใจ แต่เมื่อใดที่เราเริ่มววนอยู่กับความเห็นแก่ตัว และหวาดกลัวไปต่าง ๆ นานา ความรักของเราก็จะถูกบีบรัดอยู่ในวงจำกัดคับแคบ ถ้าเราเปลี่ยนจุดเน้นเป็นองค์พระเจ้า พิศเพ่งรำพึงถึงพระพรต่าง ๆ ในชีวิตเรา และมองเห็นคนอื่น ๆ เสมือนหนึ่งเป็นของขวัญสำหรับชีวิต เราจะสามารถรักได้แบบเดียวกับอัญจลา

ในบทที่แล้วเราได้เรียนรู้ว่า เมื่อเรายอมรับสิ่งที่จริงจังกับสภาพความเป็นคนบาปผิดบกพร่องที่พระเจ้าทรงรัก เราก็จะไม่รู้สึกต้องหวาดผวากับท่าทีของคนอื่น ๆ ไม่ต้องคอยหลบเกลื่อนปกป้องกันตัวเองอยู่เสมอ ๆ

อย่างไรก็ตาม ความรักที่ใส-ตรง-จริง ของเรา ไม่ใช่เครื่องค้ำประกันว่าเราจะรักได้อย่างรู้แจ้ง-เฉลียวฉลาดเสมอไป เพราะว่าอัญจลาเองก็ได้เป็นเช่นนั้น คนที่ท่านเลือกเป็นผู้นำกลุ่มคณะแห่งนักบุญอูร์สุลาต่อจากตัวท่านกลับกลายเป็นคนที่ไม่เหมาะสมเลย เมื่อย้อนกลับไปดูประวัติศาสตร์ เราจึงพบว่าท่านน่าจะเลือกเอลิซาเบ็ธ พราโต มากกว่า แต่ท่านก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น กลับเลือกคุณหญิงลูเครเทีย ลาน โครเน ซึ่งทำให้สมาชิกกลุ่มวุ่นวายไปหมด ทั้ง ๆ ที่ตัวอัญจลาเองก็ยังคงมีชีวิตอยู่ช่วงนั้น และอีกไม่นานสมาชิกครั้งหนึ่งได้ลาออกจากกลุ่มรวมทั้งเอลิซาเบ็ธ พราโต ด้วย

ลูเครเทีย ทำให้สมาชิกหลายคนต้องทนทุกข์ แต่เธอก็คือผู้ที่ได้รับเลือกสรรจากอัญจลา! การที่เรารักจริงจากสุดซึ้งหัวใจมิได้หมายความว่าเราจะรอดพ้นจากการเลือกตัดสินใจผิดพลาดและความเจ็บปวดจากเหตุการณ์นั้น ๆ ไม่มีใครในโลกสามารถรับรองได้เต็มร้อยว่า ถ้า "รักแท้" แล้วย่อมต้อง "รู้แจ้ง" ด้วย เสมอ...! กระนั้นก็ดี วิถีแห่งความรัก ยังคงเชิญชวน และท้าทายเราไม่มีวันสิ้นสุด

ทัศนคติท่าทีของอัญจลาที่มีต่อผู้อื่น อาจพบเห็นได้อีกในคำแนะนำและพันธกรรมซึ่งท่านให้ข้อสังเกตไว้เกี่ยวกับบรรดาลูกสาว(ผู้ติดตาม) โดยเฉพาะคนที่ท่านเลือกเป็นผู้นำ อัญจลาตั้งสมญานามให้คนเหล่านั้นว่า คุณแม่.. แม่วิญญาณ ขณะเดียวกันก็เรียกเขาว่า ลูกสาวสุดที่รักสำหรับอัญจลา ผู้นำเหล่านั้นเป็นทั้งผู้รับใช้และอธิการซึ่งได้รับความเชื่อถือไว้วางใจเป็นอย่างมาก

ถึงแม้ว่าการวินิจฉัยเลือกบรรดาสตรีเหล่านี้จะไม่ถูกต้องเสมอไป แต่อัญจลาเห็นว่าพวกเขาเป็นคนดี และปฏิบัติกับทุกคนอย่างดีเสมอ นอกจากนั้นท่านยังเป็นผู้ก่อตั้งคณะที่น่าชมเชยยิ่งที่สามารถบอกสมาชิกทั้งหลายไว้ได้ว่า "นี่คือกฎวินัยเล็ก ๆ น้อย ๆ ที่ข้าพเจ้าฝากให้ท่านนำไป

ประพจน์ปฏิบัติ แต่เมื่อกาลเวลาล่วงเลยไป และพวกท่านเห็นพ้องต้องกันว่าน่าจะมีการปรับเปลี่ยนกฎวินัยบางประการ ก็ขอให้ดำเนินการเปลี่ยนแปลงไปตามความเหมาะสม”

คำแนะนำดังกล่าวเป็นข้อคิดที่เราไม่ค่อยจะได้ยินบ่อยนัก เพราะปกติผู้ก่อตั้งคณะมักจะบอกว่า “...นี่คือความสว่างที่ข้าพเจ้าได้รับจากพระเจ้า ขอให้ท่านรักษาไว้ดี ๆ และนำไปปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัดโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะองค์พระเจ้าเองเป็นผู้มอบข่าวสารนี้ฝากไว้ให้ท่าน” แต่อัญจลาไม่ได้กล่าวเช่นนั้น ท่านให้กฎวินัยไว้พร้อมกับอิสระเสรีด้วย “...นี่คือของฝากจากส่วนลึกของหัวใจข้าพเจ้าที่ปรารถนามอบไว้ให้ท่าน ถ้าพวกท่านรักข้าพเจ้าก็ขอให้ปฏิบัติตามกฎวินัยดังกล่าว แต่เมื่อเห็นว่าจำเป็นจริง ๆ ต้องมีการเปลี่ยนแปลง ขอให้พวกท่านปรึกษาหารือร่วมกันก่อนแล้วจึงปรับเปลี่ยนตามที่เห็นสมควร

อัญจลาให้ความเชื่อถ้อยไว้วางใจลูก ๆ ของท่านเต็มที่จนน่าทึ่ง! คุณเหมือนท่านเคารพให้เกียรติในจิตสำนึกอันดีงามของบรรดาลูกสาวทั้งหลาย และแน่ใจว่าพวกเขาต้องสามารถแยกแยะได้ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาให้ทำอะไร ทั้งนี้เพราะท่านเชื่อมั่นว่าลูก ๆ ทุกคนเป็นสตรีที่รู้จักพิจารณาไตร่ตรองแยกแยะ ...สตรีที่สัมผัสลึกซึ้งกับพลังพระเจ้าในจิตใจตนเอง อัญจลามักจะตักเตือนอยู่เสมอ ๆ ให้รวมกลุ่มกันฟังเสียงของพระจิตเจ้า และปฏิบัติตามการทรงนำของพระจิตแห่งความรัก

เราจะเห็นได้ว่า ทศนคติทำที่แท้จริงของอัญจลาที่มีต่อผู้อื่นนั้นคือ ความเชื่อมั่นไว้วางใจ และส่งเสริมสนับสนุนส่วนที่ดีงามของบรรดาลูกสาวทั้งหลายอยู่เสมอ แม้ว่าจะไม่เป็นการถูกต้องทุกครั้งไปก็ตามที

นอกจากนั้นอัญจลายังมีเพื่อน ๆ ผู้ชายอีกหลายคน ก่อนหน้านี้ดิฉันคิดว่าเพื่อนผู้ชายของท่านคงเป็นผู้อาวุโสซึ่งคอยปกป้องคุ้มครองแนะนำเมื่อท่านยังเยาว์วัยอยู่ ชื่อ ออกัสติโน กัลโล ฟิงดูเหมือนเป็นชายสูงอายุที่คอยเฝ้าดูแลอัญจลา แต่เมื่อไม่นานมานี้ดิฉันได้ค้นพบว่าขณะนั้นอัญจลาอายุ 48 ส่วนออกัสติโน อายุเพียง 20 ปีเท่านั้น เพื่อนผู้ชายคนอื่น ๆ ก็เหมือนกัน ไม่ว่าจะเป็น อันโตนิโอ โรมานโน , โมเรตโต ซิลปินนักวาดรูป , เบียง โคซี ญาติ หรือ ชายหนุ่ม 2 - 3 คนที่วนเวียนอยู่ในแวดวงชีวิตท่านเสมอ ๆ รวมทั้งนักบุญเจอโรม เอมีลีอานี ทั้งหมดล้วนเป็นชายหนุ่มวัยฉกรรจ์ทั้งสิ้น

เมื่อครั้งที่อัญจลาย้ายมาอยู่เบรเซีย ท่านไม่มีบ้านช่องเป็นของตัวเอง แต่ไปอาศัยอยู่กับอันโตนิโอ โรมานโน แปลกแต่จริง! ...ผู้หญิงวัยกลางคนอายุห้าสิบห้อย่น ๆ อย่างอัญจลาได้รับการเชื่อเชิญจากอันโตนิโอ.. ชายหนุ่มซึ่งเพิ่งจะแต่งงานใหม่ ๆ และกำลังตั้งต้นชีวิตครอบครัว เรื่องนี้ น่าจะทำให้เราเห็นลักษณะของอัญจลาได้บ้าง ดิฉันจึงลองตั้งคำถามดูว่าอะไรในตัวท่านที่

ดึงคู่มือคนหนุ่มสาวถึงขนาดเชิญให้มาอยู่ร่วมชายคาบ้านเดียวกันได้ แล้วดิฉันก็ได้คำตอบว่า ท่านคงไม่ใช่ยายแก่จืดบ่นอารมณ์บูดแน่ ๆ เพราะคงไม่มีใครอยากได้คนประเภทนั้นมาอยู่ในบ้านด้วย หรือบางทีท่านอาจมีลักษณะเด่นที่เห็นได้ชัดเจนในการเป็นพี่เลี้ยงเด็ก!

อย่างไรก็ตามการทบทวนถึงเพื่อน ๆ ผู้ชายของท่านนอกจากจะสร้างความเพลิดเพลินเจริญใจแล้วยังแสดงให้เห็นความสามารถเฉพาะตัวในการสื่อสารสัมพันธ์กับผู้อื่นอีกด้วย ัญญาลา มีพระพรพิเศษที่จะติดต่อสัมพันธ์ได้สบาย ๆ ด้วยความจริงใจกับผู้คนทุกระดับทุกเพศทุกวัย ไม่ว่าจะเป็นคนจน คนรวย คนหนุ่ม คนสาว หรือ ผู้เฒ่า ผู้อาวุโส พระพรนี้คือ ส่วนหนึ่งของอิสระเสรีแท้จริงลึก ๆ ในตัวตนของท่านนั่นเอง! พูดถึงเพื่อน ๆ ผู้รับรายของัญญาลา เท่าที่เราพอจะรู้จัก ชื่อเสียงเรียงนาม คือ เอลิซาเบ็ธ พราโต , แคธริน พาเท็น โกลา และ คุณหญิง ลอร่า กัมบารา ซึ่งเป็นหนึ่งในสมาชิกกลุ่มแรกของัญญาลา

ช่วงนี้ให้เราย้อนกลับมาดูข้อความที่ัญญาลาชอบใช้อธิบายบ่อย ๆ นั่นคือ **Siate piazzevole ..** ให้มีใจดี ใจเมตตากรุณา.. ให้เป็นเหมือน **piazza** เราคิดว่า **piazza** เปิดกว้างต้อนรับผู้คนให้ผ่านไปผ่านมายู่เสมอ การคงความเปิดกว้างดังกล่าวเป็นเรื่องยากลำบากมากที่สุดเรื่องหนึ่งในการรักผู้อื่น แต่ถ้าเราจะเป็นให้เหมือน **piazza** จริง ๆ เราก็จะต้องต้อนรับคนอื่นให้เข้ามาฟังฟังผ่อนคลายพูดคุยทุกข์สุขของเขากับเราได้ และพร้อมที่จะจากกันอย่างมีความสุขทั้งสองฝ่าย ถ้าเราล้อมกั้นกันเขาเอาไว้เพราะกลัวจะสูญเสียหรือเพราะสงสัย ไม่ไว้ใจ และคิดร้ายต่าง ๆ นานา สัมพันธรักของเราก็จะถูกบีบรัดจนเหี่ยวเฉาตายไปในที่สุด

เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นได้เสมอไม่ว่าจะเป็นสัมพันธภาพของเพื่อนหรือคู่รัก ชีวิตครอบครัวหรือชีวิตกลุ่ม ในที่ทำงานหรือในงานแพร่ธรรมต่าง ๆ เมื่อใดที่เราเหนียวรั้งกักขังคนอื่นไว้เพราะความหวาดระแวง ความกลัว หรือความเห็นแก่ตัว เมื่อนั้นความรักของเราก็จะกลายเป็นความหลงผิดคิดร้ายทำลายเขา

ัญญาลาจึงย้ำเตือนอยู่เสมอเรื่อง **Siate piazzevole ..** ให้มีใจดี ใจเมตตากรุณา.. ให้เป็นเหมือน **piazza** ในความสัมพันธ์กับผู้อื่น แต่ขณะเดียวกันท่านไม่ได้รับรองร้อยเปอร์เซ็นต์ว่าสถานการณ์ต่าง ๆ แต่ละกรณีจะต้องเป็นไปอย่างเหมาะสมถูกต้องเสมอ

ข้อเขียนของัญญาลา ยังแสดงให้เห็นต่อไปอีกถึงท่าทีที่ท่านมองลูก ๆ ทั้งหลาย ว่าเป็นผู้หญิงที่มีศักยภาพ มีปิติสุข และมีความเป็นมนุษย์ธรรมดา ๆ เต็มตัว ท่านกล่าวไว้ในคำแนะนำอันยอดเยี่ยมว่าเมื่อพวกเขามาร่วมชุมนุมกัน แต่ละคนควรจะทำตัวทำใจให้สบาย ๆ ผ่อนคลาย ความวิตกกังวลต่าง ๆ ไปบ้าง ท่านสัญญาว่าจะรัก และอยู่ร่วมด้วยตลอดไป

ยิ่งกว่านั้นอัญญาฯยังเห็นว่า ลูกสาวทั้งหลายของท่านเป็นผู้ที่พระเจ้าทรงรักสุดพรรณาสัจธรรมนี้เป็นข้อหนึ่งซึ่งท่านเน้นย้ำชัดเจนในกฎวินัย สำหรับอัญญา สตรีเหล่านี้คือผู้ที่ได้รับการเลือกสรรจากพระเจ้า ทศนคติทำที่ของท่านที่มีต่อผู้อื่น ประกอบไปด้วยจิตสำนึกตระหนักรู้ชัดในความสัมพันธ์ของพวกเขากับองค์พระผู้เป็นเจ้าเสมอ ถ้าอัญญาชัดเจนในตัวตนอย่างจริงจังว่าพระเจ้าทรงรัก และเลือกสรรท่าน อัญญาฯก็จะชัดเจนกับผู้อื่นด้วยเช่นกันว่าพระเจ้ารู้จักและรักเขาเหล่านั้น ทุกคนประเสริฐในสายตาของพระเจ้า และได้รับการสลักไว้บนฝ่ามือของพระองค์แล้ว

ดิฉันไม่อยากจะทำให้รูปลักษณ์อัญญาฯดูเหมือนเป็นประเภท “เรียบริ่อยเหมือนผ้าพับไว้” แบบไม่เคยรู้เลยว่าในโลกนี้มีความชั่วร้ายอยู่เต็มไปหมด เราต้องระลึกไว้เสมอว่าสังคมโลกยุคสมัยของอัญญาฯเป็นเช่นไร ไม่มีใครที่เชี่ยวชาญรักษาคนเป็นโรคซิฟิลิสได้โดยปราศจากจิตสำนึกตระหนักรู้ชัดถึงความเลวระยำต่ำช้าซึ่งกำลังเป็นไปอยู่ในโลก อัญญาฯรู้ดีอย่างลึกซึ้งจริงจังว่าการรักษาเยียวยาบาดแผลจากโรคร้ายทั้งฝ่ายกาย และจิตใจเป็นเช่นไร เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องจดจำใส่ใจกันไว้ให้ดี

ความน่าทึ่งอีกส่วนหนึ่งของพระพรพิเศษซึ่งอัญญาฯฝากไว้ให้กับพระศาสนจักร คือ การที่สมาชิกกลุ่มสตรีของท่านถือข้อปฏิญาณพรหมจรรย์โดยยังคงดำรงชีวิตปกติธรรมดาอยู่ในสังคมโลก ท่านไม่เคยสั่งสอนลูก ๆ ทั้งหลายให้หันหนีความชั่วช้าสารเลวของโลก และหลบไปอยู่ในเขตพรตของอารามอันสงบเงียบ-ปลอดภัยเพื่อจะได้เรียนรู้จักการรักกันและกัน เปล่าเลย.. นั่นไม่ใช่วิถีของอัญญาฯแน่นอน! ท่านเป็นคนที่อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริง โลกเดียวกันกับที่พวกเราอยู่ โลกแห่งความสับสนวุ่นวาย..น่าเกลียดอัปลักษณ์..บาปผิดบกพร่อง..เจ็บปวดครวครว! แต่ท่านก็เป็นสตรีที่ยังคงสามารถพูดถึงคนอื่นได้อย่างเต็มปากเต็มคำว่าเขาเป็นคนน่ารัก เปี่ยมไปด้วยศักยภาพ และเชื่อถือไว้วางใจได้

คนที่รักได้แบบนี้คงต้องเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นมาก เพราะความเชื่อช่วยให้เราตระหนักรู้ชัดถึงความดีงามในตัวตนทั้ง ๆ ที่ยังเป็นคนบาปอยู่ ความเชื่อแสดงให้เห็นชัดเจนว่าพระเจ้ารักเราทั้ง ๆ ที่เราเองรู้สึกว่าเป็นคนไม่น่ารักเท่าไร เมื่อชีวิตต้องตกค้างอยู่ในความมืดมน และสับสนกับการต่อสู้อันปวดร้าว ความเชื่อและความหวังเท่านั้นที่ส่องสว่างเสริมพลังให้กับชีวิตเรา เมื่อเราต้องเผชิญกับความชั่วช้าสารเลวของโลก ความเชื่อจะช่วยให้เราเข้าใจและรู้แจ้งจนสามารถยืนหยัดมั่นคงอยู่ได้ในความเป็นจริงที่ว่าโลกได้รับการไถ่กู้ให้รอดแล้ว ที่จริงสภาพการณ์ทั่วไปในโลกไม่ได้เอื้อให้เราเห็นชัดเจนนักในเรื่องนี้

จดหมายนักบุญเปาโลถึงชาวโครินธ์ฉบับที่สองเขียนไว้ว่า ณ บัดนี้ทุกสิ่งทุกอย่างจะได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่หมด และสิ่งสร้างทั้งหมดจะได้รับการสรรคสร้างขึ้นมาใหม่ กระนั้นก็ตามขณะที่เราอ่านข้อความนี้อยู่ อาจจะมีเด็กบางคนถูกข่มขืนหรือคนไร้ที่อยู่อาศัยต้องตายเพราะความหิว เราจะเผชิญหน้ากับความชั่วช้าอันแจ่มชัดเหล่านี้ได้อย่างไร โดยที่ยังสามารถพูดได้อย่างเต็มปากเต็มคำถึงการสร้างสรรค์ใหม่...!? มีอยู่ทางเดียวเท่านั้นคือ พลังความหวังและความเชื่อที่มั่นใจว่า การไถ่กู้ให้รอดมิได้หมายถึงการขจัดความชั่วช้าให้หมดสิ้นไป แต่ความรอดเกิดขึ้นได้เพราะพระเจ้ารักเราในสภาพแห่งความชั่วนั้นรวมทั้งความบาปผิดบกพร่องของเราด้วย และเมื่อเราเชื่อเช่นนั้นจริง ๆ ชีวิตของเราก็จะเป็นประจักษ์พยานยืนยันถึงการไถ่กู้ให้รอดได้อย่างเป็นรูปธรรม

กรณีตัวอย่างเรื่องการจับตัวประกัน เราอาจมองความชั่วร้ายต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเป็นสภาพของการไม่ได้รับไถ่กู้ให้รอด ไม่ว่าจะเป็ความทุกข์ทรมานของผู้ถูกจับเป็นตัวประกัน หรือตัวผู้ก่อการร้ายเอง และรวมถึงบรรดาญาติมิตรทางบ้านของตัวประกันเหล่านั้นด้วย ในสภาวะแห่งความทุกข์ระทมขมขื่นดังกล่าว จะเกิดการไถ่กู้ให้รอดได้อย่างไร..การสร้างสรรค์ใหม่จะเป็นไปในรูปแบบไหน

แต่ถ้าเรามองให้เห็นถึงพลังอันแข็งแกร่งของคนทีกล้ารักแม้ในยามคับขันดังกล่าว คนที่เห็นอกเห็นใจในความเคราะห์ร้ายของตัวประกัน ญาติพี่น้องมิตรสหายทางบ้านที่ใจจดใจจ่อเฝ้ารอคอย ชีวิตผู้คนเหล่านี้คงต้องมีการเปลี่ยนแปลงบางอย่างแน่นอนเนื่องจากได้สัมผัสกับความรักอันยิ่งใหญ่ซึ่งตัวเองก็ไม่เข้าใจว่าเป็นไปได้อย่างไร และ ณ จุดนี้เองที่เราอาจพบกับการไถ่กู้ให้รอด...จุดนั้น ๆ ที่หัวใจของเราดูเหมือนจะแตกสลายออกเป็นเสี่ยง ๆ

มีบางคืนที่เราไม่อาจข่มตาหลงให้หลับได้เพราะลึก ๆ ในใจเรารู้สึกเจ็บปวดครวคร่าอย่างขมขื่นจนต้องลุกขึ้นมานั่งสวดภาวนากลางดึก ณ จุดนั้นเองที่พระอาณาจักรของพระเจ้าสามารถเข้ามาแทนที่ความพึงพอใจอันหยิ่งผยองของเราได้ เมื่อความอึดอ้อมใจกลายเป็นความเศร้าโศกเสียใจ เมื่อนั้นกระบวนการไถ่กู้ให้รอดได้เริ่มขึ้นแล้ว

และนี่คือการค้นพบความหมายแท้จริงของบุญลาก **8** ประการ ในข้อที่ว่า “บุคคลผู้ใดโศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข” (มธ.5:5) ดิฉันมิได้เศร้าโศกเพราะการสูญเสียพ่อแม่พี่น้องของตัวเองเท่านั้น แต่ดิฉันรู้สึก 안타ทสลดใจในความสูญเสีย และความเจ็บปวดของพี่น้องเพื่อนมนุษย์ทั่วโลกด้วย ความรู้สึกโศกเศร้าเสียใจดังกล่าวท่วมท้นอยู่ภายในตัวตนจนกระทั่งดิฉันต้องวอนขอความบรรเทาจากพระเจ้าให้ทรงช่วยปลดปล่อยโลม และเสริมพลังเพื่อจะได้สามารถแสดงความโกรธแค้นและความเจ็บปวดนั้น ๆ ออกมาได้ในรูปแบบที่ดีงามและสร้างสรรค์ ทำไมความ

เศร้าโศกของเราจึงได้รับการปลอบประโลม? คำตอบก็คือ เพราะพระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ท่ามกลางเราแล้ว

ดิฉันคิดว่าพระอาณาจักรเป็นเรื่องของความรักแบบพรหมจรรย์แม้สำหรับคนที่มิได้ปฏิบัติถือพรหมจรรย์ก็ตาม พระอาณาจักรเป็นเรื่องของหัวใจที่ใส-ตรง-จริง ..ใจเด็ดเดี่ยวหนึ่งเดียว.. ใจที่เปิดกว้างพร้อมรับสัมผัสรักของพระเจ้า

พวกเราที่ได้ปฏิบัติถือพรหมจรรย์รวมทั้งผู้คนที่ไม่ได้ปฏิบัติแต่มีหัวใจพรหมจรรย์ คือ คนที่เปี่ยมไปด้วยความรักซึ่งพร้อมเสมอที่จะมองให้เห็นอย่างที่เป็นจริง พร้อมรับความยากไร้ ความเศร้าโศกเสียใจ และแม้ชีวิตที่ต้องแตกสลาย ทั้งนี้มิใช่เพื่อเพิ่มความศักดิ์สิทธิ์ให้ตัวเองเท่านั้น พรหมจรรย์มิใช่เรื่องของการปกป้องคุ้มกันแต่เป็นวิถีแห่งความรัก อัญญาผู้มีพระพรพิเศษแห่งความรักแบบพรหมจรรย์ได้อัญญาตให้บรรดาสตรีที่ติดตามท่านคือข้อปฏิบัติพรหมจรรย์โดยดำเนินชีวิตอยู่ท่ามกลางสังคมโลก ก็เพราะแก่นแท้แห่งพรหมจรรย์มิใช่สิ่งที่จะพรากพวกเขาออกจากโลก พรหมจรรย์เป็นพระพรที่ช่วยให้พวกเขารักได้ด้วยความรักที่ ใส-ตรง-จริง ..ความรักที่ปราศจากตัวกู-ของกู ในโลกที่โหยหา-ปรารถนารักแท้มากมายสุดพรรณนา ช่างเป็นพระพรพิเศษยอดเยี่ยมยิ่งนักที่อัญญาได้มอบไว้ให้กับพวกเรารวมทั้งพวกเราด้วย และวิสัยทัศน์อันน่าทึ่งของอัญญาในยุคสมัยนั้นยังนับเป็นของขวัญล้ำค่าที่ท่านฝากไว้ให้กับพวกเราจนถึงทุกวันนี้

บทที่ 6

ทัศนคติทำทีของอัญญาต่อสิ่งสร้าง : ความยากจน

บทนี้จะเป็นการสรุปปิดท้ายเรื่องชีวิตจิตของอัญญา เราได้เห็นแล้วว่าประสบการณ์แก่นสำคัญเกี่ยวกับภพนิมิตคือ แผลงแห่งพลังที่หล่อหลอมทัศนคติทำทีของท่าน อีกทั้งยังเป็นรากฐานสำคัญซึ่งเสริมสร้างชีวิตจิตของท่านตลอดมา

อัญญา รู้จักพระเจ้าดีทั้งในแบบโพ้นสรรพสิ่งสุดหยั่งและแบบใกล้ชิดสนิทสนม พระองค์ผู้ศักดิ์สิทธิ์ทรงฤทธิ์เหมือนจะอยู่ชิดสนิทใกล้เพราะท่านได้เปิดใจรับพระองค์ให้ซึมซาบเข้าสู่ชีวิตอย่างเต็มเปี่ยม อัญญา รู้จักตัวเองดีทั้งในลักษณะจิตสำนึกลึกซึ้งที่ตระหนักชัดว่าพระเจ้าทรงรักท่านสุดพรรณนาและลักษณะแห่งการสำนึกถึงความบาปผิดมากมายของตน พระพรพิเศษของพระเจ้าช่วยให้ท่านเข้าใจแจ่มแจ้งว่าตนคือคนบาปผิดบกพร่องที่พระเจ้าทรงรัก ซึ่งส่งผลให้ท่านเป็นสตรีที่เปี่ยมไปด้วยความหวัง ความชื่นชมยินดีและอิสระเสรีแท้จริง อัญญาตระหนักว่าชีวิตและกิจการงานต่าง ๆ ของท่านสัมฤทธิ์ผลบนแผ่นดินนี้ได้ ไม่ใช่เพราะความดีงามของตนแต่อย่างใดเลย ทั้งหมดล้วนเป็นพระพรแห่งความรักอันศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเท่านั้น สัจธรรมนี้เองที่ทำให้เราและท่านเกิดปีติสุขเต็มเปี่ยม

ในบทที่แล้วเราพิจารณาถึงความคิดเห็นของอัญญาเกี่ยวกับพรหมจรรย์..ทัศนคติทำทีของท่านต่อผู้อื่น..ซึ่งเป็นไปในลักษณะของความสามารถรักผู้อื่นได้ด้วยใจอิสระ ความรักด้วยใจอิสระดังกล่าวเกิดขึ้นได้ จากความมั่นใจในการรู้จักพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์เป็น อีกทั้งรู้จักตัวเองอย่างที่ท่านเป็นจริง และความรู้แจ้งเห็นจริงนั้น ต้องหยั่งรากลึกอยู่ในความเชื่อและความหวังด้วย

สิ่งที่เราจะพิจารณากันต่อไปคือ ทำทีของอัญญาต่อสิ่งสร้างซึ่งจะนำไปสู่เรื่องของความยากจน เราคงต้องย้อนกลับไปดูประสบการณ์เกี่ยวกับภพนิมิตอีกครั้งหนึ่งเพราะ ชีวิตจิตของท่านยังรากลึกอยู่ในประสบการณ์แก่นสำคัญดังกล่าว

อัญญาเคยพูดไว้ว่าสมบัติล้ำค่าสิ่งเดียวของพวกเราคือ พระเยซูคริสตเจ้าเท่านั้น ! ..ชัดเจน..ไม่ซับซ้อน !! และนี่คือวิถีชีวิตของเรา !!! ประสบการณ์ลึกซึ้งของท่านกับพระเจ้ารวมทั้งการตระหนักชัดว่าพระเยซูเจ้าเท่านั้นเป็นสมบัติประเสริฐสุด ทำให้ท่านจดจ่อใส่ใจทุกสิ่งทุกอย่างได้ด้วย ‘สายตาใจ’ แห่งความสนิทสัมพันธ์นั้น ถ้าเรามีประสบการณ์ลึกซึ้งจริงจึงว่าพระเยซูคริสต์คือขุมทรัพย์ล้ำเลิศ การใส่ใจสมบัติส่วนอื่น ๆ ของชีวิตเราก็จะเข้าร่องเข้ารอย

เหมาะสมตามสภาพอย่างแน่นอน แนวคิดของอัญญาเกี่ยวกับความยากจนจึงต้องมาจากประสบการณ์ดังกล่าวเช่นกัน

กฏวินัยเรื่องการปฏิญาณความยากจนกล่าวไว้ว่า “ที่สุด เราขอสนับสนุนส่งเสริมให้ลูก ๆ ทุกคนเปิดใจน้อมรับความยากจน ซึ่งมีได้หมายถึง ความขัดสนสิ่งของทางโลกเท่านั้น แต่เหนืออื่นใดเป็นการฝึกปฏิบัติความยากจนทางจิตใจอย่างแท้จริง อันจะนำไปสู่การปลดปล่อยใจให้หลุดพ้นจากการยึดติดกับสารพัดสิ่งซึ่งล้วนเป็นอนิจจัง รวมทั้งตัวตนเองด้วยในที่สุด เมื่อใจเป็นอิสระแล้วก็จะพบว่าสมบัติทั้งหมดของตนอยู่ในพระเจ้าเท่านั้น ปราศจากพระองค์ตนเองก็เป็นแต่ความเปล่า มีพระเจ้ายิ่งเท่ากับมีทุกสิ่ง”

ก่อนอื่นหมด แนวคิดนี้แสดงถึงการมีใจอุเบกขาต่อสารพัดสิ่งของโลก อัญญาผู้ดีในเรื่องนี้เพราะท่านมีเพื่อนฝูงอยู่ในสังคมทุกระดับ ท่านคบหาสมาคมกับผู้ที่ร่ำรวยมหาศาล และขณะเดียวกันยังสนิทสนมกับผู้ที่ยากจนข้นแค้นทั่วไป อัญญาอยู่ได้อย่างสบายใจทั้งในสภาพมีกินมีใช้ และในสภาพอดคัดขัดสน นี่คือลักษณะของคนมีใจอุเบกขา..เป็นกลาง-วางเฉย

ณ ที่นี้ จุดเน้นของดิฉันคือ การตัด-สละ-ปล่อย-วาง ซึ่งดูเหมือนจะเป็นแนวคิดที่มีประวัติความเป็นมาไม่ค่อนำรึนรมย์เท่าใดนัก แม้แต่ในกฏวินัยฟังดูคล้ายกับว่าเราต้องปลดปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างทิ้งไปให้หมด ที่จริงอัญญาไม่ได้ถือว่าการปลดปล่อยละทิ้งทุกสิ่งดังกล่าวเป็นคุณงามความดีในตัวมันเอง ท่านเห็นว่าสิ่งสำคัญที่ต้องมาก่อนคือ ประสบการณ์สัมผัสรักพระเจ้า และต่อจากนั้นการปลดปล่อยละทิ้งสิ่งต่าง ๆ จะตามมาเองโดยปริยาย การตัดสละเพราะต้องตัดสละ (ตามกฎเกณฑ์) เป็นเรื่องของความเข้มงวดทรหดอดทนแบบชาวสปาร์ตา (Spartanism) ไม่ใช่แบบวิถีของคริสตชน

ถ้าการปลดปล่อยละทิ้งทุกสิ่งจะช่วยให้อใจเรามุ่งมั่นแสวงหาแต่เพียงพระเจ้าเท่านั้น ย่อมถือได้ว่าเป็นการตัดสละที่ดีงาม แต่ถ้าเราทำเพราะต้องทำ ! และทำแล้วก็กลายเป็นคนจิตใจคับแคบตระหนี่ถี่เหนียวไม่เข้าเรื่อง ! การกระทำได้กล่าวคงไม่ใช่วิถีชีวิตแบบคริสตชนเป็นแน่

ดิฉันคิดว่าในอดีตที่ผ่านมาเมื่อเราพูดถึงการสละตัวเองทั้ง ๆ ที่เรายังเด็กอยู่ และยังไม่เป็นตัวเองมากพอ เป็นความล่อแหลมและเสี่ยงอันตรายมากเพราะเราอาจพลาดโอกาสพัฒนาตัวตนแท้จริงเพื่ออุทิศพลีถวายได้ ซึ่งอาจส่งผลให้พวกเราบางคนกลายเป็นนักบวชใจแคบแทนที่จะมีใจกว้างปล่อยวางได้ตามความหมายแก่นแท้ของอุเบกขา เราต้องยอมรับความจริงของธรรมชาติวิสัยมนุษย์ข้อหนึ่งคือ เราไม่อาจดำรงชีวิตอยู่ในสูญญากาศแบบปราศจากเชื้อใยกับสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้นได้ ทุกคนย่อมมีชีวิตเชื่อมโยงผูกพันอยู่กับบางสิ่งบางอย่างเสมอ ฉะนั้นถ้าเราเปลี่ยนจุดเน้นจากการตัดสละเป็นการสำนึกถึงสายสัมพันธ์อันมั่นคงในองค์พระเจ้า..ประสบการณ์ที่เรา

ได้พบกับพระองค์..ความรักของพระองค์ซึ่งสัมผัสเราอย่างลึกซึ้งจริงจังกะทั่งสามารถปลดปล่อยเราให้เป็นอิสระเสรีแท้จริง จุดเน้นดังกล่าวทั้งหมดคงเหมาะสมมากกว่ากับสภาวะวิสัยมนุษย์เรา ตามที่อัญญาเคยพราสอนไว้ว่า “มีพระเจ้าก็เท่ากับมีทุกสิ่ง”

ขอยกตัวอย่างเรื่องหนึ่งจากชีวิตของดิฉันเอง สมัยที่ยังเป็นนักบวชสาว ๆ อยู่ ดิฉันรู้สึกภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่งกับการถือความยากจนของตัวเองที่สามารถจัดการกับข้าวของเครื่องใช้ส่วนตัวได้เรียบร้อยจนเกือบไม่มีอะไรหลงเหลืออยู่เลยในห้องพัก วันหนึ่งคุณแม่ธิดาถึงกับเดินเข้ามาถามดิฉันว่าย้ายออกจากห้องไปแล้วหรือ ดิฉันจึงยึดคอกตอบว่าไม่ได้ย้ายแต่ชอบเก็บรักษา “ห้อง” ให้โล่งและว่างอยู่เสมอ ดิฉันหยิ่งผยองลำพองใจกับความรูสึกของตนเองที่ไม่ต้องการสิ่งใด ๆ ทั้งสิ้น ขณะเดียวกันก็รู้สึกรังเกียจเหยียดหยามคนอื่น ๆ ที่ยังคงจำเป็นต้องมีโน่นมีนี่อีกมากมายหลายอย่าง ดูเหมือนว่าการถือความยากจนของดิฉันไม่ได้ช่วยปลดปล่อยให้ตัวเองเป็นอิสระเสรีที่จะรักหรือพบปะกับพระเจ้าเลย แต่กลับทำให้ดิฉันกลายเป็นคนจองหอง ! แกรมโอหัง อีกต่างหาก !!

เมื่อเริ่มแก้ตัวลง มุมมองของดิฉันก็ค่อย ๆ เปลี่ยนไป .. ไม่แน่ใจนักว่าเป็นความก้าวหน้า ..รู้แต่ว่าเปลี่ยนไป อย่างไรก็ดี ต่อไปในอนาคตดิฉันอาจวกกลับไปสู่สภาพเดิมที่ชอบเก็บรักษา “ห้องของตัวเอง” ให้โล่งและว่างอยู่เสมอๆ อีกก็ได้ ประสบการณ์ชีวิตของคนเราย่อมต้องมีการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ตลอดเวลาเป็นระยะๆ

มีบางช่วงของชีวิตที่ดิฉันตระหนักชัดว่า เมื่อไปพบพระเจ้าหน้าต่อหน้าในสวรรค์ และพระองค์จะถามว่า “เคยชื่นชมกับสิ่งสร้างอันสวยงามของเราบ้างหรือเปล่า?” ดิฉันไม่ต้องการจะตอบว่า “ไม่เคยมองและไม่ต้องการรับรู้อะไรทั้งสิ้นเกี่ยวกับสิ่งสร้างของพระองค์” และถ้าพระองค์จะถามว่า “เคยชื่นชมกับบรรยากาศยามอาทิตย์อัสดงบ้างไหม? ไม่เคยรู้สึกสุขใจกับสีสรรสวยงามมากมายบ้างเลยหรือ? ไม่เคยสังเกตเส้นใยถักทอของเนื้อผ้าบ้างหรือ? เคยพิจารณาความงดงามของศิลปะภาพวาดบ้างหรือเปล่า? เคยสัมผัสกับเนื้อดินจริง ๆ บ้างไหม? และถ้าดิฉันจะต้องตอบว่า “ข้าแต่พระเจ้า ข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่ด้วยจิตวิญญาณเท่านั้น ข้าพเจ้าไม่เคยมีทรัพย์สินสิ่งของใด ๆ อยู่ในห้องของตนเองเลย” ดิฉันก็ไม่รู้เหมือนกันว่าพระเจ้าจะตอบอย่างไร

ในการเข้าเงียบ 30 วัน ครั้งหนึ่ง ดิฉันได้สัมผัสกับประสบการณ์ลึกซึ้งทรงพลังแบบที่ไม่เคยประสบมาก่อน และไม่เคยเกิดขึ้นอีกเลยหลังจากนั้น เมื่อพบกับผู้นำการเข้าเงียบ และเล่าเรื่องดังกล่าวให้เธอฟัง เธอยิ้มและบอกว่า...แล้วมันก็จะผ่านไป ประสบการณ์นั้นเกิดขึ้นในช่วงแรกของ “การปฏิบัติจิต” (ตามแบบอย่างนักบุญอิกญาซีโอ) ซึ่งเป็นระยะเวลาแห่งปีติสุขกับ

สัมผัสรักของพระเจ้า ขณะนั่งรับประทานอาหารอยู่ดิฉันรู้สึกว่ประสาทสัมผัสทั้งหมดในตัวคนเกิดการรับรู้อย่างเฉียบคม-ชัดเจนขึ้นมาอย่างฉับพลัน ไม่ว่าจะป็นรสชาติหลากหลายของอาหาร ..ความเนียนนุ่มของผ้าเช็ดปากและผู้ปูโต๊ะ..ความสว่างามของเครื่องเงินทั้งทั้งช้อน/ส้อม/มีด.. ความหอมละมุนสดไสของดอกไม้..ความไพเราะของเสียงเพลงที่เปิดคลออยู่เบา ๆ ทุกอย่างรอบตัวดูสวยงามกลมกลืนกันไปหมด เป็นความงดงามลึกซึ้งแท้จริงในความเรียบง่ายธรรมดา ๆ ดิฉันรู้สึกว่ขณะนั้นสายตาใจของตนเองเปิดกว้างเต็มที่กับการชื่นชมสิ่งละอันพันละน้อยด้วยสำนึกแห่งความเคารพในเกียรติและศักดิ์ศรีของสรรพัตทั้งหมดทั้งปวง

คำสั่งสอนของอัญญาเรื่องความยากจนรวมทั้งประสบการณ์ตรงของเราแต่ละคนช่วยให้ตระหนักชัดว่ ความยากจนแห่งจิตใจเป็นผลมาจากการเกิดปัญญาารู้แจ้งว่แหล่งกำเนิดทรงพลังซึ่งให้ชีวิตแท้จริง คืออะไร..อยู่ตรงไหน เมื่อประจักษ์แล้วเราจึงมีและใช้..หรือ..ไม่ต้องมีไม่ต้องใช้-สิ่งของต่าง ๆ ได้ ด้วยใจอิสระ-ปล่อยวาง เพราะขุมทรัพย์ประเสริฐเลิศสุดของเรามีใช้ข้าวของเครื่องใช้ดังกล่าว

เมื่ออายุมากขึ้น ความเคารพนับถือตนเองในศักดิ์ศรีแห่งความเป็นหญิงก็มีมากขึ้นเป็นเงาตามตัว รวมทั้งการให้เกียรติยกย่องสิ่งสร้างทั้งมวลก็มากขึ้นด้วยเช่นกัน และยังเลยวัย 50 ไปเรื่อย ๆ ดิฉันยังรู้สึกว่ขอบเขตของความเป็นมนุษย์ชัดเจนขึ้นมากทีเดียว โดยเฉพาะด้านสุขภาพร่างกาย หลายต่อหลายครั้ง การสำนึกว่บั้นปลายชีวิตกำลังใกล้เข้ามาแล้วนั้น ได้ช่วยให้มุมมองของเราที่มีต่อสรรพสิ่งทั้งมวลเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ทุกครั้งว่ดิฉันใส่ตุ้มหู (สำหรับบางคนอาจคิดว่ป็นเรื่องสวยสำอางค์ ไร้สาระ) ดิฉันจะพูดกับตัวเองว่ “มาร์ธา เธอเป็นผู้หญิงที่มีขอบเขต..มีขีดจำกัด..อ่อนแอ-ประบาง..แต่ก็มีพระพรมากมาย และพระเจ้าปรารถนาให้เธอออกไป-แบ่งปันพระพรต่าง ๆ เหล่านั้น” ดิฉันไม่แน่ใจนักว่ทำไมตุ้มหูจึงให้ความหมายได้ลึกซึ้งอย่างน่าประหลาด อาจเป็นเพราะการเจาะหู และการใส่ตุ้มหูดังกล่าวเชื่อมโยงกับแรงบันดาลใจที่ต้องการหยั่งรากลึกใน โลกนี้ก็ได้ ดิฉันคิดว่การหยั่งรากลึกใน โลกนี้เป็นเรื่องของความครบครันแบบพระบิดาเจ้าของเราในสวรรค์ผู้ทรงเป็นองค์ความบริบูรณ์ครบครัน ดิฉันขอพูดต่ออีกเล็กน้อยเกี่ยวกับประเด็นนี้

ประสบการณ์การแนะนำชีวิตจิตที่ผ่าน ๆ มาช่วยให้ดิฉันตระหนักชัดว่ สิ่งที่เป็นปัญหา มากที่สุดสำหรับผู้คนทั่วไป คือ ส่วนลึกของจิตใจที่ไม่ต้องการเป็นมนุษย์..แต่อยากจะเป็นพระเจ้า! ถ้าจะถามกันตรง ๆ ว่ “อยากจะเป็นพระเจ้าหรือ?” ทุกคนต้องตอบเป็นเสียงเดียวกันว่ “ไม่..ไม่เคยคิด..ไม่เคยต้องการ” แต่เรามนุษย์ปุถุชนล้วนป็นเหมือนอาดัมเอวา ลึก ๆ ในใจเราไม่

ต้องการมีขอบเขตหรือขีดจำกัดใด ๆ ทั้งสิ้น เราต้องการครอบครองทุกสิ่งทุกอย่างให้อยู่ภายใต้ อำนาจบังคับของเราเสมอ

ที่จริงความบริบูรณ์ครบครันแบบพระบิดาเจ้าในสวรรค์ หมายถึง การเป็นอย่างที่ทรง เป็น ดังที่เคยตรัสว่า “นามของเราคือ พระองค์ผู้ทรงเป็น-อยู่” ปัญหาของเรามนุษย์คือ ทุกคน อยากรเป็นเหมือนพระเจ้า เราไม่ต้องการเป็นเพียงสิ่งสร้างซึ่งมีขอบเขตจำกัด ! จากการเป็นเพื่อน ร่วมทางชีวิตกับผู้คนมากมาย ได้รับรู้ถึงการต่อสู้ดิ้นรนของพวกเขา รวมทั้งเสียงเล็ก ๆ จากจิตใจ ตนเอง ทำให้ดิฉันเห็นว่าสิ่งที่เราปล่อยวางได้ยากที่สุดคือ อำนาจการครอบครองควบคุม เราทุกคนต้องการเป็น “เจ้านายใหญ่ผู้บังคับการทุกสิ่ง”!! เราอยากมีอำนาจควบคุมสภาพร่างกายให้ได้อยู่ เสมอ เราต้องการควบคุมจังหวะชีวิตของตัวเอง เราอยากรู้ว่าจะตายเมื่อใด..จะตายอย่างไร

หลายคนชอบโทษพระเจ้า ยามทุกข์ยากเดือดร้อนก็จะโยนไปให้เป็นน้ำพระทัยพระเจ้า บ้าง เป็นความผิดของพระเจ้าบ้าง ทั้ง ๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าความทุกข์ยากลำบาก และความเดือดร้อน ต่าง ๆ นานาเป็นสภาวะตามธรรมชาติของชีวิตมนุษย์ เนื่องจากเราเป็นคนมีขอบเขตจำกัด เราไม่สามารถควบคุมทุกสิ่งทุกอย่างได้ และในที่สุดเราก็จะต้องตายจากโลกนี้ไป สภาวะแห่งการไร้ อำนาจควบคุมครอบครองดังกล่าว คือ ความยากจน..เป็นการเปิดใจ-ยอมรับ สภาพความเป็นจริง แห่งชีวิต

เท่าที่ดิฉันรู้ มีคนคนเดียวซึ่งต้องการเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง..จริง ๆ !! นั่นคือพระเยซูเจ้า พระองค์มารับสภาพเราด้วยความเต็มอกเต็มใจอย่างยิ่ง จดหมายถึงชาวฟิลิปปีมีเขียนไว้ว่า “ท่าน จงมีน้ำใจเหมือนอย่างพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสภาพของพระเจ้าแต่มิได้ทรงถือว่าการเท่าเทียมกับ พระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ แต่ได้กลับทรงสละและทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็น มนุษย์...” (ฟป.2:5-7) แล้วเป็นอย่างไรมากที่สุด..พระองค์ก็เป็นเหมือนมนุษย์ทุกคน..คือ ต้องตาย

นี่คือจุดเชื่อมโยงกับชีวิตจิตของอัญจลา ท่านตระหนักชัดในสังขารแห่งความมี ขอบเขตจำกัดของตัวตน และยอมรับอย่างเต็มอกเต็มใจ ดิฉันคิดว่าจิตสำนึกดังกล่าวอาจเป็น สาเหตุที่ทำให้ท่านปฏิเสธไม่ยอมอยู่เวนิส และกลับไปเบรเซีย แม้แต่โรมท่านก็ไม่ปรารถนา และหนีกลับไปเบรเซียอีกจนได้ ในขีดจำกัดแห่งความมีขอบเขตนี้เองอัญจลามุ่งมั่นแสวงหาวิถีที่ จะทำตามพระประสงค์ของพระเจ้าซึ่งท่านสัมผัสได้ในส่วนลึกของจิตใจ แต่ท่านก็ไม่ได้พบ หนทางสว่างใด ๆ ทั้งสิ้น

จนกระทั่งวันหนึ่ง ณ เชิงกางเขนของพระคริสต์ ท่านได้รับแรงบันดาลใจให้ก่อตั้งกลุ่ม สตรีหลังจากการเดินทางแสวงหาอันยาวนานทั้งทางกายและทางใจ การแสวงบุญครั้งสำคัญ ที่สุดคือการเดินทางไปยังแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ เมื่อถึงที่หมายการณ์กลับกลายเป็นแบบที่ไม่มีใคร

คาดฝัน..สายตาของท่านมีดวงมัวลงจนมองอะไรไม่เห็น ! อัญญา-สตรีที่ให้ความสำคัญอย่างลึกซึ้งกับทุกสิ่งที่สัมผัสได้ด้วยสายตา และดำรงชีวิตตามความสว่างที่ได้เห็นมานั้น กลับมองไม่เห็นอะไรเลยเมื่อมาถึงดินแดนศักดิ์สิทธิ์..ที่ที่ปรารถนาจะได้มาพบเห็น ด้วยสายตาของตัวเอง !!! มีบันทึกคำพูดของท่านที่กล่าวไว้ว่า “ฉันเห็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่าง ๆ ได้ด้วยสายตาแห่งความเชื่อเท่านั้น”

ที่วัดนักบุญฟรังซิสอัสซีซีในเมืองเบรเชียมีรูปหนึ่งซึ่งเป็นภาพของอัญญาเฝ้ายืนอยู่ตรงทางเข้าอุโมงค์ฝังศพพระเยซูเจ้าด้วยท่าที่ปีติสุขเปี่ยมล้น ในชุดผู้แสวงบุญ มือข้างหนึ่งถือไม้เท้า และเพื่อน ๆ กำลังช่วยจูงไปเพราะท่านมองไม่เห็น ! รูปภาพดังกล่าวสื่อสัมผัสลึกซึ้งถึงความปรารถนาอันแรงกล้าของท่านที่ต้องการจะเห็นสถานที่ต่าง ๆ ในชีวิตของพระเยซูตั้งแต่เกิดจนตาย นอกจากนั้นยังแสดงถึงความเจ็บปวดครวคร่ำเมื่อไม่สามารถจะมองเห็นได้ทั้ง ๆ ที่มาถึงแล้ว

กลับจากแผ่นดินศักดิ์สิทธิ์ท่านจาริกแสวงบุญต่อไปที่วาลโลซึ่งเป็นสักการสถานลักษณะพิเศษอีกรูปแบบหนึ่งก่อตั้งโดยนักบวชคณะฟรังซิสกัน ณ เชนาแห่งหนึ่งของเทือกเขาแอลป์ในอิตาลี “ภูเขาศักดิ์สิทธิ์” นี้ประกอบไปด้วยวัดเล็ก ๆ 42 วัด ซึ่งจำลองภาพประวัติศาสตร์แห่งความรอดเริ่มตั้งแต่บาปผิดของอาดัม-เอวาจนถึงการกลับคืนชีพของพระเยซูคริสต์เจ้า วัดแต่ละวัดจะจำลองภาพแต่ละฉาก แต่ละตอนด้วยรูปปั้นขนาดเท่าของจริงในลักษณะท่าทางต่าง ๆ ที่ดูมีชีวิตชีวา

ในช่วงชีวิตของอัญญา วัดเล็ก ๆ ดังกล่าวคงมิได้มีครบทั้ง 42 วัด แต่ที่มีอยู่แน่ ๆ ซึ่งอัญญาศรัทธาเป็นพิเศษ คือ วัดน้อยที่จำลองภาพพระเยซูเจ้าถูกตรึงกางเขน อันเป็นศิลปะลักษณะเฉพาะพิเศษของยุคฟื้นฟูสมัยศตวรรษที่ 14-16 (Renaissance) เท่านั้น บรรดาผู้แสวงบุญในยุคสมัยของอัญญาสามารถเข้าไปอยู่ท่ามกลางรูปปั้นเหล่านั้นได้อย่างใกล้ชิด (แต่น่าเสียดายที่ในปัจจุบันได้มีตะแกรงไม้กั้นไว้มิให้ผู้ชมได้เข้าใกล้ชิดเหมือนก่อน) อัญญาชอบไปยืนอยู่ที่เชิงกางเขนขององค์พระเยซูเจ้าซึ่งเป็น ไม้กางเขนจากเยรูซาเล็ม และรูปองค์พระเยซูก็ดูมีชีวิตจริง มีคำบอกเล่าต่อ ๆ กันมาว่า ท่านยืนสวดภาวนาอยู่ที่นั่นเป็นเวลานานมาก และหลังจากการภาวนาอันยาวนานนั้นท่านก็ได้กลับไปเบรเชีย และเริ่มก่อตั้งกลุ่มสตรีฯ ฉะนั้นอาจกล่าวได้ว่ากลุ่มสตรีแห่งนักบุญอัสลามิตันกำเนิดจากเชิงกางเขนของพระเยซูคริสต์

เรื่องนี้เกี่ยวกับความยากจนอย่างไร ? เกี่ยวกันตรงไม้กางเขนเพราะที่กางเขนนั้นพระเยซูยอมรับความเป็นมนุษย์ทุกส่วนทั้งหมด พระองค์..ตาย..บนไม้กางเขนนั่นเอง

ก่อนที่จะถูกจับไปตรึงกางเขนพระเยซูเจ้าภาวนาอยู่ในสวนด้วยความทุกข์ทรมาน และหวาดกลัวอย่างยิ่งถึงกับ “ซบพระกายลงที่ดิโนธิฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้การนี้ล่วงพ้นไปจากพระองค์” (มก.14:35) แม้แต่พระเยซูเจ้าเองยังต้องภาวนาขอให้หลุดพ้นจากความกลัวตามสัญชาตญาณมนุษย์..จากความรู้สึกขยาดในความไม่เที่ยงแท้แน่นอน.. และจากความหวาดผวาเมื่อต้องเผชิญหน้ากับความเจ็บปวดและความตาย

พระวรสารนักบุญมาร์โก บทที่ 14 ข้อ 36 เป็นตอนเดียวที่พระเยซูเจ้ารำร้องคร่ำครวญถึงองค์พระบิดาเจ้าโดยเรียกว่า “อับบา” ขณะที่ทรงภาวนาอยู่ในสวน..ในสถานะแห่งความเป็นมนุษย์ซึ่งอ่อนแอ-เปราะบาง พร้อมกับความรู้สึกเปล่าเปลี่ยวเดียวดาย-หมดอาลัยตายอยาก สิ่งเดียวที่ยังคงหลงเหลืออยู่คือความหวังมั่นคงในคำสัญญาของพระบิดา-อับบา อับบาไม่ใช่พ่อแบบธรรมดา ๆ แต่เป็นพ่อที่เปี่ยมล้นไปด้วยเมตตารัก-นุ่มนวลอ่อนโยนสุดจะพรรณนา

การที่พระเยซูเจ้าสามารถเรียกพระบิดาได้ว่า “อับบา” ในช่วงเวลาวิกฤตดังกล่าว นับเป็นความสว่างใหม่อีกมุมมองหนึ่งของความสัมพันธ์อันลึกซึ้งระหว่างพระองค์และพระบิดา ถ้าคนคนหนึ่งต้องเผชิญกับความสูญเสียจนเกือบไม่มีอะไรหลงเหลือ และยังสามารถมั่นใจในคำสัญญาของพระเจ้าได้อย่างไม่คลอนแคลนต้องถือว่าเขาผู้นั้นได้รับทั้งประสบการณ์แห่งกางเขนและการกลับคืนชีพ ณ จุดนั้นในครรลองของชีวิตจึงเป็นทั้งช่วงเวลาแห่งความยากไร้แสนเจ็บปวดและความเต็มเปี่ยมครบครัน

ความยากจนแบบ “ไม่มีอะไรเลยแต่ก็มีทุกสิ่ง” ตามที่นักบุญเปาโลกล่าวไว้นั้น คือสิ่งที่จะทำให้เราสิ้นหยัดอยู่ ณ เชิงกางเขนได้อย่างเต็มภาคภูมิ อัญจลาเคยบอกว่า “ขอให้ที่พื้งแห่งแรกของท่านอยู่ ณ เทบพระยุคลบาทพระเยซูคริสตเจ้าที่เชิงกางเขนเสมอ” ทุกครั้งเมื่อเราเผชิญกับความยากลำบาก ความสูญเสียและความเจ็บปวดครวคร่า อัญจลาเชิญชวนให้เข้าหาพระเยซูเจ้า ณ เชิงกางเขนเพื่อจะได้เรียนรู้จากพระองค์พร้อมกับสัมผัสการปลอบประโลมอันลึกซึ้ง

สำหรับอัญจลา ความยากจนเป็นเรื่องเกี่ยวข้องกับกางเขนโดยตรง กฎวินัยของคณะมีเขียนไว้ว่า “...ขอเตือนลูกทุกคนให้ถือความยากจน... โดยเฉพาะ...ความยากจนทางจิตใจอย่างแท้จริง..ซึ่งจะปลดเปลื้องใจมนุษย์ให้พ้นจากความผูกพันในสิ่งของไม่จริง..และที่สุดปลดเปลื้องให้พ้นจากตัวเอง” ดิฉันคิดว่า การปลดเปลื้องดังกล่าวจะค่อย ๆ เป็นไปตามประสบการณ์ชีวิตที่เพิ่มมากขึ้น เมื่อเราใช้สายตาแห่งความเชื่อพิจารณาความสูญเสียต่าง ๆ เราก็จะได้รับการปลอบประโลม ณ เชิงกางเขนของพระเยซูคริสต์อย่างแน่นอน และเมื่อนั้นเราจะเห็นพ้องต้องกันกับอัญจลาว่า ความดีงามทั้งหมดมีอยู่ในพระเจ้าเท่านั้น ปราศจากพระองค์เราก็เป็นแต่ความเปล่ามีพระเจ้าก็เท่ากับมีทุกสิ่ง

ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า เราได้รับการเชิญชวนให้ดำรงชีวิตอย่างร่ำรวยด้วยการครอบครองเป็นเจ้าของสิ่งสารพัด ขณะเดียวกันก็ต้องระมัดระวังมิให้สารพัดสิ่งทั้งหลายครอบครองเป็นเจ้านายบงการชีวิตเรา แนวคิดของอัญญาเรื่องนี้ นับเป็นพระพรความสว่างอันยอดเยี่ยมมาก ท่านรู้และเข้าใจจากประสบการณ์ตรงจึงสามารถแนะนำเราได้เป็นอย่างดีอีกทั้งยังช่วยให้ท่านดำรงชีวิตเรียบง่ายแบบฟรังซิสกันอย่างลึกซึ้งจริงจึงเป็นพิเศษด้วย ความเรียบง่ายของชีวิตเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ระหว่างเรากับผู้อื่น แม้ว่าเสื้อผ้าและอาหารคือปัจจัยสำคัญอันจำเป็นและในพระวรสารมีเขียนไว้ชัดเจนว่าพระบิดาเจ้าทรงรู้และเข้าใจดี เราก็คงต้องไม่ปล่อยตัวปล่อยใจให้หลงวนอยู่กับสิ่งนั้น ๆ เรื่องที่สำคัญกว่าเสื้อผ้าและอาหารซึ่งเราจำเป็นต้องใส่ใจให้ดี คือความสัมพันธ์แบบซื่อ ๆ ตรงไปตรงมา

ชีวิตที่ซื่อ-ตรงย่อมนำไปสู่ความโปร่งใส โปร่งใสเพราะตระหนักรู้ชัดถึงความเปราะบางของชีวิต เปราะบางจากจิตสำนึกที่รู้ว่า ตัวกู-ของกู..ทั้งหมดคือความเปล่า! ความเรียบง่าย-ใส-ซื่อ-ตรง ก่อนอื่นหมดเป็นเรื่องของความสัมพันธ์ ต่อจากนั้นจึงเป็นเรื่องของอาหารการกินและเสื้อผ้าที่สวมใส่ แนวคิดนี้ตรงกับคำพูดของพระเยซูเจ้าที่ว่า “จริงก็จริงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พวกแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความชั่ว” (มธ.5:37)

หลังจากพิจารณาชีวิตจิตของอัญญาท่านมากมายพอควรแล้ว เราจึงเห็นได้ว่า ชีวิตจิตของท่านมีแก่นสำคัญก่อเกิดจากประสบการณ์ “ภาพนิมิต” ซึ่งมีพระเจ้าเป็นศูนย์กลาง..มุ่งเน้นไปที่พระองค์เสมอ..และยังรากลึกอยู่กับความหวังไว้วางใจในคำสัญญามั่นคงของพระองค์ตลอดมา

เมื่อเราอ่านข้อเขียนของท่านเราจะรู้สึกได้ว่ามีแรงกระตุ้นเร่งเร้าอยู่พอสมควรซึ่งสังเกตได้จากคำพูดที่เป็นน้ำเสียงขอร้องเชิงบังคับหลายตอนเช่น “ขอเตือนให้ระลึกว่า...” “...จงทำ... จงเป็น...จงไป” “จงกระตุ้นหนุนนำพวกเขาให้ทำเช่นนี้” อัญญาอาจมีเหตุผลมากมายหลายประการที่ต้องกระตุ้นเร่งเร้าดังกล่าว แต่ดิฉันเชื่อว่าเหตุผลหลักใหญ่คงเป็นแรงปรารถนาเกี่ยวกับการเปลี่ยนจิตกลับใจใหม่

พระเจ้าอาจเชิญชวนเราไปสู่วิถีที่เราไม่เคยคาดคิดมาก่อนได้เสมอ ในหนังสือ **The Chronicles of Namia** ของ **C.S.Lewis** มีคำพูดที่เทียบเคียงได้เป็นอย่างดี คือ “ก้าวออกไปในความลุ่มลึกและกว้างไกล” นักบุญอิกญาซีโอแห่งโลโยลาเรียกเป็น “แรงปรารถนาที่มุ่งมั่นไปสู่สถานะแห่งความดีงามอันยิ่งใหญ่ทรงพลังมากกว่า” พระเจ้ามักจะขอร้องอะไรเกินกว่าที่เราคาดคิดไว้เสมอ บางครั้งเราอาจคิดว่ารู้แล้ว-เห็นหมดแล้ว แต่ในความเป็นจริงเราอาจไม่เข้าใจเลย ว่ายังมีอีกสารพัดสิ่งมากมายที่พระเจ้าทรงเตรียมไว้รอเราอยู่ ถ้าเราใส่ใจฟังเสียงเล็กๆ ภายใน

ตัวตน เราจะค้นพบว่า มีแรงปรารถนาซึ่งคอยผลักดันเราไปสู่ความดีงามอันลุ่มลึกทรงพลังมากกว่า..เสมอ!

อัญจลาจงเข้าใจเรื่องนี้ดีจึงเชิญชวนกระตุ้นเร่งเร้าพวกเราอยู่ตลอดเวลาให้ช่วยกันเสริมสร้างพระอาณาจักรให้เป็นจริงมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ ในโลกนี้ ความดีงามอันยิ่งใหญ่ทรงพลังมากกว่า...ที่ท่านกล่าวว่าย่อยเสมอไม่ใช่อะไรที่จะเป็นไปได้เพื่อตัวกู-ของกู แต่เป็นไปตามที่มีกล่าวไว้ในพันธกรรมข้อเก้า “ให้พวกเขามีทุกอย่างตามความต้องการอันจำเป็นเพื่อพวกเขาจะได้มีพลังเสริมสร้างคุณงามความดีมากยิ่งขึ้น” นี่คือนิเวศจิตของศิษย์พระคริสต์-มุ่งมั่นแสวงหาความดีงามอันลุ่มลึกทรงพลังมากกว่า...เพื่อจะได้เสริมสร้างพระอาณาจักรให้เป็นจริงมากยิ่งขึ้น

นิเวศจิตของอัญจลาจึงเป็นวิถีของคริสตชนแท้จริง..วิถีของผู้คนที่ได้รับความสว่างแห่งจิตตารมณ์พระวรสารมาและสามารถสืบทอดเจตนารมณ์นั้นต่อ ๆ ไป ในบทเทศน์บนภูเขา พระเยซูเจ้ากล่าวไว้ว่า “จงส่องสว่างแก่คนทั้งปวง เพื่อว่าเมื่อเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ เขาจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์” (มธ.5:16)